

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

RUBY
DIXON

the
SEA-OGRE'S
EAGER
BRIDE

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
<https://t.me/cevirigilleryorum>

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi.

SEA-OGRE'nin HEYECANLI GELİNİ

YÖN VE ÇAPA

RUBY D XION

Copyright © 2025 by Ruby Dixon

Tüm hakları saklıdır.

Bu kitabın hiçbir bölümü, bilgi depolama ve geri alma sistemleri de dahil olmak üzere, herhangi bir biçimde veya herhangi bir elektronik veya mekanik yolla çoğaltılamaz,

Bir kitap incelemesinde kısa alıntılarının kullanılması dışında, yazarın yazılı izni olmadan.

Kapak Tasarımı: Kati Wilde

İç İllüstrasyon: DepositPhotos.com'da @grgroupstock ve @chekman1 Düzenlemeler:

Aquila Düzenleme

Düzeltilme: Şanslı Kitaplar✿_

[Vellum ile Oluşturuldu](#)

Ayırır seçen herkes için

İçindekiler

[SEA-OGRE'UN HEVESLI GELINI](#)

[Ortam Hakkında Bir Not](#)

[Bir Not Daha, Bu Kez İçerik Hakkında](#)

[Bölüm 1](#)

[Bölüm 2](#)

[Bölüm 3](#)

[Bölüm 4](#)

[Bölüm 5](#)

[Bölüm 6](#)

[Bölüm 7](#)

[Bölüm 8](#)

[Bölüm 9](#)

[Bölüm 10](#)

[Bölüm 11](#)

[Bölüm 12](#)

[Bölüm 13](#)

[Bölüm 14](#)

[Bölüm 15](#)

[Bölüm 16](#)

[Bölüm 17](#)

[Bölüm 18](#)

[Bölüm 19](#)

[Bölüm 20](#)

[Bölüm 21](#)

[Bölüm 22](#)

[Bölüm 23](#)

[Bölüm 24](#)

[Bölüm 25](#)

[Bölüm 26](#)

[Bölüm 27](#)

[Bölüm 28](#)

[Bölüm 29 Sonsöz](#)

[İKİNCİ EPİLOG](#)

[Yazarın Notu Daha](#)

[Fazlasını mı](#)

[İstiyorsunuz?](#)

SEA-OGRE'UN HEVESLI GELINI

Valessa tehlikede. Kasabası Aventinian akıncıları tarafından ele geçirilmiş, kadınları alınmış ve şimdi iyi bir yere gitmeyen bir gemide. Ancak korkunç, dört kollu bir deniz cücesi korsan gemilere binip tazminat talep edince Valessa'nın şansı değişir.

Deniz cücesi bir gelin istiyor. Bu onun kaçması için mükemmel bir fırsat.

Valessa gönüllü oluyor. Herkese deniz canavarları konusunda çok deneyimli olduğunu ve onları nasıl memnun edeceğini bildiğini söylüyor. Bu konuda çok da açıklayıcı.

Mesele şu ki Valessa bir yalancı.

Hayatında hiç deniz canavarıyla tanışmamış. Ama bir erkek-canavarı mutlu etmek o kadar da zor olamaz, değil mi?

AYAR HAKKINDA BİR NOT

Bu hikaye tamamen tek başına dursa da Aspect & Anchor evreninde geçiyor. Serinin geri kalanını okumadıysanız, Bronz Çağı ve erken ortaçağ etkilerine sahip bir fantezi dünyasında geçiyor.

Bilmeniz gereken tek şey, şu anda orada **Bekleyiş** adı verilen bir olayın gerçekleşmekte olduğudur. Tanrıların ceza olarak ölümlülerle birlikte (kendilerinin parçaları olarak) yaşamaya gönderildikleri yerdir. Tanrıların görevlerini tamamladıktan sonra yeniden yükselmelerine izin verilir, ancak bu hikaye için bu önemli değil. Eğer birisi tanrıların evde olmadığından ya da yokluğundan bahsediyorsa, sebebi budur.

İyi
eğlencel
er! xo
Ruby

BAŞKA BİR NOT, BU KEZ AbOuT COntEnT

Her şeyi oldukça hafif bir tonla aktarmaya çalışsam da, bazı karanlık hikayeler hikayelerime giriyor. Lütfen bu kitabın aşağıdakileri içerdiğini (veya bunlara atıfta bulunduğunu) unutmayın ve bu hikayenin sizin için uygun olup olmadığı konusunda takdir yetkinizi kullanın:

- Derin su
 - Denizler. Okyanusta yüzmek.
 - Köpekbalkları
 - Boğulma/boğulma korkusundan bahsedilmesi
 - Cidden, eğer talasofobiniz varsa bu kitap size göre değil.
 - Sayfa içi yaralanma
 - Söz konusu yaraya dikiş atıldı.
 - Kahraman/kahraman kadın arasındaki sorgulanabilir güç dinamikleri
 - Acımasız bir savaşçı grup tarafından bir şehrin fethi (sayfa dışı ama bahsediliyor)
 - Köleleştirme
 - Bir travma tepkisi olarak yaltaklanma
 - Bazı boktan insanlar tarafından bir saldırı girişimi
 - İki Patlıcan (Sizi neden uyardığımdan emin değilim, muhtemelen bunun için geldiniz).

Eğer sen değil Tabii ki hakkında herhangi bir şey
(veya Eğer Ben de bir şey kaçırdıysanız),
çekinmeden ulaşabilirsiniz!

xo

Yakut

Bölüm Bir

(Cihazınız kitabınızı buradan başlatıyorsa, lütfen içerik notları ve uyarılar için kindle'ınızda geri kaydırın).

VALESSA

I Kaderin Efendileri'nin işleyişi çok komik. Bir gün bir köle ağılındaydım, yedi kişiyle birlikte zincirlenmişim ve ertesi sabah satılmayı bekliyordum. Ertesi gün, bir kadın beni satacak olan kişi, esirimizin gemisinde yanımda zincirliydi. Ve çok gürültücü.

"Bu bir rezalet!" Sol tarafına zincirlenmiş köle elbisesine kusarken Leydi Dywan çığlık atıyor. "Bana bir leydi gibi davranılmasını talep ediyorum!" Ayağa kalkmaya kararlı bir şekilde zincirlerini şingırdatıyor ama köle sahibine bir bakış atıyor ve Leydi Dywan şımarık suratını asarak tekrar yerine oturuyor. "Ben soylu bir kadını. Kocam Parness'in Lord Hükümdarı."

Gemideki askerlerden biri sadece güler. "Sen bir soylu kadın," diyor. "Ama Parness Aventine'e düştü, Kasap Tanrı'ya şükürler olsun." Göğsünün üzerinde bir hareket yapar, yumrukları kalbinin üzerinde sanki Aron'u tutuyormuş gibi kapanır.

Savaş Tanrısı'nın baltası. "Ve şimdi sen sadece bir kölesin. Ve yaşını başını almış çirkin bir köle olduğun için de bu grupta birlikte zincirlenmiş durumdasın."

Grubumuzu işaret ediyor ve Leydi Dywan öfkeyle kükrüyor. Yine de haksız değil. Leydi Dywan kemikli ve kır saçlı. Aventine askerleri Parness'in surlarını aşip şehri yağmaladıklarında, yürüyebilen ve Sunswallow köle pazarlarında para edebilecek her kadın ve çocuğu çaldılar. Biz erkeklerden daha iyi durumdaydık; geriye kalanlar kılıçtan geçirildi. Aventine askerleri tüm adil Parness'i yağmalayıp yaktılar ve yeni buldukları köleleri ağır yüklü gemilerine yüklediler. Bunu yaparken de bizi iki gruba ayırdılar; güzel köleler ve geri kalanlar.

Bunu daha önce de yaşadım ve güzel kölelerle birlikte olmak istemediğimi biliyorum. Şu anda bile erkekler onlara dokunuyor ve eteklerine dokunuyor, kadınların öfke çılgınlıklarının tadını çıkarıyorlar. Hayır. Bu özel durumda, çirkin olmak çok daha iyi. Bu yüzden kalın buklelerimi düğümledim ve yüzüme aptal bir ifade yerleştirdim. Açıkta kalan her yerime kir sürdüm ve kollarımdaki ve bacaklarımdaki çürüklerin yanında korkunç görünüyor. İri göğüslerimin tam altından geçen ve taşımadığım halde taşıyor gibi görünmeme neden olan, üzerime tam oturmayan Parnessian tuniğimi düzeltiyorum. Ve ben uzunum. Uzun, sıkıcı ve hamile mi? Etrafta daha güzel kızlar varken rahatsız edilmeyeceğim.

Muhtemelen köleleştirildiğim için daha çok üzölmeliyim (yine), ama kibirli Leydi Dywan'la zincirlenmiş olmanın kin dolu bir zevki var. Hayatımı mahvetti. Sanırım onunkinin de mahvolmasını izlemem adil olur.

Altı yıl önce, babamın Parness'in eteklerindeki çiftliği Lord Dywan tarafından "talep edildi". Boşalan kasasını desteklemek için babamın parasına ihtiyacı vardı ve Aventine ile savaş şehrin kapısındaaydı. Babam reddetti... bu yüzden Lord Dywan babamı öldürttü ve onun tek

köleliğe satıldım. Neyse ki, mutfakta çalışacak bir hizmetçi isteyen yaşlı bir adama satıldım ve onun için yemek pişirmekten mutluluk duydum. Diğer kölelerden biri -Luseth adında nazik bir adam- özgürlüğünü satın almıştı ve onunla evlenebilmem için benimkini de satın almayı teklif etti. Luseth'e aşık değildim ama köle yerine saygın bir eş çok daha iyi bir yaşam demekti. Luseth'le evlendirildim, ancak o devam eden savaşta Parness'i savunmak için ön saflara sürüldü.

Luseth uzun süre dayanamadı.

Şimdi buradayım, hâlâ bir köleyim ama en azından Leydi Dywan'ın yanımda acı çektiğini görmekten memnunum. O ve kocası bu korkunç savaşı Parness'in üzerine yıktılar ve şimdi şehir yıkılmış, tüm sakinleri yok edilmiş durumda. Savaşın ne hakkında olduğunu bile bilmiyorum. Bir çeşit toprak anlaşmazlığı, ama defalarca duydum ki sorumlu olan Leydi Dywan'mış. Kocasının savaşı iptal etmesine izin vermedi, çünkü itibarını kaybetmek istemiyordu. Babamın çiftliğinin elinden alınmasına neden olan Leydi Dywan'ın açgözlülüğü, savaşın sürüp gitmesine neden olan da Leydi Dywan'ın kibriydi.

Yani yanımda oturduğu için kendini beğenmiş biri miyim? Birazcık.

Bu durumumun hala tehlikede olduğu gerçeğini değiştirmiyor. Ben hâlâ bir köleyim. Ve hayatımın geri kalanını Sunswallow genelevlerinde geçirmemek için kendi postumu nasıl kurtaracağımı bulmalıyım.

Eğer bir fırsat çıkarsa, ne kadar olursam olayım bunu değerlendirmeliyim. Şimdi cesur ve atılgan olma zamanı, çünkü başka bir şansım olmayabilir. İsteyeceğim son şey önümüzdeki birkaç yılı Leydi Dywan'ın yanında bir genelevde geçirmek olur. Bu yüzden gemi dalgaları yararak ilerlerken suya yaklaşıyorum ve ellerimi kelepçelerin içinde büküyorum. Kıyıya yakın bir yerde kurtulabilirsem, yüzerek kurtulmaya karar veriyorum.

Tanrılar , ellerim serbest kalırsa, kıyıya yakın olmasak bile, yine de yüzmeye devam edeceğim. Yüzmeyi tercih ederim.

denizdeki canavarlar karadakilere daha iyidir. En azından beni öldürürlerse, çabuk olur.

Bu yüzden ağır yüklü, kalabalık gemide oturuyor ve plan yapıyorum. Kulaklarımı dört açıp her türlü fırsatı kolluyorum. Bu akıncıların kaderime karar vermesine izin vermeyeceğim.

Bu tür şeylerden bıktım artık.

"KARA!" diye bağılıyor adamlardan biri.

Daha dik oturuyorum, duyularım dikkatle diken diken oluyor. Öğleden sonra güneşi saatlerdir biz tutsakların üzerine vuruyor ve teknedeki yolculuğu sefil bir deneyime dönüştürüyor. Tuzlu su, açlık, susuzluk ve diğerlerinin bitmek bilmeyen ağlamalarını da ekleyince hayatımda hiç bu kadar mutsuz olmamıştım, ilk kez köleleştirildiğimde bile... ve bu çok şey ifade ediyor.

En azından ilk satıldığımda, yaramazlık yapmadığım sürece öldürülmeyeceğimi biliyordum. Bir köle canlı olarak değerlidir, ölü olarak değil. Ama "güzel" kölelere yemek ve su verilirken bizim grubumuza verilmediğini gördükten sonra? Sunswallow'a varana kadar geri kalanımızı beslemeyeceklerinden ve kim yaşarsa satılacağından endişeleniyorum. Kim yaşamazsa muhtemelen denize atılır. Durum gittikçe daha da kötüye gidiyor. Kuru dudaklarımı yalıyorum ve Denizlerin Tanrısı Vor'a bir dua gönderiyorum. Bundan kurtulmama yardım et, diye sessizce dua ediyorum. Şu anda derinliklere gönderecek bir adağım yok, bu yüzden yardımsever bir ruh halinde olmasını ummak zorundayım. Güvende olmama yardım edersen bulabildiğim en büyük balığı kurban edeceğim. Lütfen, yüce Vor.

Büyük bir uçurumun gölgesine doğru yelken açıyoruz ve saatlerdir ilk kez aşırı ısınmış tenimi serinletiyoruz. Rahat bir nefes alıyorum ve bunun iyiye işaret olduğunu umuyorum. Tanrılar vefasızdır, Vor özellikle öyle, ama bazen yardım ederler. Sadece umut edebilirim.

"Kara da ne demek?" Kaptan uzun, düz teknemizin küreklerini tutan askerleri iterek güvertenin uzak ucuna doğru ilerliyor. "Elbette kara var. Kıyıya sarılıyoruz çünkü çok ağırız."

"Hayır, demek istediğim her tarafta kara var." Adam ileriye işaret ederek dürbününü kaptana uzatır. "Bak."

Boynumu eğip ben de bakmaya çalışıyorum. Hâlâ suyun ortasındaki yüksek uçuşumun yanından geçiyoruz. Bir süre önce birisi buna boğaz demişti. Kara diğer tarafta, kayalıklar da aynı yükseklikte ve yasaklayıcı. Zincirlenmemiş olsaydım kıyıya kadar yüzebilirdim... kıyı olduğundan değil. Sadece uçuşumlar ve daha fazla uçuşum var.

Ve iki kayalığın arasında, ileride yolu kapatan? Bir adaya benzeyen bir şey var. Ortaya doğru hafif bir eğimle çoğunlukla düz ve orada bir tür çadır kurulmuş gibi görünüyor ve garip adanın tam ortasında cılız bir ağaç var. Bana o kadar da tehditkâr görünmedi.

Kaptan dürbünü bakışlarına doğru kaldırırken, adamı devam eder. "Kapana kısıldık."

"Kapana kısılamayız. Burası açık deniz. Bu..." Dürbüne gözlerini kısarak bakarken sözünü kesiyor. "Bu bir kaplumbağa mı?"

"Bir hamarii kaplumbağası," diye onaylıyor navigatör. "Ve Vor bizi koruyor, ama sırtında bir deniz yosunu var."

Omurgamda bir korku ipliği dolaşüyor. Görünüşe göre Vor bugün iyi bir ruh halinde değil. Bir deniz cücesi mi? Dev bir kaplumbağa mı? Efsaneler dışında böyle bir şeyi hiç duymamıştım ama navigatörün yüzündeki korku ifadesi çok gerçek. Başımı eğip bakıyorum, korkuma rağmen büyüleniyorum. Sanırım bu bir kaplumbağa kabuğu olabilir. Kalın yosunlarla kaplı ama de bir kabuk. Ama neden bir ağaç var? Ve bir çadır?

Gizemli adaya daha iyi bakmaya çalıştığımda, bir şekilde hareket ediyor, sulara hafifçe dönüyor ve kayalıkların arasında kendini daha da sıkı sıkıştırıyor gibi görünüyor. Çadırdan bir figür çıkıyor ve geniş, ağır yüklü gemimize, ölü yelkenimize ve telaşlı kürekçilerimize bakıyor.

Omurgamdaki dehşet ürpertisi karnımda bir korku düğümüne dönüşüyor. Askerlerden bazıları korkuyla Cleaver'lı Aron'a dua etmeye başlıyor. Diğer birkaçı silahlarını kapıyor ve ben teknenin ortasında toplanmış diğer esirlere karşı geri çekiliyorum.

"Burada olmaz," diye tıslıyor başka bir köle bana. "Git buradan. Hepimizi boğacaksın. Alabora olacağız."

"Kaptan açgözlülük yaptı. Çok fazla kölemiz var. Suyun içinde ne kadar alçakta seyrettiğimize bak. Biri sıçsa batacağız."

Teknenin kenarlarına bakıyorum ve suda oldukça alçakta olduğumuz görülüyor. Bu paniğimi daha da arttırıyor ve çılgınca zincirleri tekrar çeviriyorum.

Bu gemiden inmek zorundayım. Şimdi.

Ben önüme bakarken, büyük form kaplumbağanın sırtından suya dalıyor ve kayboluyor. Daha fazla asker panikledi. "Gitti mi?"

Kaptan dürbünü kapatır. "Bizi geri döndür. Çabuk ol."

"Yer yok. Çok ağırız," diyor navigatör tekrar. "Seni uyarmıştım-"

Kaptan ona ters vurur. "Yeter! Çözüm istiyorum, şikayet değil!"

Denizci cevap veremedi tekne yana yatıyor. Herkes panik içinde çılgılık atıyor ve ardından deniz devi kendini zaten zor durumdaki teknemize atıyor.

Çılgılıklar aniden kesildi.

Korkunç derecede büyük. Su, derisinden dereler halinde akıyor ve yeşilimsi vücudu kayalıkların gölgesine rağmen parıldıyor. Vücudunun her iki yanında ikişer tane olmak üzere dört büyük kolu var ve hepsi de kalın kaslı ve güçlü, sırtlarında ve bileklerinin yanında küçük yüzgeçleri var. Göğsü devasa ve üzerinde garip, koyu renkli bir malzemeden yapılmış bir peştamaldan başka bir şey yok. Göğsünü ve belini çaprazlamasına kesen birkaç kemer var.

Küçük bıçaklar ve hepimizi kolaylıkla parçalayabileceğinden hiç şüphem yok. Yırtıcı bir hayvana benziyor.

Tuhaf deniz cücesinin saçı yok, sadece başının üstünde yüzgece benzeyen büyük bir ibik var ve gemiye bakarken bakışlarından bir zar geri kayıyor. Tutsaklara doğru bir bakış bile atmıyor ve bunun yerine askerleri ölçüp biçiyor gibi görünüyor.

Ben de öyleyim ve o kavga çıkarırsa kazanamayacaklar.

Bunun yerine zalim bir gülümseme takınır ve büyük ayağını teknenin diğer tarafına koyup iter. Tüm tekne tekrar sallanıyor ve daha fazla kadın çılgılık atıyor. "Kesin şunu!" diye bağıyor kaptan ve mesaj açık: Her an bataabiliriz. Deniz cini dördümüzün de hayatını avuçlarının içine almış durumda.

Histerik bir şekilde gülmek istiyorum, çünkü birkaç dakika önce köle olarak satılma tehlikesiyle karşı karşıyaydım. Şimdi ise okyanusun dibinde ölme tehlikesiyle karşı karşıyayım, çünkü bizi devirirse, hâlâ diğer herkese zincirlenmiş olacağım ve biliyorum ki onlar yüzemeyecek. Biliyorum işte.

Başındaki ibik titrer ve doğrulur, kaptana meydan okuyan bir bakış atarak, "Peki, bu konuda ne yapacaksın?" der gibi bakar.

"Buranın sizin bölgeniz olduğunu bilmiyorduk," diyor kaptan, omuzlarını geriye atmış ve çenesini havaya kaldırmış bir halde. "Biz sadece buradan geçiyorduk."

Deniz cücesi kollarını göğsünün üzerinde kavuşturuyor. Boğazı kapatan ada büyüklüğündeki devasa kaplumbağaya ve sonra da hiçbir yere gitmediğimizi belirtmek istercesine tekrar kaptana bakıyor.

"İnsafınıza kalmış " diyor kaptan, bakışları hâlâ teknenin yan tarafındaki ayağın üzerinde ve suyun kenarına ne kadar yakın olduğumuzu fark etmekten kendimi alamıyorum. Gemiye birkaç kişi daha binseydi, gemi yolcuların ağırlığından batardı. Kaptan da benimle aynı şeyleri düşünüyor gibi görünüyor - açgözlülük hepimizin ölümüne neden olacak

-Ve dimdik duran deniz cücesine bakıyor. "Geçmeliyiz

içinden. Eminim gemimizi geri döndüremeyeceğimizi görüyorsunuzdur. Bizi yerimizde sabitlediniz. Hamarii'lerinizi hemen hareket ettirin."

Dev bir elini avuç içi yukarı bakacak şekilde uzatır.

Leydi Dywan ayağa fırlıyor ve zincirlerimizin geri kalanını sarsıyor. "Serbest bırakılmayı talep ediyorum!" diye haykırıyor. "Ben Parness'in leydisiyim, topraklarımdan kanunsuzca çalındı-" Askerlerden biri ona doğru bir bıçak sallayınca bir feryatla sözünü kesti. "Ben buraya ait değilim!"

Kelimeleri hızlıca ağzından geçiriyor ve sonra bıçaklı askerden uzaklaşarak yanındaki koltuğuna geri dönüyor.

Nefesimi tutuyorum ve ne yapacağını görmek için deniz cücesine bakıyorum. Leydi Dywan'a yardım edecek mi? Yoksa düşman askerleriyle takas mı yapacak?

Deniz cini kadına küçümseyen bir bakış attıktan sonra tekrar kaptana odaklanır. Parmaklarını birbirine sürtüyor ve sonra elini düzleştiriyor, isteği aynı. Öde bana.

"Onunla bir anlaşma yap," diye fısıldar navigatör.

Kaptan ona çirkin bir bakış fırlatıyor ama hepimizin bunu düşündüğünü biliyorum. Sadece canavara ödeme yap ve geçmemize izin ver. Ama kaptan? Hayır. Kaptan bunu zorunda. Canavarı bir aşağı bir yukarı süzüyor ve uzun, kısa bir süre sonra, "Fiyatınızı söyleyin. Elbette size bir şeyler ödeyebiliriz."

Deniz cücesi ayağını teknenin kenarından kaldırır ve tam boyunda durur, o garip tepesi dikkat çeker. Tek ve uğursuz bir kelime söyler.

"Gelin."

Bölüm İki

VALESSA

B Binmek mi?

Eminim onu doğru duymamışımdır? O bir Gelin mi? Korsanların gemilerden yiyecek, silah ya da zenginlik aldığını duymuştum. Ama bir kadını almak?

Yine de kaptan bu istek karşısında heyecanlanmış görünüyor. Yüzü birdenbire gülümsemeyle doldu. "Düşman topraklarından alınmış çok sayıda kölemiz var. Onlardan istediğinizi seçebilirsiniz. Buyurun."

Kaptan bağlı olduğum zincirli sırayı işaret ediyor - sıkıcı köleler, fazla para alamayacaklarını düşündükleri köleler. Deniz cücesi, sanki kendisine dışlananların gösterildiğini fark etmiş gibi kaptana gözlerini dikeyor ve ben de ona patlamasını, onu denize atmasını, o kocaman, güçlü kollarıyla boynunu bükmesini bekliyorum.

Leydi Dywan tekrar konuşur. "Delirdin mi sen? Akli başında hiçbir kadın bir canavarın gelini olmak istemez!"

Ve birden gemiden nasıl kurtulabileceğimi fark ettim. Sunswallow'da beni bekleyen gelecekten nasıl kurtulabileceğimi, -eğer şanslıysam- bir geneleve satılacağımı.

Bu yüzden zincirlenmiş kollarımı havaya kaldırdım ve olabildiğince yüksek sesle konuştum. "Yapacağım!"

Bütün gözler bana döndü.

Kılık değiştirmemin muhtemelen bana bir faydası olmadığını fark ediyorum. Pislik içindeyim, saçlarım yüzümde ve elbisemin beli beni olabildiğince itici göstermek için yukarı çekilmiş. Ayağa kalkmaya çalışıyorum - iki yanımdan insanlara zincirlendiğim ve kalabalık bir teknede olduğum düşünüldüğünde kolay bir iş değil - ve herkes bana bakarken elbisemi ayarlıyorum, etek ucunu dekoltemi avantajlı bir şekilde gösterebilecek şekilde indiriyorum ve saçlarımı geriye itiyorum. Ülkedeki en güzel kadın değilim ama gülümsediğimde güzel olabiliyormuşum.

Deniz cücesine parlak bir şekilde gülümsüyorum. "Bunu yapacağım. Senin karın olacağım."

Kaptan bana -ve yeni cömertçe ortaya çıkan göğüslerime- bakıyor ve fiyatım iki katına çıktığı için kafasında şingirdayan paraları neredeyse görebiliyorum. "Otur, fahişe. Dev seçecek."

"Evet, ama eminim istekli bir gelin isterdi," diyorum neşeli bir sesle ve canavara en kazanan gülümsememi veriyorum. "Ben çok istekliyim ve aynı zamanda deneyimliyim. Deniz canavarlarını memnun etmek hakkında her şeyi bilirim."

Biraz yalancı da olabilirim.

Dev bana sert ve tuhaf gözlerle bakıyor. Hiçbir şey söylemedi. Kalbim dehşetle çarpıyor. Eğer bu işe yaramazsa, kaderim her zamankinden daha kötü olacak. Tıpkı Leydi Dywan gibi ben de her şeyimi bu ana bağlıyorum. Leydi Dywan'ın aksine, ben düşmanla çalışmaya hazırım.

"Deniz canavarlarını memnun etmek mi?" diye tekrarlıyor kaptan, yüzünde alaycı bir ifadeyle. "Sen mi?"

"Ben," diye kabul ediyorum, küstahça yalan söylemeye devam ederek. "Bana baksana. Uzun boylu ve , bir deniz devi için mükemmel bir kadını. Onlar kadınlarını biraz etli kemikli severler, haksız mıyım?" Ve sinsice göz kırpıyorum. "Ayrıca, iki parmağımla alay etmeyi iyi bilirim."

Kulağa özel geliyor. İçeriden birinin bilebileceği bir şey gibi. Ya devin kendisi bana yalancı olduğumu söyleyecek ya da iki parmak şakası her neyse yeterince ilgisini çekecek ve beni de yanına alacak.

Onlarla dolu bir genelev yerine, canavar ya da değil, tek bir adama hizmet etmeyi tercih ederim. Bu aşırı yüklü gemideki diğer kölelerle birlikte limanın dibini boylamaktansa, denizköpüğüyle birlikte kaçmayı tercih ederim.

Babam, tanrıların kendi şansını yaratanların yüzüne güldüğünü söylerdi. Umarım Denizlerin Vor'u beni izliyordur çünkü ben burada şans yaratıyorum. Sadece tanrılardan birinin bana gülümsemesine ve işleri doğru yöne çekmesine ihtiyacım var.

"İki... parmak... alay mı?" diye sorar kaptan, oldukça şüpheli bir şekilde. Olması gerektiği gibi. Kendimi tamamen aptal durumuna düşürüyorum,

Ama umurumda değil. Bu lanetli, lanetli gemiden kurtulmak için her şeyi söylerim. Leydi Dywan'ın yanında beni bekleyen kaderden kaçmak için her şeyi yaparım. Kader bana henüz iyi davranmadı, ama bir deniz cücesinin gelini zaten yaşadıklarımından daha kötü olamaz.

Gülümsüyorum ve ilk iki parmağımı oynatıyorum.

Ben bakire değilim. Benim durumumdaki çoğu kadının bakire olduğundan şüpheliyim. Ahırda birkaç gece geçirdim, yakışıklı bir oğlanı yuvarladım ve bir erkeği nasıl memnun edeceğimi biliyorum. Eminim bir deniz yosunu erkeği de aynıdır. Onlar da diğer erkekler gibi taşaklarının sallanmasından ve siklerinin emilmesinden hoşlanırlar. Eminim parmaklarımla yapabileceğim yaratıcı bir şeyler bulabilirim.

Kaybedecek bir şeyim yok.

Deniz cücesi bana bakıyor, gözleri kısılmış. Açıkça düşmanca bir bakış ama başka bir bakışı var mı bilmiyorum. O kadar uzun süre kaşlarını çatıyor ki, hayır diyeceğinden, güzel bir sarışın ya da küçük, zarif bir şey seçmek istediğinden eminim. Eğer öyleyse, kendimi yalancı, biraz çekici ve iki parmağımla alay eden biri olarak gösterdiğim için bir sonraki hareket tarzımı belirlemem gerekecek. Tüm bunların beni esir alanlar tarafından aleyhime kullanılacağından eminim.

Ama deniz cücesi elini bana doğru salladı. "Sen."

Kaptana başını sallar ve suya geri dalar.

Aynen , anlaşma yapıldı. Bir deniz devinin hevesli, bilgili gelini olacağım, Vor bana yardım et.

Bölüm ÜÇ

RANAN

W Tanrılar aşkına, neden rüşvet diyecekken gelin dedim? Aptal ve beceriksiz ağzım yine başımı belaya soktu. denize hırlamak istiyorum, ama bu hiçbir şeyi çözmeyecek. Beğenin ya da beğenmeyin, artık insan gezginlerden bağış yerine bir kadını var. Geri dönüp ikisini de talep edebilirim ama o zaman onların gözünde daha az kararlı görünürüm ve korsanlıkta güç her şeydir.

Bu yüzden fazla konuşmuyorum - böylece kelimelerimin tökezleme riski olmuyor.

Ha.

Sularda yüzerek Akara'nın yanına gidiyorum ve gagasına dokunarak hareket ettiğimizi haber veriyorum. Hamarii'ye nereye gitmesini istediğime dair zihinsel bir görüntü gönderiyorum, dar boğazı temizleyerek insanların anlaştığımız gibi geçmesini sağlıyorum. Akara'nın düşünceleri huysuz - daha yeni yerleşti. Neden tekrar hareket etmek zorunda? Ama zihnimi ona ödül olarak vereceğim çene çiziklerinin düşünceleriyle dolduruyorum ve o da

dar uçuruma doğru iter, d oner ve kısa bir mesafe s ur uklenir.

Ne uzağa gidecek ne de suya batacak. Hamarii'ler sırtlarında güneşi severler ve Akara da huysuzluğuna rağmen kardeşlerinden farklı değildir. Yakındaki gemiyi izlemek için tekrar yüzeye çıkarken ona minnettarlık d ş uncelerimi gönderiyorum.

Ne tür olduğunu bilmiyorum. İnsanlardan farklı türde gemiler gördüm. Bazılarının suda s r uklenen ağır karınları ve yukarıda uzun yelkenleri var. Bu ise uzun ve düz, çok sayıda küreği ve etkileyici olmayan bir yelkeni var. Belli ki sığ sularda kalması gerekiyor, bu yüzden benim fidyemi ödemeye zorlanıyorlar. Onlar tekrar geçtikten sonra, Akara'nın boğazdaki yerine geri dönmesine izin vereceğim ve bir sonraki talihsiz insan gemisinin geçmesini bekleyeceğiz.

Belki bu sefer bana çelme takmaz.

İnsan teknesinde telaşlı bir hareketlilik var. Kadın -gelinim-bileklerini askerlerden birine uzatıyor. Asker onu zincirlerinden kurtarıyor ve diğerleri ağlayıp feryat ederken ve tartışırken kadın teknenin yanına doğru ilerliyor. Hiç tereddüt etmeden beceriksizce teknenin kenarından atlıyor. En azından cesurdur.

Tanrılar. Bir kadınla ne yapacağım ben?

İnsan yüzeye çıkıyor ve hemen elleri ve ayaklarıyla bir köpek gibi kürek çekmeye başlıyor, hepsi su sıçratıyor ve çok az hareket ediyor ve ben bir i  çekmeyi ısırıyorum.

Ona nasıl yüzüleceğini göstermem gerekecek çünkü artık onunla sıkıştım.

Kadının gittikçe uzaklaşan Akara'ya doğru kürek çekişini izliyorum. İnsan fahişe bu gidişle asla başaramayacak. Bu kadar cesur bir yalancı olduğu için bu onun hakkı. Gerçekten de iki parmakla alay ediyor. Hiç böyle bir şey duymamıştım. Bana büyülenmiş bir dehşetle bakmasından daha önce hiç deniz canlısı görmediği anlaşılıyordu.

Yalancıları sevmem.

Ancak diğer dişiler dehşet içinde çılgılık atarken, kadın içinde bulunduğu durumdan kurtulmaya ve bana katılmaya can atıyordu. Deniz canlılarıyla birlikte olmaktansa kendilerini bir kaplumbağanın yanına atıp boğulmayı tercih eden çok fazla dişi hikayesi duydum ve bu istediğim son şey.

Huzur ve sessizlik istiyorum. Umarım yeni kadın -yeni gelinim- bunu anlar. Başkalarıyla birlikte olmaktan hoşlansaydım, hâlâ aile filomun bir parçası olurdum. Akara bölgesel saldırganlık belirtileri göstermeye başladığında, onu denizin uzaklarına götürür ve vahşi ve özgür olması için serbest bırakırdım. Ama sessizliğimi ve Akara'yı seviyorum, bu yüzden onun yerine sahilde bir aşağı bir yukarı sürükleniyorum ve kendilerini boğazımda yakalanmış bulan insanlardan ondalık talep ediyorum.

Komşu filolardan benimle aynı hayatı yaşayan başkalarını da tanıyorum. Yeterince yalnız olsaydım, para biriktirip sürülerde avlanmak için eğitilmiş bir tazı satın alabilirdim. Onun yerine, şimdi ona sahibim. Dişi köpeğin hala başladığı noktada, oyunbaz bir şekilde ilerlemesini izliyorum.

Bir kez daha içimi çekerek suyun içinden süzülüp onun yanına geliyorum. Ben yüzerken gözleri panikle açılıyor ama bunu görmezden geliyorum. Bir kolumu beline dolayarak onu kendime sabitliyorum. Bunu yaparken, kolları boynuma dolanıyor ve havamı kesiyor.

Daha zor olsa da bunu da görmezden geliyorum ve geri çekilen Akara'nın yanına doğru yüzüyorum. Bir düzine su sıçraması bana dönmeden küreklerin suya geri döndüğünü ve insanların şimdi bölgemden mümkün olduğunca için çılgınca kürek çekeceklerini söylüyor. Limana geri döndüklerinde korkunç bir deniz canavarının geçen gemileri soyduğu haberini yayacaklar ve sonunda korumak için yeni bir boğaz bulmak zorunda kalacağım.

bu yarın için bir sorun.

Bugün, ne yapacağımı tam olarak bilemediğim bir insan bana yapışmış durumda. Akara'nın yanına varıyorum ve insanı kabuğunun kenarına fırlatırken bile ona rahatlatıcı düşünceler gönderiyorum.

İnsan bir gelinle tam olarak ne yapmam gerekiyor?

Bölüm FOUR

VALESSA

C Bir deniz kaplumbağasının sırtına binmek tuhaf hissettiriyor, ancak bu gün şimdiye kadarki en tuhaf şey değil. Bugünün getirdiklerinden sonra bunu hiç düşünmemeliydim.

Ve yine de... karada olmak gibi değil. Bir gemi gibi sallanıyor, ama farklı bir hareketle ve anında midemi bulandıran bir hareketle. Titriyorum, köle kıyafetim sıırılsıklam ve tenime yapışıyor. Vücudumun her bir parçası ince kumaşın altında belirginleşiyor ama bu konuda yapabileceğim hiçbir şey yok. Elimden geldiğince onu tenimden çekip çıkarıyorum, kollarımı göğüslerimin üzerinde kavuşturuyorum ve yeni ortamımı inceliyorum.

Çok düz. Bomboş. Çıplak ayaklarımın altında, kaplumbağa kabuğu sıcak ve pürüzlü, biraz inek toynağı gibi ve en şaşırtıcı şey de kabuktaki çatlaklarda büyüyen kalın yosun kümeleri. Sırttan soluk yeşil kürk tutamları gibi sarkıyorlar, güneş ışınlarından kurumuşlar ve sudan gelen tuzla kabuk bağlamışlar.

Kaplumbağa da şimdi üzerine çıktığım için daha büyük. Parness'te genç bir kızken, bir keresinde bir amfiteyatroda gezici bir hayvanat bahçesini görmek için yarım gün yürümüştük.

Amfitiyatro çok büyüktü, sanki tanrılar tarafından şehrin ortasına yerleştirilmiş dev bir çanak gibiydi. Çanağın tabanının kumlu olduğunu ve içine birkaç bina sığabilecek kadar büyük olduğunu hatırlıyorum. Kaplumbağanın sırtı bu kadar büyük.

Merkeze yaklaştıkça, sırtındaki ağacın aslında bir ağaç olmadığını görüyorum. Kabuğun tam ortasında kemikli bir çıkıntı - bir sivri uç - ve ondan daha fazla garip yosun sarkıyor. Tepesine bir tür ahşap kafes takılmış ve kuruması için üzerine daha fazla yosun ve deniz yosunu asılmış gibi görünüyor. Deniz devinin çadırına bakmak için dönüyorum. Giydiği aynı garip parlak deriden yapılmış ve davet edilmediğim sürece içeri girmeye cesaret edemiyorum.

Cesur olabilirim ama o kadar da cesur değilim.

Kollarımı ovuşturuyorum, etrafıma bakarken titremeye devam ediyorum. Kampı ısıtmak için ateş yakacak bir yer yok. Tabii ki yok. Burası bir kaplumbağanın sırtı, diye hatırlatıyorum kendime. Neden birileri ateş yaksın ki? Yine de bunu fark etmek hayal kırıklığı yaratıyor çünkü soğuktan donuyorum ve rahatlayacak bir şey yok. Deniz cücesine bakıyorum ama beni görmezden geliyor ve kuru giysiler talep etmenin zamanı olmadığından şüpheleniyorum.

Kaplumbağa güneş ışığına doğru ilerliyor ve bu iyi hissettiriyor. Belki burada kalırsa ısınırım. Çadırın yanına oturup dizlerime sarılıyorum ve yeni "kocamı" izliyorum. Kaplumbağanın sırtında dolaşıyor, meşgul görünüyor. Kafesin üzerinde asılı duran yosun ve deniz yosunu tellerini kontrol etmesini ve ardından çadırına girmesini izliyorum. Bir süre sonra elinde kötü görünümlü bir mızrakla çıkıyor ve gemi kaplumbağanın yanından yavaşça geçerken gözlerini sulara dikeyor.

Bu bir uyarı. Onlara geçmelerine izin verdiğini ama bir şey yapmaya kalkarlarsa saldıracağını söylüyor. Tek bir adamın bir gemi dolusu askerin gözünü korkutabileceğini düşünmezsiniz ama onu dikkatle izliyorlar. Hepsi birden saldırırsa kazanamayabilir ama bu suları biliyor. Tüm gemiyi devirebileceğinden hiç şüphem yok.

ve çoğunun yüzebildiğinden şüpheliyim. Eğer iş göğüs göğüse çarpışmaya kalırsa, adamların neredeyse iki katı büyüklüğünde ve nefes almadan birçoğunu alt edebilir.

Kimse tek bir köle için hayatını riske atmak istemez.

-Ve onları suçlamıyorum.

Titremeye devam ediyorum, geminin sürüklenişini, küreklerin sulara saplanışını izliyorum. Tam geçmek üzereyken, Leydi Dywan ayağa kalkmaya çabalıyor, zincirler kollarını sürüklüyor. "Seni unutmayacağız!" diye haykırıyor. "Özgür olduğumda, seni bu korkunç kaderden kurtarmanın bir yolunu bulacağım!"

Çok duygulandım. Belki de Leydi Dywan'ı yanlış değerlendirmişimdir. Bir Sunswallow genelevine ve muhtemelen benimkinden daha kötü bir kadere doğru gittiğine göre, bir şey yapabileceğinden şüpheliyim. Aslında şu anda kendimi çok kötü hissetmiyorum.

Babam öldürüldüğünde ve köle olarak satıldığımda acı gözyaşları döktüm. İlk sahibim öldüğünde, kaderimin belirsiz olduğunu bilerek yine ağladım. Kaderin Efendileri'nin zalimliklerine çok daha alışkınım. Bu sefer gözyaşı yok, sadece plan var. Bu deniz cücesini memnun etmeliyim. Onun hayatını kolaylaştıran büyüleyici bir yoldaş olmalıyım. Mutlu bir efendi yardımseverdir ve bir canavarın gelini olarak herhangi bir hakkım olduğunu düşünerek kendimi kandırmıyorum. Unvanım ne olursa olsun ben yine bir köleyim. Ama benden ne beklendiğini biliyorum. Yemek yap, evi topla, yatakta istekli ol.

Yemek yapmak için ateş olmaması dışında.

Ev yok, sadece bir kaplumbağanın sırtında yalnız bir çadır var.

Geriye bir köle için tek bir görev kalıyor ve bu da benim dört gözle beklediğim bir görev değil. Yeni deniz cücesi "kocam" çok iri ve kocaman bir aleti olduğu kesin. Bu konuda "neden evet, iç organlarıma sokulan kocaman bir kargıyı seviyorum" suratımı takınmaktan başka yapılacak bir şey yok.

Gemi geçerken gülümsüyorum, sadece denizköpeği kaplumbağanın yanından atlayıp suda kayboluyor.

Su. Oh. Belki de takip edecek ve geminin kendi bölgesinden ayrıldığından emin olacak. Yüzümdeki istekli ifadeyi koruyarak sabırla dönmesini bekliyorum. Sanki tek istediğim buymuş gibi, bir deniz cücesinin gelini olmak. Sanki kendime ait hiçbir düşüncem ve hayalim yokmuş ve hayattan, içimdeki dev bir iğneden başka bir şey istemiyormuşum gibi.

Zaman geçiyor ve deniz cücesinden hiçbir iz yok. Başının üstündeki yelkeni aramak için suları tarıyorum ama hiçbir şey bulamıyorum. Gemi çoktan gitmişti ve ben kaplumbağanın sırtında yalnızdım.

Bu beni geriyor. Geri gelecek, değil mi? Beni burada bırakırsa, kıyıya yüzmek zorunda kalacağım. Sadece... bu boğazda sarp kayalıklardan başka bir şey yok ve çok, çok uzun bir yüzmeye olmadan ulaşılabilecek bir kıyı yok. Kıyıya varamadan boğulurdum. Geri dönecek, diyorum kendime. Burası onun kaplumbağası. Onun bölgesi.

Suda bir şey sıcıyor ve ben de otomatik olarak ona bakıyorum. Bu bir deniz cini değil, sadece zıplayan bir balık, ama bana verdiğim sözü hatırlatıyor. Tanrı Vor'a ona kocaman bir balık bulacağıma ve teşekkür olarak sunacağıma yemin etmişim. Ellerimi kavuşturup başımı eğiyorum, beni genelevlerden kurtardığı için tanrıya teşekkür ediyorum ve ona balığını nasıl getireceğimi bulur bulmaz sunacağımı söylüyorum. Kaprisli Dalgaların Efendisi beni kurtardığı için minnettirim. Bir deniz yosununun kadını olmak tam olarak istediğim şey değildi, ama kesin bir şey de söylememişim.

Tanrılar sana ne verirse onu alırsın ve bunun için minnettarsın.

o.

Güneş beni bir süreliğine ısıtıyor, ama sonra gölgeler hareket ediyor ve kaplumbağanın geniş sırtı bir kez daha kayalıkların gölgesine düşüyor. İliklerime kadar üşüyorum, titriyorum ve açım ve denizkulağından hâlâ bir iz yok. Acaba bir şey mi yapmam gerekiyor? Ona yemek yapmamı mı bekliyor? Bir yatak hazırlamamı mı? Bir şeyler yapmamı mı?

Ayağa kalkıyorum, geriniyorum ve kaslarım itiraz ediyor. Kendimi saatlerdir aynı sıkışık pozisyonda tutuyorum ve

Nedenini bilmiyorum. Özgürüm. Artık kelepçelerden kurtulmuş olan ham bileklerimi ovuyorum ve ne kadar hafif hissettiklerini seviyorum. Başka ne olursa olsun... özgürüm. Geriniyorum, kollarımı başımın üzerine koyuyorum ve sonra soğuktan titriyorum.

"Burada mısın?" Seslendim. "Lord Sea-Ogre?"

Cevap yok. Duymayı beklemiyordum ama denemeye değer diye düşündüm.

"Gelininizin memeleri donma tehlikesiyle karşı karşıya," diye tekrar sesleniyorum. "Giyebileceğim sıcak bir şeyiniz var mı? Yakabileceğim bir ateş? Bir şey var mı? Herhangi bir şey?"

Cevap yok. Turtleback adasında yalnızım.

Pekala, eğer geri dönmeyecekse, burada açıkta oturmayacağım. Yırtık elbisemin tozunu alıyorum, ıslandığı için neredeyse parçalandığını fark ediyorum ve çadırına doğru ilerliyorum. Orada ne sakladığını merak ediyorum.

İçeride her şey çantalarda. Yatak yok, rahat bir oturma koltuğu yok, hiçbir şey yok. Sadece çantalar ve torbalar. Yani, öyle sayılır. Ölü balıklar da var.

Tuhaf, şişirilmiş balıklar bir çocuğun topuna benziyor, her biri kollarımla çizebileceğim bir daire kadar büyük. Her birinin ağzı dikilerek kapatılmış, kurumuş, sert ve içi boş. Ağzından bir kordon geçiyor ve kordonun diğer ucunda da yine o tuhaf deriden yapılmış küçük bir çanta var. Elimi derinin üzerinde gezdiriyorum, çünkü pullu ve tuhaf görünüyor. Acaba bir yılan mı ait? Ya da başka bir şeye mi? Daha önce hiç bir şey görmemiştim. Bir yerden sıkıca bağlanmış, sonra bir bezle doldurulmuş ve bezin altından aşağıya doğru bağlanmış. Çok zahmetli bir iş gibi görünüyor ve arkasındaki mantığın ne olduğundan tam olarak emin değilim. Ritüel mi? Büyü mü?

Sonunda son düğümü de atıp çantanın içine bakıyorum. Karanlık ama altının parıltısını seçebiliyorum. Uzanıyorum ve parmaklarım mücevherlerle kaplı soğuk metalin üzerinde geziniyor. Birkaç dokunuş daha ve çantanın tamamının mücevherlerle dolu olduğunu fark ediyorum.

Tanrılar aşkına, deniz gülü çok zengin.

Arkamda bir boğaz temizleniyor.

Yığıldım kaldım. Tabii ki çantalarını karıştırırken bana rastlayacaktı. Tabii ki. Bütün gün yok ve altınlarına dokunduğum an geri dönüyor. Sanki Kader, şansımı tamamen çürüterek beni küçümsediğini göstermeye kararlı. Ama bunun beni yenmesine izin vermeyeceğim. Babam hep kendi şansımızı kendimiz yaratırız derdi ve ben de şimdi kendi şansımı yaratacağım.

Ben de dönüp saçlarımı savuruyorum ve denizköpüğüne en güzel gülümsememi sunuyorum. "Geri dönme vaktin gelmişti. Giyecek sıcak bir şeyin var mı?"

Kollarını göğsünün üzerinde kavuşturuyor - dördünü birden, bu endişe verici ve korkutucu bir görüntü. "Benden çalmak mı?"

Sesi alçak ve hırıltılı, hırçın ve öfke dolu.

"Giyecek kuru bir şeyler arıyorum," diye tekrarladım ve elimi uzattım. "Parmaklarım buz gibi ve mücevherler güzel olabilir ama beni sıcak tutmazlar."

Elime bakıyor ama tutmuyor.

Sorun değil. Devam ediyorum. "Benim adım Valessa. İstersen bana Vali diyebilirsiniz."

Cevap yok. "Adın ne senin?"

Yine cevap yok. Sadece bana bakıyor.

"Konuşabildiğini biliyorum. Az önce konuştun. Sessizlik sadece belirli durumlarda işe yarar ve bu o durumlardan biri değil." Başımı eğip onu inceliyorum. Tanrım, ama uzun boylu. Düzgün başının üstündeki yelken onu daha uzun gösteriyor ve omuzları inanılmaz derecede geniş. Altın sarısı teninin üzerinde hâlâ o peştamaldan başka bir şey yok ve o da benim gibi soğuktan muzdarip görünmüyor. "Karın olduğuma göre, en azından isminden faydalanamaz mıyım?"

Ama o bana ters ters bakmaya devam ediyor. İsteddiği gelin ben olduğum halde yanlış bir şey yapmışım gibi davranıyor. Kadınların yanında böyle davranıyorsa

Normal yollardan bir tane edinmek yerine bir korsan gibi talep etmek.

Geçmişte denizcilerden başka gelinler istedi mi? Eğer öyleyse, neredeler? Dehşet verici bir düşünce ve çabucak bir kenara itiyorum. Onun yerine, yüz ifadesini değiştirmeye odaklanıyorum. Artık buradayım ve elimden gelenin en iyisini yapmalıyım. Bu yüzden en flörtöz bakışımı kullanarak ona kaşlarımı kaldırıyorum. "Beyefendi, karınızın size hizmet etmesini mi bekliyorsunuz?"

Bakışları titriyor ama hâlâ konuşmuyor.

Yine de bu bir başlangıç. Çenemi kaldırıyorum. "Seve seve yaparım." Bu bir yalan elbette ama rol yaptığımdan daha az istekli olduğumu bilmesine gerek yok. Rol yapmakta üstüme yoktur. "Ancak yeni kocama hizmet edeceksem, bunu yüksek sesle istemen gerekiyor. Eğer ben senin aletini yalamaya başlarsam ve senin tek istediğin tuzu uzatmam olursa, bu aramızdaki ilişkiyi çok tuhaf bir hale getirir."

Bu bir alay, bir şaka. Onu güldürmek, açmak, cevap vermek için. Tek yaptığı peştamalını indirmek olsa bile, ne bekleyeceğimi biliyorum. Bu, yeni efendimin benden ne istediğini anlamam, böylece onun ihtiyaçlarını tahmin edebilirim. Eğer onu mutlu edersem, hayat daha kolay olacak. Kaçmak söz konusu bile olamaz. Gidecek hiçbir yerim yok ve param da yok. Parness harabeye dönmüş durumda ve Aventine yollarında tek başına bir kadın çabucak bir kez daha köleleştirilecek.

Bu deniz böceği bildiğim en büyük bela, o yüzden bu işe devam edeceğim.

Sanki cevap vermesini sağlamanın benim bilmediğim bir sırrı varmış gibi, taş gibi bir sessizlikle bana bakmaya devam etmesini bekliyorum. Ama sonunda konuşuyor. "İki parmak şakası, ha?"

Yani bunu düşünüyor, öyle mi? "Kesinlikle. Memleketteki tüm deniz canavarları arasında popüler."

"Görünüşe göre benden daha tecrübelisiniz. Pekâlâ." Bakışları bana kilitlenmişken kemerini çözdü.

ve peştamalını açıp yere bırakıyor.

Peştamalının derinliklerinden bir değil, iki horoz çıkıyor.

İki.

İki tane çok büyük, çok sert olmayan sık.

"Oh." İlk kez, hızlı ve kolay kelimeler benden kaçıyor. Çenem açık bir şekilde bakakaldım. Büyük olmasını bekliyordum. İki tane beklemiyordum. Ve tabii ki iki çift kolu olduğu gerçeğinden hareketle iki tane olması mantıklı görünüyor. Pekala. Bununla başa çıkabilirim. Halledebilirim.

Ben daha bir şey söyleyemeden, yüzümdeki şaşkın ifadeye homurdanarak bakıyor ve uzaklaşıyor.

Tamamen bir yalanın içinde yakalandım.

Burada deniz cini beni gelin olarak aldı çünkü her türlü yaramaz zevki vaat ettim ve şimdi onun türüyle sıfır deneyimim olduğunu fark ediyor. İki katına çıkan anatomisi karşısında yaşadığım şok bunu açıkça ortaya koydu.

İhbar edilmeyeceğimi düşündüğüm için aptalın tekiyim ve şimdi bunu düzeltmek zorundayım. Benden uzaklaşıyor ve bir şeyler yapmam gerek.

"Tamam!" Peşinden koşarak sesleniyorum. "Beni yakaladın. İki parmak meselesi hakkında yalan söyledim. Sadece gemiden inmem gerekiyordu ve senin ortaya çıkman iyi bir fırsat gibi göründü. Benden beklediğın kadar yetenekli değilsem özür dilerim. O geminin sonu denizin dibi olacaktı. Eğer Sunswallow şehrine ulaşırsa, bir geneleve satılacaktım. Bir efendinin yüz efendiden daha iyi olacağını düşündüm."

Sessizliğini koruyor, ben de koşarak önüne geliyorum ve dizlerimin üzerine çöküp dramatik bir şekilde bacağına yapışıyorum. "Cezamı çekmeye hazırım kocacığım."

Bu onun dikkatini çeker. Yürümeyi bırakıyor. "Ceza mı?"

Başımı sallıyorum, yanağımı onun sıcak, nemli bacağına bastırıyorum. Panik numarası yapmama gerek yok. Çaresizim, benden hoşlanmasına ihtiyacım var. "Beni kırbaçlayabilirsin. Hızlı iyileştüğimi söylediler."

"Daha önce kırbaçlandığın için mi?" diye soruyor, sesi buz gibi.

Tekrar başımı sallıyorum. Ben pek itaatkâr bir yaratık değilimdir. İşlere çeki düzen vermek için ağzımı açmaya - bazıları buna yalan söylemek der- meyilliyimdir. Bazen yakalanırım.

Sea-ogre oflayıp pufluyor, sesi kızgınlıktan geliyor. Beni bacağından çekip alıyor ve uzaklaşmaya devam ediyor. Ben korku içinde titreyerek yere otururken, o kaplumbağanın kenarına doğru ilerliyor ve suya dalıyor.

Yine gitti.

Bölüm FIVE

RANAN

W İyi gitti. Saatlerce yüzdüm, geri döndüğümde kadına ne söyleyeceğimi düşündüm. Bunun bir hata olduğunu ve onu en yakın limana bırakacağımı.

Elimden geldiğince çabuk. Burada gelinim olarak kalmak zorunda olmadığını. Gerçekten arkadaş istemediğimi. Sohbet etmeyi ya da insanları eğlendirmeyi seven biri değilim. En iyisi yalnız kalmak.

Ama onu çuvallarımı karıştırırken gördüğüm an, planladığım her şeyi unuttum. Ve o andan itibaren daha da kötüleşti. Konuşmaya devam etti ve ne yaptığımı anlamadan önce onu bir yalanın içinde yakalamak için peştemalimi indiriyordum. Onun hikayelerle dolu olduğunu bildiğimi ve benim yanımda rol yapmasına gerek olmadığını kanıtlamak için.

Bunun yerine, hareketlerim onu çılgına çevirdi. Bacağıma yapıştı ve onu kırbaçlamam için yalvardı.

Kırbaçla onu.

Bu çok saçma. Sinirlendiğim için neden ona vurayım ki? Kızdığım bir şey varsa, o da kendimim. İkimizin bu durumda olması benim suçum, çünkü insan kaptana "hayır, kadın yerine bana altınını ver" diyemedim.

Bu yüzden tekrar yüzüyorum, çünkü en azından yüzerken onun yalvaran bakışlarına, aç, umutsuz gözlerine bakmak zorunda kalmıyorum. Onu bekleyen korkunç kaderi ve neden benimle birlikte olmanın tekne kalmaktan daha iyi olacağını düşündüğünü daha fazla duymak istemiyorum. Tabii ki konuştu ve benimle olmak için gönüllü oldu. Çirkin olabilirim ve çok fazla uzvum var ama onun da dediği gibi, bir efendi yüz efendiden iyidir.

Onu korkuttuğum için kendimi aptal gibi hissediyorum. Onu tuttuğum için kendimi aptal gibi hissediyorum.

Yarın Akara'yı aramalı, onunla iletişim kurmalı ve kıyıya gitmek istediğimi bildirmeliyim. Bir sabahlık kolay bir yolculukla bir insan şehrine yaklaşabiliriz.

Kadını sahile bırakacağız ve onu gördüğümüzü bile unutacağız. Kara sakinlerinin sorunu olsun.

Kararımı verdim, kendimi bir kez daha kaplumbağanın sırtına attım ve derimdeki fazla suyu silkeledim. Kızıl ay tepede ve havada sıcak dalgaların altında hissedilmeyen belirgin bir serinlik var. Suyun altına geri dönmeyi ve uykuya dalmayı düşünüyorum. Balinaların yaptığı gibi uyuyabilirim, ciğerlerim boşaldığında nefes almak için otomatik olarak yukarı çıkarım. Ama merak beni çadırıma yaklaştırıyor, çünkü şüphesiz o da orada olacak ve benim alanımdan geçen diğerlerinden aldığım birçok kolye ve altın mücevherle süslenecek. Onu uyandırıp çadırımdan kovduğumda tepkisini görmek istiyorum. Onu dürtmek ve benimle güvende olmadığını hatırlatmak istiyorum, çünkü onu en başta ben istemedim.

Çadırıma bile ulaşamadım. Akara'nın sırt dikeninin altında, kendi etrafında toplanmış, küçük, titreyen

insan dişi formu. Benim adırımda değil. alıntı mcevherlerimi takmıyor. Açıkta, battaniyesiz, kk, zavallı bir yumru ve dişleri lleri diriltecek kadar yüksek sesle gıcırđıyor.

Olduğum yerde durdum ve ona baktım. Ona bu kadar acınası bakarken ne hissettiğimi bilmiyorum. Bunu benden merhamet kazanmak için mi yapıyor? Yoksa benden gerçekten korktuğu için mi? Gerçekten o kadar canavar olduğumu mu düşünüyor?

Daha bir dakika önce onu gecenin karanlığında kapı dışarı etmeyi planlıyor olmamın bir önemi yok. Sadece bir an önce, zihnimin gözünde mücevherlerle kaplıydı, zenginliğimin tadını çıkartıyordu. Bu çok acınası. lme mahkum bir ruh, boğazına hızlı bir kesik atılarak Vor'un kollarına gönderilmeli, donarak uzun ve acılı bir lme katlanmak zorunda bırakılmamalı. Dişiye sevmiyor olabilirim ama zalim değilim.

Yanında diz çökerek omzunu kabaca itiyorum.

Bir anda uyanıyor ama hiç ses çıkarmıyor. Gözleri karanlığa doğru kocaman kırpışıyor ve sonra bana odaklanıyor. "Koca-"

"Hayır," diye homurdanıyorum. Bunu duymak istemiyorum. Ondan değil. şu anda değil. adırımı işaret ederek içeri girmesi gerektiğini söylüyorum.

Dişi konuşmak için ağzını açıyor ve midesi o kadar yüksek sesle gurulduyor ki boğazına kadar geliyor. Deşsete kapılarak eliyle ağzını kapatır. "Bu berbat bir sestir. Özür dilerim... Usta? Size efendi diyebilir miyim?"

Ayağa kalktım ve ona ters ters baktım. adırı işaret ettiğimi görmedi mi? şu anda gerçekten isimler hakkında mı konuşacağız? Sadece uyumak istiyorum.

"Ben Vali," diyor yine göğsüne vurarak. "Hatırlamanı beklemiyorum, bu yüzden hatırlayana kadar sana yardım etmekten mutluluk duyarım. Size hizmet etmeme izin verin, efendim. Bu bana büyük keyif verir. Ben-"

adırıma parmağımı sokarak sığınağa girmesi ve soğuk rzgrdan uzak durması gerektiğini işaret ettiğimde sözünü kesiyor.

"Evet. Çadırınız. Tabii ki. Hakkımı alma zamanı. Bunu neden fark etmediğimi bilmiyorum."

Vali zıplayarak ayağa kalkar ve çadıra doğru ilerler. Nihayet. Tanrılar aşkına, inatçı hamarii gezinme modundayken Akara'yı yönlendirmeye çalışmak gibi bir şey bu. Sonunda bir yere varabildiğimize sevinerek elimi sırtına koyuyorum ve onu çadırıma doğru yönlendiriyorum.

İçeri girdiğimizde fark ettim ki her yer darmadağın. Kızıl ay parlak, girişe yakın bir yerden görülebilecek kadar ışık saçıyor. Burada yatağım yok çünkü Akara ve ben denizlerdeyken dalgaların beşiğinde uyuyorum. Sadece mağaramdayken battaniyeli ve dolgulu bir yatak kullanıyorum. Çadırımı depolamaktan başka bir şey için kullanmıyorum, çantaları bağlı ve suya batmaya hazır halde tutuyorum. Daha önce onu kovaladığım için birkaçının ağzı açık kaldı ama buradaki hiçbir şey soğuktan titreyen bir insan kadın için yeterince rahat ya da sıcak görünmüyor.

Kadın -Vali- içeri adım atıyor ve hemen elbisesini başının üzerinden çekip yere fırlatıyor. Dizlerinin üzerine çöküyor ve omuzlarını geriye atıyor, hareketle göğüsleri sallanıyor ve bana bakıyor. "Size nasıl hizmet etmemi istersiniz, efendim?"

Denizde ölmüş olabilirim ama ölü değilim. Onu çıplak ve istekli görmek iki sikimin de hızla kalkmasına neden oluyor. Neredeyse karanlıkta bile, yuvarlak göğüslerinin ağırlığını, çürük kumaştan bile her zaman görülebilen koyu uçlarını görebiliyorum. Karnı hafifçe yuvarlak, kalçaları kalın ve bacakları güçlü. Eğer kendime eş olarak bir insan seçecek olsaydım, tıpkı onun gibi sağlam bir vücuda ve muhteşem iri göğüslere sahip birini seçerdim.

Bakışları yüzüme doğru kayıyor, sessizliğim karşısında belirsizlikle dolu. Sonra utangaç ve sinsî bir ifadeyle gülümsüyor ve kemerime uzanıyor. "İnisiyatif almaktan mutluluk duyarım, efendim. Dediğim gibi, erkeklerin nelerden hoşlandığını biliyorum."

Bana dokunamadan bileğini tuttum. Onu buraya neden getirdiğimi yanlış anladı. Tabii ki.

var. Geldiğinden beri ona karşı soğuk ve duygusuz davranmaktan başka bir şey yapmadım. Bir eş istediğimi söyledim ve şimdi o eş olarak görevlerini yerine getirmesi gerektiğini düşünüyor. Çıplak vücudunu gördüğümde tahrik olsam da, beni geri istemediği açık olan bir kadına dokunmak istemiyorum. Korktuğu için teklif ediyor ve bu hiç de teklif sayılmaz.

"Uyu," diye bağıryorum ona.

Ses tonum karşısında irkiliyor ve elini geri çekiyor. "Evet. Elbette. Özür dilerim, efendim. Sadece memnun etmeye çalışıyorum-"

"Efendin değilim," diyorum . "Sana sahip değilim." Vali bana göz kırpmıyor. "Sana ne diyeceğimi bilemiyorum."

Hayal kırıklığıyla içimi çektim. "Ranan."

Gülümsüyor, ifadesi şaşırtıcı derecede tatlı. "Ranan. Ne güzel bir isim. Senin dilinde bir anlamı var mı?"

"Uyu demek," diye hırlıyorum ona. Attığı elbisesini kaptığım gibi eline tutuşturuyorum. "Giysilerini giy ve uyu."

Vali uysalca elbisesini geri giyiyor ve bunu yaparken bile kumaşın yırtıldığını duyabiliyorum. Giysinin parçalara ayrılmak üzere olduğundan şüpheleniyorum. Çok kullanılmış görünüyor. Ama elbiseyi vücudunda düzeltiyor ve sonra çuvallar ve şamandıralarla dolu çadırımın etrafına bakıyor. "Uyumamı tercih ettiğin özel bir yer var mı? Sana engel olmak istemem."

Bir adım öne çıkıyorum ve hafif çantalardan üçünü kenara iterek bir yer açıyorum. Elimle işaret ettiğimde hemen yere çöküyor ve orada kıvrılıyor. "Teşekkür ederim, Ranan."

Adımı söyleme şekli sikimin tekrar seğirmesine neden oluyor. Homurdanıyorum, bir insan yerleşkesi bulup ondan kurtulmaya her zamankinden daha kararlıyım. Dikkatimi dağıtıyor ve ihtiyacım olan son şey güzel göğüslere ve çaresizlikten doğan her türlü istekli kelimeye sahip bir dikkat dağıtıcı. Hamarii bir insan için uygun bir yer değil, bir deniz cücesinin karısı için bile. O kalmıyor.

Kollarını kendine sarıp poşetlerin arasında titriyor ve ben hâlâ üşüdüğünü fark ediyorum. Yatak takımım yok.

yanımda, battaniye olarak kullanabileceğim balık derisi bile yok. Her şey birkaç gün uzaktaki mağaramda.

Rhagos'un gözüyle, ona sıcaklık sağlamak zorunda kalacağım.

Çenemi sıkarak çadırın zeminine, onun yanına uzanıyorum ve onu kendime doğru çekiyorum. Memnun bir ses çıkarıyor ve hemen kucağıma dönerek kollarını boynuma doluyor.

"Seni memnun etmemi istemediğine emin misin, Ranan?" diye nefes alıyor, sesi boynuma karşı yumuşak ve sıvı.

"Uyu," diye hırıliyorum
ona. "Doğru. Özür
dilerim."

Ama sesi üzgün gelmiyor. Sesi biraz eğlenmiş gibi geliyor. Bu beni sebepsiz yere rahatsız ediyor ve kollarımı ona sarıp gözlerimi kapatıyorum, Akara'nın sırtının sert ve inatçı tırmalama yüzeyine rağmen uyumaya kararlıyım. Eğer insan burada uyuyabiliyorsa, ben de uyuyabilirim. Yarın bir sahil bulup onu bırakacağım, böylece o yoluna gidebilecek ve ben de ondan kurtulabileceğim. Ona bir kolye bile vereceğim, böylece tamamen yoksul kalmayacak.

Vali kendini bana , nefesi boynumda dalgalanıyor. Burnum onun hoş kokusuyla dolu ve karışık saçları tarafından gıdıklanmış bir şekilde sürüklenmeye başlıyorum, o tekrar konuştuğunda. "Ranan? Seni rahatsız etmek istemem ama beni sana getirdiğin için teşekkür olarak Vor'a verecek harika bir balık bulmalıyım."

Kolunu okşuyorum, cevabımın bu olmasına izin veriyorum. Ona bir balığa ihtiyacı olmayacağını söylemiyorum, çünkü kalmıyor.

Bölüm ALTI

VALI

SÇadırın "zemininde" yatmak pek rahat değil ama daha kötülerini de yaşadım. Şaşırtıcı bir şekilde yenilenmiş olarak uyandığımda kendimi yalnız sea-ogre's içinde buluyorum.

Dörtte bir. Giderken beni uyandırmadı ama sorun değil. Bana biraz yalnız biri gibi geldi ve etrafında bir eş olmasına alışması biraz zaman alacak. Acaba bu kaplumbağanın sırtında mı yaşayacağız yoksa daha uygun bir yer var mı? Tam olarak soramıyorum. Yeni kocam zaten bana karşı huysuz.

En azından kocam olduğunu düşünüyorum. Onun halkında evlilik yasalarının ne olduğundan emin değilim, ama bazı topraklarda bir kadına karşı bir beyanda bulunmanın yeterli olduğunu ve sonra birbirinize bağlandığınızı biliyorum. Bu noktada evlenmiş olabiliriz. Böyle düşünmeyi tercih ederim. Bu yeni durumuma biraz daha kalıcılık kazandırıyor ve hayatımda şimdiye kadar çok az kalıcılık oldu.

Esneyerek yerdeki torbaları toplamaya çalışıyorum. Her birine kurutulmuş bir balık ilıştirmenin ardındaki nedenin ne olduğundan emin değilim, ama eminim bir nedeni vardır. Belki de bir adak

Ya çantalar denize düşerse? Sormalıyım ki ben de aynısını yapabileyim. Hâlâ denizlerin büyük tanrısına adaklarımı sunmam gerekiyor ama sanırım şu anda balık tutmak için pek de donanımlı olmadığımı anlayacaktır. Çadırdaki çantalar ağır, çoğu metalik nesnelere benzeyen şeylerle dolu. Bir de sandık var ama onu ya da diğer çantaları açmıyorum. Ranan dün bir tanesini açtığımı görünce bana ters ters bakmıştı ve bugün onun gözüne kararlıyım.

Beni sevmesine ihtiyacım var çünkü onun kollarında uyumak açık havada titremekten çok daha rahattı. Ayrıca açlıktan ölüyorum ve onun da buralarda bir yerde yiyeceği olduğuna şüphe yok. Eğer onu kızdırırsam, tekrar yüzüp gidecek ve onu saatlerce göremeyeceğim ve kendi yiyeceğimi yakalayamayacağım.

En azından henüz değil. Yine de bir kaplumbağanın sırtında yaşayacaksak, öğrenmem gerekeceğinden şüpheleniyorum.

Çantalar, içindeki nesneler birbirine çarptığında çıkardıkları seslerle (çoğunlukla) düzgün yığınlar haline getirildikten sonra, çadırın zemininde çok daha fazla yer kalıyor. İkimizin de rahatça yayılabileceği kadar yer ve acaba bir yerlerde yatak var mı, yoksa kullandığı bir şey değil mi? Sanırım birbirimizle biraz daha rahat ettiğimizde sorabilirim.

Keşke sikini yalamama izin verseydi. Erkekler siklerini yalattıklarında kadınların isteklerine çok daha yatkın olurlar.

Ayaklarımın altındaki zemin kayıyor ve yalpalayarak bir çılgılla çadırın kenarına düşüyorum. Garip deriye çarpıp onu yırtmadan önce kendimi yakalamayı başarıyorum ve sendeleyerek dışarı çıkıp etrafa bakıyorum.

Taşıyor muyuz?

Kaplumbağanın başını görmesem de, vücudunun garip bir şekilde dalgalandığını ve sık sık uzun, köşeli bir yüzgecin sularda yükseldiğini hissedebiliyorum. Deniz etrafımızda bize parılıyor içinde güneş ışığı, şaşırtıcı bir şekilde

çok güzel, ve birisinin neden suların üzerinde yaşadığını anlayabiliyorum. Çok güzel bir yer. Martılar tepemizde uçuşuyor, bulutlar mavi gökyüzünü süslüyor, hava açık ve hafif bir esinti ile kesinlikle muhteşem bir gün. Her şeyin dün geceki lazımlık gibi koktuğu ve görülebilecek tek yeşilliğin pazarda satılan ve çok pahalı olduğu için köleler tarafından yenmeyen yeşillikler olduğu şehirlerden çok daha güzel.

Deniz havasından derin bir nefes alıyorum ve kollarımı göğsüme sarıyorum. Bir battaniye ve biraz yiyecek alsam böyle mutlu olabilirim diye düşünüyorum... Tabii yeni kocam benimle iki kelimedenden fazla konuşursa.

Sanki düşüncelerim onu çağırmış gibi, Ranan'ın kafası yakındaki suların içinden yüzeye çıkıyor. Kolum büyüklüğünde bir balığı kaplumbağanın sırtına fırlatıyor ve sonra kendini kenardan kabuğun üzerine çekiyor. Su damlıyor, üzerinde her zamanki peştamalı ve göğsünü örten bıçak kemerinden başka bir şey yok. Kendini silkelediğinde başının üstündeki yelken titriyor ve ben bir elimi kaldırarak gözlerimi her yere saçılan damlacıklardan koruyorum. "Günaydın, Ranan," diyorum neşeyle. "Bir yere mi gidiyoruz?"

Cevap yok. Neden şaşırmadım? Adam sanki benden hoşlanmıyormuş gibi davranıyor, ki gelin isteyenin kendisi olduğunu düşünürsek bu oldukça tuhaf. Belki de konuşkan bir tip değildir. Sessizliği tercih ediyorsa, biraz daha sessiz olmayı öğrenmem gerekecek. İlk köleliğimde hizmet ettiğim yaşlı adam konuşmamı severdi. Bunun boş evini biraz doldurduğunu söylerdi, ben de ev işleri yaparken çene çalmayı, her şeyden ve hiçbir şeyden bahsetmeyi öğrendim. Ranan bunu istemiyorsa, daha sessiz olmayı öğrenebilirim.

Beni güvende tuttuğu sürece istediği her şey olabilirim. Ve dün gece bana karşı nazikti. Titrediğimi gördü ve beni kollarına alıp sıcak tuttu. Benden gerçekten nefret etseydi, böyle bir şey yapmazdı. Bunun farkına vardığım için memnun bir şekilde ona bakıyorum.

Ranan bana sert bir bakışla bakıyor.

"Seni rahatsız eden bir şey yaparsam lütfen bana haber ver," diyorum, sesimi nazik ve eşit tutarak. "Seni mutsuz etmek için burada değilim ama sesini yükseltmezsen hoşnutsuz olduğunu bilemem."

"Sorun değil," diyor sesi hırçınlaşarak. Bakışları köle vardiyamın açık boynuna düşüyor ve sonra aynı hızla tekrar uzaklaşıyor.

Dün gece vücuduma baktığını fark ettim. Soylu bir hanımefendi olmayabilirim ama güçlü bir vücudum ve oldukça güzel göğüslerim var. Köle kıyafetim eski ve gösteriyor ve onu bir arada tutan tek şeyin kir olduğunu düşünmeye başladım. Artık ıslandığı için parçaları hızla yıpranmaya ve yırtılmaya başladı. Yakası mütevazı bir ev için fazla açık, ama bir kaplumbağanın sırtındayız. Bu özel yer için görgü kurallarını bilmiyorum.

Eğer onunla kalacaksam, muhtemelen deniz yaşamına biraz daha uygun bir şey almalıyım. Çok fazla dağılmayacak bir şey. Belki daha sıcak bir şey. Yine de teklif etmiyor ve ben de istemeyeceğim. Üzerimden düşene kadar idare eder, sonra ben de onun gibi peştamalla dolaşabilirim. Ranan uzaklaşırken bu düşünce karşısında gülümsememi bastırmak zorunda kalıyorum.

Peşinden giderken bir amaç uğruna hareket ettiğini fark ediyorum. Her adımı sanki aklında bir savaş planı varmış da onu uyguluyormuş gibi güçlü bir şekilde atıyor. Bu hoşuma gidiyor. Köle adamlar dolambaçlı yollara sapma eğilimindedir, çünkü hızlı ve hevesli bir kölenin eline daha fazla iş verilir. Daha yavaş olmayı öğrenirsiniz - neşeli ama daha yavaş - ve çok yalan söylemeyi öğrenirsiniz.

Yalanlar bir köleye gerçeklerden daha çok hizmet eder. Bunu çok çabuk öğrendim. Hiç kimse bir köleden işinin çok fazla olduğunu, efendisinin sikinin yüzüne sallandığında çekici olmadığını ve kadının kıcının büyük görüldüğünü duymak istemez. Yalanlar bir kölenin zırhıdır. Onlar bizim güvenliğimiz. Of

Elbette yalan söyleriz. Kendimizi korumak için. Bugünlerde bunu nefes almak kadar doğal bir şekilde yapıyorum.

Ranan kaplumbağanın sırtında çırpınan balığı alıyor ve sonra deri kayışlarındaki halkalardan bıçaklarından birini çıkarıyor. Bıçakları inceliyorum, birkaç ilmek olduğunu ve bıçakların kendilerinin büyük keskin dişlerden, bazılarının sert pullardan ve bazılarının da kalın kaya parçalarından yapılmış görüldüğünü fark ediyorum. Hepsi oldukça ölümcül görünüyor ve balığı tek bir vuruşla kestiğinde onların da keskin olduğunu anlıyorum.

Ustaca, hızlı hareketlerle balığı dilimliyor ve bağırsaklarını kaplumbağanın yan tarafına atıyor. Bir an sonra, pembe etten büyük, kalın bir parça kesip çıkarıyor ve birçok elinden biriyle bana doğru tutuyor. Oh.

Yavaşça aldım ve burnumu kırıştırmamaya çalıştım. Parness daha içerideydi, taze balık için kıydan çok uzaktaydı ve nehirden aldıklarımız kokulu ve tatsızdı. "Rahatsız etmek istemem," diyorum Ranan'a, sorumdan nefret edeceğini bilerek. "Ama ateş yakmadan nasıl yemek pişireceğimi gerçekten bilmiyorum. Bana tavsiyede bulunabilir misiniz?"

Gözlerini bana dikti. Bir an sonra balıktan ikinci bir parça koparıyor ve hepsini ağzına atıp çiğ çiğ yiyor.

Oh. Aman Tanrım. Burun deliklerim alevleniyor ve sertçe yutkunuyorum, çünkü daha önce hiç çiğ balık yemedim ve böyle bir şeyi yemeye hazır olduğumdan emin değilim. Mide gurulduyor ya da guruldamıyor, yemek yendiğinde aşağı inmek zorunda ve şu anda boğazım kilitlenmiş durumda. "Hiç çiğ balık yemedim," diye fısıldıyorum, sanki daha sessiz bir itiraz onun bana olan kızgınlığını azaltacakmış gibi. "Hasta olmaz mıyız?"

Balıktan bir parça daha alıp yiyor, çiğnerken bana dikkatle bakıyor. Bu bir meydan okuma, bir meydan okuma gibi geliyor. Eğer bir denizköpüğünün karısı olacaksam, denizköpüğü gibi yemeyi öğrenmeliyim, değil mi? Kendimi hazırlayarak küçük bir ısırık alıyorum, tadının korkunç olmasını bekliyorum.

Oldukça güzel. Eti yumuşak ve lezzetli; şaşkınlık dolu bir sesle hepsini ağızma atıyorum. "Bu kadar güzel olacağını tahmin etmemiştim."

Bir parça daha kesip bana uzattı. "Diğer deniz canavarlarıyla birlikte hiç balık yemedin, ha?"

Yalancı olduğumu itiraf etmemi istiyor. Ama ben ona tatlı tatlı gülümsüyorum ve dudaklarımı yalıyorum. "Asla."

Ranan gözlerini deviriyor ve onu yine kızdığımı anlayabiliyorum. Balığın geri kalanını benim için parçalıyor ve uçlarını ve iç organlarını bir kez daha kaplumbağanın yan tarafına atıyor ve sonra ellerini suda yıkıyor. Ayakları kocaman ama güçlü, kabuğun eğimli tarafını kavlıyor, oysa ben ellerimi durulamak için neredeyse karnımın üzerine yatmak zorundayım, çünkü aksi takdirde aşağıdaki sulara düşeceğim.

Ama onu kenara kadar takip edip ellerimi duruluyorum ve (tam da şüphelendiğim gibi) neredeyse yuvarlanacakken elbisemin arkasından tutup beni sabit tutuyor. "Teşekkür ederim," diyorum, kumaşın onun kavrayışında yırtıldığı gerçeğini görmezden gelerek. Bu onun hatası değildi. "Lord Vor için büyük bir tane alabilmem için bana balık tutmayı öğretir misin?"

Ranan bana cevap vermiyor. Onun yerine suları inceliyor. "Kıyıya çıkıyoruz."

"Öyle mi? Kaplumbağanız bu yüzden mi hareket ediyor?" Cevap vermeyince, "Belirli bir yere mi gidiyoruz?" diye soruyorum.

Omuz silkiyor, bana bakmıyor. "Bir insan yerleşiminin yakınında."

"Demek mücevherlerini satabiliyorsun? Bu konuda yardıma ihtiyacınız var mı? Yardımcı olmaktan mutluluk duyarım. Pazarlık konusunda oldukça iyiyimdir." Ona ukala bir gülümseme veriyorum. "Bir keresinde savaşa giden bir askerin zırhını satmıştım."

Ranan homurdanıyor, sesi alay dolu. Bana inanmadığı çok açık. "Karaya çıkana kadar burada kal."

Sanki gidecek bir yerim varmış gibi?

Uzun, tembel bir sabah.

İtiraf etmeliyim ki bunlara alışık değilim. Bir köle olarak sabahlar erken kalkmak ve bitmek bilmeyen ev işleriyle dolu. Daha önce, köle değilken bile, babamın evine bakmak ve tavukları beslemek zorundaydım. Yine de burada yapacak bir şeyim yok, bu yüzden oturup manzarayı seyrediyorum, manzaranın endişe verici kayalık uçurumlardan kumlu kıyılara dönüşmesini izliyorum. Güneş ışığını içime çekip saçlarımı tarıyorum ve hiçbir şey yapmadan oturmak hem tuhaf hem de keyifli geliyor. Elbette sarsıcı ama yine de güzel.

Akara yüzerken Ranan çalışıyor. Tuhaf görünümlü kafesi kuruması için daha fazla deniz yosunuyla dolduruyor, iplikçikleri test ediyor ve güneşte buruşmuş olanları çıkarıyor. Onları uzun uzun örüp saklıyor ve ne yaptığını sorduğumda bana kaşlarını çatıyor. Sonra garip küçük bıçaklarını bilemeye çalışıyor ve bir süre kaplumbağanın yanında yüzerek tekrar dalgaların arasında kayboluyor. Sudan tuzu çekip içilebilir hale getiren kum bazlı filtreleme sistemine sahip bir varili dolduruyor ve ikimizin de içme suyu olması için gün boyunca yeniden doldurmaya devam ediyor.

Bana gösterdiği ilgiye bakılırsa hiç var olmasam da olur.

Sadece bir karısı olmasına alışkın değil, kendime hatırlatıyorum.

Etrafında başka birinin olmasına alışması için zamana ihtiyacı olacak.

Uzun, kumlu bir sahile geldik; beyaz kumsallar canlı yeşil tepelere doğru uzanıyordu. Aventine'in güneyindeki toprakların topraktan başka bir şey olmadığını, tüm büyüünün topraktan emildiğini ve geriye yetişebilecek hiçbir şey bırakmadığını duymuştum. Belli ki burası o yer değil, ama nerede olduğumuzu bilmiyorum. Kumsalın uzak ucunda birkaç kırık dökük tekne var.

sivri görünümlü kayalar ve kazıklar üzerinde bir kulübe. O zaman buralarda biri yaşıyor. Ranan'ın bir arkadaşı mı?

Nedense Ranan'ın arkadaşları olduğunu düşünmekte zorlanıyorum. Karısıyla neredeyse hiç konuşmuyor.

Devasa kaplumbağa kıyıya doğru ilerlerken yüzüm ısınıyor, bir kum setinin üzerinden tırmanırken bizi itip kakıyor. Çıplak kollarıma bakıyorum ve sonsuz güneş ışığı yüzünden kızarmışlar. Daha sonra acıyacağından eminim ama şimdilik sadece sıcaklığın tadını çıkarıyorum. Titremektense sıcak olmayı tercih ederim ve tek elbisem gün geçtikçe daha da kötüleştiğinden, güneş ışığından başka bir şeyle mutlu olmayacağım.

Kaplumbağa sığ sulara doğru kayıyor ve sonra hafifçe dönerek kumlara yerleşiyor. Dalgalar kabuğuna çarparak ayaklarımın altındaki zemini sarsıyor. Kıyıya doğru yürüyen Ranan'a bakıyorum. "Gidip etrafa bakabilir miyim?"

Bana bakıyor ve burada olduğumu neredeyse unutmuş gibi bir izlenim ediniyorum. "Yakınımda kal."

"Uzağa gitmeyeceğim," diyorum ona neşeyle. "Sadece etrafa bakmak istiyorum. Belki güzel deniz kabukları bulurum."

Ranan eliyle takip etmemi işaret eden bir hareket yapıyor. Kaplumbağanın yan tarafına geçip suya doğru kayıyorum... ve başımın üstünden geçince irkiliyorum. Yeni kocamın ne kadar uzun boylu olduğunu unutup duruyorum. İri bir el beni sudan çıkarıyor ve sonra bir kol belime dolanıyor. Beni bir tahıl çuvalıymışım gibi kıyıya doğru çekiyor ve dalgaların arasından sıyrılır sıyrılmaz kuma bırakıyor. Öksürüyorum, ıslak ve dalgalarla yıpranmış saçlarımı yüzümden fırçalıyorum. "Teşekkür ederim."

"Akara'ya yakın dur," diye hırlıyor bana.

"Akara kim?"

Bana sinirli bir bakış atıyor ve parmağını kaplumbağaya saplıyor. Oh. Kaplumbağanın bir adı mı var? Tabii ki var. Neden bir kaplumbağanın adı olmasın ki? Onun için bir çeşit evcil hayvan mı o zaman? Üzerinde yaşadığı hareketli bir adadan daha fazlası mı? Belki de Akara bunların ve ben kendimi aptal gibi hissediyorum.

Kaplumbağanın sadece bir hareket aracı olduğunu varsayarak. Çiftçiler bile tavuklarına isim verir.

"Merhaba Akara," diye sesleniyorum kıyıdaki yerimden kaplumbağaya. Yaratık cevap vermiyor ama bu beklenmedik bir şey değil. Buradan kafasını bile göremiyorum. Ben doğrulurken, Ranan kumsalda ilerliyor. Pekâlâ, mesaj açık. Birlikte vakit geçirmeyeceğiz.

En azından şimdi keşfedecek koca bir kumsalım var.

Sonraki bir süreyi küçük kumsalda bir aşağı bir yukarı giderek, ayak parmaklarımı ılık kumlarda kıvrarak geçiriyorum. Susadım ama Ranan su tulumunu yanımda bırakmadı, bu yüzden beklemek zorundayım. Yine de deniz kabukları buluyorum. Bazıları avucumdan daha büyük ve derin karınları parıltıyla dolu. Her birini tutup iyi bir bardak olup olmayacağına karar veriyorum. İki tanesi birbirine çok yakın boyutlarda ve onları göğüslerime doğru tutuyorum, kendime deri kayışlarla her şeyin sallanmasını önleyecek bir tür korse yapıp yapamayacağımı merak ediyorum.

Deniz kabukları o kadar güzel ki elimde olmadan bulduklarımın hepsini topluyorum. Bir tanesi ışıktan yanardöner bir şekilde parıldıyor, bir diğeri ise ortasından küçük bir delik açılmış ve güzel bir kolye olabilecek dikenli mavi bir deniz kabuğu. Açgözlü bir çocuk gibi, elbisemin kenarlarını çuval görevi görmesi için kavriyorum ve etrafta dolaşırken tüm deniz kabuklarını tutmak için kullanıyorum. Belki bir pazara gidebiliriz ve bulduklarımı en azından birkaç kuruşa satabilirim. Eminim daha iç kesimlerdeki insanlar böyle büyüleyici tuhaflıklar için para ödeyeceklerdir. Harika süslemeler olurlar ve hemen insanların bunlarla yapabilecekleri şeyleri düşünmeye başlıyorum. Kaseler. Kaşıklar. Mumluklar. Parlak parçalar bir tuniğin boynuna dikilebilir-

"Vay, vay, !"

Ses o kadar hırıltılı ve yabancı ki sıçramama neden oluyor. Birkaç deniz kabuğu eteğimden yuvarlanıp ayaklarımın kumlara düşüyor. Dönüyorum ve bulduklarımın dikkatim dağılmışken bana sinsice yaklaşan adama bakıyorum.

Bir yabancı, benden en fazla on adım uzakta ve beni rahat ettiremeyecek kadar yakın. Görünüşe bakılırsa adam, kırılmış sakalı ve yıpranmış giysileriyle bir köylü. Yüzü çizgili ve bronzlaşmış; bana bakarken birkaç dişinin eksik olduğunu fark ediyorum. "Ne kadar güzelsin."

"Teşekkür ," diyorum ama hiç de minnettar değilim. Sonra, yalan söyleme becerilerimi işe koyuluyorum. Başımı eğip omzunun üzerinden bakmaya çalışıyorum. "Kocamı mı geçtiniz? Az önce buradaydı."

"Bu sahilde senden, benden ve çocuklardan başka kimse yok," diyor bana doğru bir adım daha atarak.

Geriye doğru bir adım atıyorum, hala eteklerimi tutuyorum. Çocuklar mı? Kıyıya göz gezdiriyorum ve benden daha iri olan iki yetişkin erkeğin gözlerini dikmiş beni izlediğinden emin oluyorum. Yalnız bir kadını, bu sorunlu bir durum... ama aynı zamanda köle giysisi olduğu belli olan bir şey giymişim.

"Yanıyorsunuz," diye düzeltiyorum ses tonumu neşeli tutarak. "Kocamın yakınlarda olduğuna eminim. Onu görseydiniz bilirdiniz. O bir deniz cücesi, hem de oldukça vahşi bir deniz cücesi."

"Bu onun kaplumbağası mı?"

"Evet, öyle." Fark ettikleri için rahatladım ama Akara'nın sudan çıkıp bu adamları kovalamasını tercih ederdim. Beni rahatsız ediyorlar.

Ya da onları yiyebilir. Gerçekten, ben de buna aldırmazdım.

Sakallı adam, "Çağırın onu," dedi.

Gözlerinde hoşlanmadığım bir parıltı var. "Eğer yakınıdaysa, eminim cevap verecektir."

Yine de sahile adım attığımdan beri Ranan'ı görmedim. Sanki benden nefret ediyormuş gibi benden kaçıyor ve bu konuda ne yapacağımı bilmiyorum. Deniz canavarlarının eşlerine normalde nasıl davrandıklarından emin değilim ama bundan daha iyisi olamazdı herhalde? Yine de şikâyet etme yetkim yok ve bu yüzden görmezden geldim. Ama adam bana doğru bir adım daha atınca kalbim sıkışıyor.

Eğer Ranan'ı ararsam ve cevap alamazsam, bu adamlar beni kaçıracak... ya da daha kötüsü.

"RANAN," diye bağıyorum, yüksek sesle.

Bekliyoruz. Tepeli başının görünmesini umarak nefesimi tutuyorum. Yine de yanıt yok ve dakikalar sessizce geçip giderken endişem artıyor.

Sakallı adam arkama baktı. "Jos, tekneyi hazırla. Kep, sen ne yapacağını biliyorsun."

Kaba eller kollarımı kavlıyor ve çığlık atarak kabuklarımı kumlara bırakıyorum.

Bölüm Yedi

RANAN

"R ANAN."

Kadın adımı haykırdı, ben de karşı koydum. Koyun sularında yüzerken, onu bıraktığım yere doğru geri döndüğümde bir öfke dalgası. Kıyı boyunca bir aşağı bir yukarı gidip bir insan yerleşimi aradım. Suyun kenarındaki kulübe bana yakınlarda bir şehir olabileceğini düşündürdü, ama tek gördüğüm, besleyecek başka bir boğaz bulamayacak kadar fakir görünen birkaç kaba çiftlik ve beni soyamak ister gibi bakan birkaç yolcu -hepsi erkek-.

Kadını onlarla bırakamam. Ben arkamı dönmeden onu sırt üstü yatırırılar. Beni kızdırsa da, onu kurtarmam için tanrılara dua etti ve onu tekrar aynı duruma sokmaktan nefret ediyorum. Onu güvenle bırakabileceğim bir yer olmalı. Bir tür han ya da bir dükkan. Ona satması için birkaç kolye verip yoluna devam etmesini sağlayabileceğim bir yer.

Ama hiçbir şey bulamayınca suyun kenarına geri dönüyorum ve düşünebilmek için dalgaların arasına giriyorum. Deniz her zaman düşüncelerimi temizlememe yardımcı olur ve ben dalgaların arasında yüzerken

mavi sularda, büyük bir balık geçiyor, bu sularda olması gerekenden çok daha büyük bir balık. Bu bana insan kadını ve onun tanrı Vor'a kurban sunma yeminini hatırlatıyor.

Onu bana getirdiği için ona teşekkür etmek istiyor.

Buna ne anlam vereceğimi bilmiyorum. Geldiğinden beri ona çok kötü davrandım ama o hâlâ tanrılara şükretmek istiyor. Benimle arkadaşlık etmekten hoşlandığına göre durumu çok kötü olmalı. Diğer kölelerle birlikte nasıl zincirlendiğini, sonunda bir geneleve gideceğinden nasıl bahsettiğini düşünüyorum ve bir suçluluk duygusu hissediyorum. Onu kıyıda kendi haline bırakırsam ne olur?

Ama ondan sorumlu olamam, diyorum kendime. O bana ait değil. Yollarımız ayrıldıktan sonra ona ne olacağı kaderin elinde.

Yine de büyük balığı takip ediyorum ve resiflere doğru ilerlerken nereye daldığını not ediyorum, belki daha sonra peşine düşerim diye. Eğer Lord Vor'a kurbanını sunma şansı yoksa, onun yerine ben sunacağım, diye karar veriyorum. En azından bunu yapabilirim.

Sanırım şimdi neye bağırdığına baksam iyi olacak. Muhtemelen bir çeşit yengeçtir. Bir sürü deniz cücesine hizmet etmiş, kırımın kenarı. Ben onun tanıdığı tek deniz canavarıyım. O bir yalancı ve ben yalancılardan nefret ederim. Ruh halim tekrar bozuldu, dalgalardan yüzeye çıktım ve kıyıya doğru ilerledim, ancak başka bir çığlık duydum.

Bu o-Vali.

"Dokunma bana!" diye bağılıyor.

Kumsalı tarıyorum, duyularım alarmda ve kumların üzerinde birden fazla figür görüyorum. Görünüşe göre diğer insanları bulmuş, koyu renkli, uzun saçlarını fark etmek kolay. Akara'ya benden daha yakın. Ona yakın durmasını söylemiştin, kendime hatırlatıyorum. Kaşlarımı çatarak onun bulunduğu yere doğru ilerliyorum, tam o sırada adamlardan birinin onu elbisesinin önünden tutup vücudundan aşağıya doğru yırttığını görüyorum.

Ağızına bir yumruk indiriyor ve kendisini tutana tekme atarak öfkeyle bağılıyor.

Benim de tepem atıyor. Bu adamlar kim olduklarını sanıyorlar ki bir kadını yakalayıp ona saldırabiliyorlar? Ayaklarının dibinde, kadının kendi işine baktığının kanıtı olan mermiler var.

Onlara doğru hışımla yaklaşırken hırlıyorum ve mümkün olduğunca korkutucu görünmek için dört kolumu da esnetiyorum. Vali'nin sallanan kol ve bacaklarına o kadar odaklanmışlar ki beni henüz fark etmediler... bu da beni daha çok kızdırıyor. "Ne yaptığınızı sanıyorsunuz?"

Bana bakmak için dönüyorlar ve döndüklerinde gözleri açılıyor. Vali'yi belinden tutan kişi onu hemen bırakıyor ve Vali kuma düşüyor, göğüsleri yırtık giysisinden dışarı taşıyor. Olduğu yerde kalarak haykırıyor ve bana bakıyor. Burun deliğinden bir damla kan geliyor ve bunu görmek beni tahrik ediyor.

Ona vurdular mı? Sahilde güzel bir kadına rastladılar ve ona saldırıp vurdular mı? Bütün insanlar böyle canavar mı?

"Neden karıma dokunuyorsunuz?" Üç balıkçının da önünde durmak için hareket ederek onlara hırladım.

"Senin olduğunu bilmiyorduk," diyor en yaşlısı -elbisesini yırtan-. "Kaçak bir köle olduğunu sanıyorduk. Herkes için bedava bir ödül."

"Ve onun bir köle olduğunu düşündüğünüz için mi ona saldırdınız?" Sakallı olana doğru yürüdüm ve ona ters ters baktım. "Bunu bana açıkla."

Diğer adamlara bir bakış atıyor. "Kaçak bir köle olsaydı başına ödül konurdu. Kolay para. Değilse, onu tekrar satabiliriz. Hepsi bu kadar. Sadece biraz tadına bakmak ve biraz para kazanmak istiyorduk."

Bu yüzden bir yabancıya tecavüz eder ve onu ilk alıcıya satarlardı çünkü onun bir köle olabileceğini düşünürlerdi.

"Bileklerinde kelepçe izleri var," diye itiraz ediyor diğerlerinden biri. "Ve köle kıyafeti giyiyor. Biz yanlış bir şey yapmadık."

"Boğazınızı kesip üçünüzü kaplumbağama yem etmeliyim," diye tıslıyorum onlara. Bocalıyorlar, benden geri çekiliyorlar ve mızrağıma bakıyorlar. Bacağıma vuruyorum. "Vali, buraya gel."

Bu onun kafasını kaldırmasını sağladı. Bana kızgın bir bakış atıyor, elbisesinin kalıntılarını göğüslerine bastırıyor ama yavaşça ayağa kalkıp yanıma geliyor.

"Onları öldürmeli miyim, karıcığım?" İki kolumu göğsümün üzerinde kavuşturup üçüncü elimle mızrağımı sallayarak soruyorum. "Söyle."

"Evet," diyor hemen.

Şaşırdım. Hayatları için yalvaracağını, her şeyin bir hata olduğunu söyleyeceğini düşünmüştüm. Ama sesi benimki kadar sert ve kızgındı ve içinde karanlık bir çizgi olduğu açıktı.

"Bekle! Bekle!" diyor sakallı insan. "Bir anlamaya varabiliriz!"

"Altınımız var," diyor bir diğeri, bir adım geri çekilip uzaktaki kulübeye bakarak. Belli ki kaçmak istiyor. Eğer kaçarsa, mızrağımı omurgasına saplanmış halde bulacak.

"Bana altınlarınızı gösterin, hayatlarınızı satın almaya yetip yetmeyeceğini söyleyeyim." Vali'ye dönüp uzaktaki Akara'yı işaret ediyorum. "Çadıra dönün."

Bana aynı derecede zehirli bir bakış fırlatıyor - ve ben ona bir kez daha şaşıyorum - ama söyleneni yapıyor ve kaplumbağanın güvenliğine geri çekiliyor.

İNSANLARIN zavallı balıkçılara göre oldukça fazla altını var ve Vali'nin ilk saldırdıkları kişi olmadığı açık. Onları zenginliklerinden arındırıyorum ve Vali'ye hangisinin vurduğunu öğrenip kendi vuruşumu yapıyorum... ve bir uyarı. Eğer bir daha benim olana dokunurlarsa, onları öldürür ve soyarım. Onları sahilde bırakırken idrar kokusu beni takip ediyor, çünkü en büyükleri korkudan altına işemiş.

Akara'nın yanına dönüyorum, başına doğru ilerliyorum ve bir elimi keskin gagasının üzerinde gezdiriyorum. Büyük, kara gözlerini bana doğru kırıştırıyor, düşünceleriyle uzanıyor. Kıyıdaki insanların kokusunu alıyor ve bundan hoşlanmıyor. Vali'nin kokusunun onu rahatsız edip etmediğini merak ederek onu dürtüyorum, ama o sadece zihninde benim resmimi gönderiyor - Vali'yi artık benimle, onun kokusunu da benimkiyle özdeşleştiriyor. Hunh.

Yine de insanlar rahatsız edici. Vali'ye saldırdılsa, onu bir yerleşim yerinin yakınında bırakamam. Eğer bırakırsam, gün bitmeden tekrar köleleştirilmiş olur. Bileklerindeki manşet işaretlerini ben de gördüm ama kölelerin özel bir giysisi olduğunu bilmiyordum. Tüm deniz insanları mümkün olduğunca az giyer, kadınlarımız da erkeklerimiz kadar çıplaktır. İnsan kıyafetleri hakkında hiçbir şey bilmiyorum. Onu köle sanmaları benim suçum değil.

Yine de zamanında geldiğime sevindim. Ona vurmalarından hoşlanmadım. Kıyafetlerini yırtmaları ve ona saldırmaları hoşuma gitmedi. Bunu düşünmek bile beni öfkeliyor ve sırf öfkemi dindirmek için kulübeye geri dönüp boğazlarını kesmek istiyorum.

Akara'nın kemikli başını okşuyorum ve daha önce gördüğüm büyük balığı düşünüyorum. Bu Lord Vor bana bu dişinin benim gelinim olması gerektiğini mi söylüyor? Onu bana o mu gönderdi? Bu, üzerinde düşünmem gereken bir konu. Şimdilik Vali'ye dönüp onu rahatlatmam gerekiyor, zira onu bir kez daha kurtardığım için gözyaşları ve minnettarlıkla dolu olacağına şüphe yok. Adamlardan aldığım altını ona vereceğim, karar verdim. Ve eğer bana tekrar dokunmayı teklif ederse, onu yine de geri çevireceğim, ama teklif etme düşüncesi hoşuma gidiyor.

Her şeye rağmen benim gelinim olacaksa... bu fikir bugün beni daha az rahatsız ediyor. Dün gece kollarımda ne kadar sıcak, ne kadar yumuşak olduğunu düşünüyorum. Bir geline ihtiyacım yok, ama belki de çok yalnızım.

Çadırın içine dalıp kadını arıyorum. Arkada oturuyor, çantalar daha fazla açmak için düzgünce dizilmiş. Elbisesini çıkarmış ve meşgul,

tekrar bir araya getirmeye çalışıyor. Burnundan hala kan akıyor ve ben içeri girdiğimde başını kaldırıp bana saf öfke dolu bir bakış gönderiyor.

"Ben senin için neyim?" diye soruyor.

Ses tonu beni şaşırttı. Bunca zaman hoş ve memnun etmeye hevesliydi ve şimdi böyle mi oldu? "Affedersiniz?"

Kumaşın yırtık bir ucunu daha eline alıyor, karşımda çırılçıplak oturduğunu umursamadan. Elleri sarsak, öfkeli hareketlerle kumaşı düğümlüyor. "Senin için ne olduğumu bilmek istiyorum. Bir gelin istedin. Ben gönüllü oldum. Sen de evet dedin. Yine de bana burnunda aniden çıkan bir siğilmişim gibi davranıyorsun. Bu beni meraklandırıyor ve bu yüzden sana soruyorum - ben neyim? Karın mıyım yoksa kölen mi?"

Kaşlarımı çatıyorum.

"Soruyorum çünkü anlayamıyorum. Bana senin için bir hiçmişim gibi davranıyorsun. Seninle konuştuğumda cevap vermiyorsun. Sorularım seni rahatsız ediyormuş gibi davranıyorsun. Evinizde bırakın gelin arayan bir erkeği, bir insan için bile konfor yok." Suçlayıcı bakışları bana doğru kayarken, giysisine öfkeli bir düğüm daha atıyor. "Başkalarının önünde bana bir köpekmişim hitap ediyorsun, kalçana vurup gelmemi söylüyorsun."

Gözlerimi ona diktim. Doğru, bunu yaptım. Sadece onu kendisine saldıran adamlardan uzaklaştırmak istedim.

"Yani ben bir köpek miyim? Köle mi? Çünkü sana efendi demememi söylüyorsun. O zaman neyim ben? Köle olmadığımı söyleyip sonra da başkalarının yanında bana köleymişim gibi davranamazsınız. Nasıl davranacağımı bilmiyorum. Seni nasıl memnun edeceğimi bilmiyorum. Senin için ne olduğumu söyle ki ona göre davranabileyim. Eğer bir köleysem, nasıl davranacağımı bilirim. Karınsam, nasıl davranacağımı bilirim. Ama ikisi birden olamam."

Beni azarlıyor ve bu sadece ruh halimi daha da karartıyor çünkü... o haklı. Onun yanında nasıl davranacağımı bilmiyorum. Planım onu bir insan yerleşiminde terk etmektir ama o bunu bilmiyor, tıpkı fikrimi değiştirdiğimi şimdi gördüğümü insanları gördüğümü bilmediği gibi.

Soru. Onunla ne yapacağımı bulmalıyım. "Ailen nerede?"

Vali güler ve başını sallar, sesi neşesizdir. Giysisine sıkı, öfkeli bir düğüm daha atıyor. "Öldü ve gitti. Babam yıllar önce öldürüldü ve ben de köle olarak satıldım. Şehrim Aventine tarafından daha yeni yerle bir edildi, yani beni geri gönderecek kimse yok, eğer sorduğun buysa. Parness taşlardan ve yanmış tarlalardan başka bir şey değil."

Düşündüğümde daha dikkatli biri. Verdiği cevaba ben de şaşırmadım. Onu aile üyelerine teslim etmek hayatımı kolaylaştıracak olsa da, bir şekilde aile üyesi olmadığını biliyordum. Kim ailesinden genç, zeki ve güzel bir kadının köle tacirleri tarafından kaçırılmasına izin verir ki?

Vali giysiye bir düğüm daha atıyor ve sonra başının üzerinden geri çekerek kollarını deliklerden geçiriyor ve giysiyi vücuduna yerleştiriyor. Elbisenin vücuda oturuşu berbat, boynunda düğümlenen ve pürüzlü bir hal alan kumaş, sadece yaptığı düğümlerle bir arada tutulabiliyor. Elbisesi artık çok daha kısa, yüzünden yakası tamamen değişmiş durumda ama yine de yeni bir elbise talep etmiyor ya da yırtıklara üzülüyor. Elindekiyle idare ediyor.

İçimden bir ses bunun Vali'nin hurdalarla idare ettiği ilk sefer olmadığını söylüyor.

Çıplak kolundaki koyu renkli bir boncuk dikkatimi çekiyor. Ben izlerken, bir çizgi halinde kan derisinden aşağı kayıyor. Burnundan değil, üst dudağında kurumuş. Bu, pazusunun etli kısmındaki farklı bir kesik. "Kanaman var."

Eli burnuna gidiyor ve yüzünü buruşturuyor. "Evet. O alçaklar bana vurdu. Vor pantolonlarını kum bitinden başka bir şeyle doldurmasın."

Yaratıcı duası karşısında bir kahkaha atıyorum ve koluna dokunmak için uzanıyorum. "Buraya da."

Derisine bakıyor ve sonra hızlıca başını sallıyor. "Topladığım deniz kabuklarının üzerine düştüm. Bazıları

keskindi."

Bir çocuk gibi deniz kabuğu topluyordu. Ve o adamlar gelip onu tehdit ettiler. Yeniden öfkeyle doluyorum. Çok daha kısa olan elbisesinin tutup kaldırıyorum ve önce yüzünü, sonra da kolunu silmek için kullanıyorum. "Sana dokunmaları hoşuma gitmedi. Geri dönüp onları öldürmeli miyim?" "Bana sadece bir köle gibi davranıyorlardı. Onlar benim ve para kazanabileceklerini düşündüler." Ses tonu acı. "Umarım onları iyi soymuşsunuzdur."

"Yaptım." Yeterli gelmiyor. Kolundaki kanı sildim. "Bu kesiklerden herhangi biri derin mi?"

"Hayır. Yine de tek giysimi mahvettiğin için teşekkürler. Her tarafı kan içindeyken çok daha çekici görünecek."

Tatlı, mutlu bir yalancı olmayı unuttu ve onun yerine keskin diliyle beni kızartıyor. Bu hoşuma gidiyor. Gerçek gibi geliyor. Gerçek Vali anlayabileceğim biri, gülümseyen yalancı değil. Kolundaki bir damla kanı daha siliyorum ve yüzüne bakıyorum. "Benim halkım fazla giyinmez, bu yüzden kıyafet hakkında düşünmem. Ama senin düşündüğün belli. Yeni bir elbiseye ihtiyacın var mı?"

Yüz ifadesi yumuşuyor. "Geceleri soğuk oluyor. Sıcak bir şeyler giysem fena olmazdı."

Depomda sakladığım balık derilerini düşünerek homurdanıyorum. Ayrıca batan bir gemiden denize düşen ve kurtardığım bazı çekici kumaş parçaları da var. Sadece kısa bir süre suda kalmışlardı ve onları güneşte kuruttum. Kırışmışlar ama yine de onun sahip olduklarından daha iyiler.

"Sen... bana cevap vermedin, Ranan. Lütfen bana doğruyu söyler misin? Ben senin için neyim?" Koyu renk gözleri bana bakıyor, kırılganlık dolu. "Beni bir köle olarak tutuyorsan kızmayacağım. Anlıyorum, gerçekten. Sadece... eğer beni satmaya karar verirsiniz, lütfen bunu adil birine yapın? Nazik bir efendi istemeyeceğim, çünkü onlar mücevherler kadar nadirdir, ama belki de bir geneleve değil?"

Burada bir canavar olmadığımı söylüyordum ama yine de ona canavar gibi davrandım. Uygun mu? Hayır. Ama bir gelin istedim ve o da gönüllü oldu. Üst dudağındaki kurumuş kanı siliyorum ve yüzünü inceliyorum. Vor'u ve resifte önümde yüzen büyük balığı düşünüyorum. Belki de bu kadını yoluma o çıkarmıştır. Belki de Tanrı benim yalnız olduğumu düşünüyordur.

Sonra pişman olsam da bir karar verdim. "Sen benim gelinimsin."

Onu insan yerleşimlerinin yakınına bırakmayacağım. Bunu yaparsam tekrar köleleştirileceği kesin. Dilimin sürçmesi ve kimseyi düzeltmemem onun suçu değil. O artık benim ve onunla ilgilenmeliyim.

Rahatlama Vali'nin yüzünü aydınlatır. Titrek bir gülümsemeyi başarıyor. "Tamam o zaman."

Kendimi yeniden bir canavar gibi hissediyorum. Ona karşı zalim olmak gibi bir niyetim hiç olmadı ama yine de kendime engel olamıyorum. Muhtemelen özür dilemeliyim ama doğru kelimeleri bulamıyorum. "Çok konuşmam."

"Sorun değil. Yolunuza çıkmamaya çalışacağım." Tereddüt ediyor ve sonra ekliyor, "Ve eğer bir şey sorarsam, lütfen bana atanızın mezarı üzerinde yürüyormuşum gibi bakmadan cevap verebilir misiniz?"

Birlikte yaşamak için o kadar kötü biri miydim? Onun endişeli yüzüne bakınca, evet, öyle olduğumdan şüpheleniyorum. "Deneyebilirim."

"Teşekkür ederim."

Onu beslemeliyim. Muhtemelen. İnsan karısıyla böyle yapar, değil mi? "Aç mısın? Balık getirebilirim."

"Rahatsız etmek istemem... ama çok açım." Yüzünü buruşturuyor. "Bana kendi balığımı nasıl tutacağımı gösterebilirseniz, belki kendim için avlanabilirim..."

"Yakında. Bugün değil." Gözünün altında beliren morluk hoşuma gitmiyor. Parmaklarımı tekrar çenesinde gezdiriyorum. "Burada, çadırda kal. Akara harekete geçecek ve biz kıyıda ayrılana kadar saklanmanı istiyorum."

Başını sallıyor. "Nereye gidiyoruz?"

"Evime." Ev, deniz insanlarından biri için pek çok farklı şey ifade eder. Nereye gideceğimize henüz tam olarak karar vermedim, bu yüzden cevabın belirsizliği bana uyuyor. Şimdilik, sadece kıyıyı ve balıkçıları geride bıraktığımızı bilmesi gerekiyor.

Ve eğer biz ayrılmadan önce onları tekrar görürsem, bağırsaklarını deşip martılara bırakacağım.

CHAPTER SEKİZ

VALİ

RAnan'ı okumak imkansız. Onunla ne yapacağımı bilmiyorum. Daha fazla konuşacağına dair söz vermesine rağmen suya dalıyor ve tekrar tekrar geri çekiliyor, Gününün çoğunu benden uzakta geçiriyor. Yemem için daha fazla çiğ balık getiriyor ve nasıl ayıklayıp düzgün bir şekilde hazırlayacağımı göstermesini istediğimde isteğimi reddediyor. Tek söylediği daha sonra.

Güneş battığında ve hava soğuduğunda çadıra geliyor ve hala sessiz bir şekilde bana sarılıyor.

Pek konuşmadığını söylemişti.

Ranan'ın kollarında yatmak sert zemini -kaplumbağanın sırtını- biraz daha rahatlatıyor, kendime hatırlatıyorum. Çadırın dışındaki kabuğun üzerinde kabarık, püsküllü yosunlar var ama içinde hiçbir şey yok, bu da "zemini" taş gibi hissettiriyor. Deniz cücesi kollarını (dördünü birden) etrafıma doluyor, beni kendine doğru hapsediyor, sırtım onun önüne dönük. Ellerimden birini yanağımın altına sokup hamle yapmasını bekliyorum.

Eğer söylediği gibi onun karısıysam, karılık görevlerimi yerine getirmemi ve yatakta ona hizmet etmemi isteyecektir. Geçmiş deneyimlerimden biliyorum ki çoğu erkek sizinle yatağa girdiğinde bir şey ister ve bana bir işaret vermesini beklerim - müstehcen bir dokunuş, giysilerimi çekiştirmesi, bir şey.

Yine de Ranan'dan hiçbir şey yok. Tekrar söylüyorum, onu nasıl okuyacağımı bilmiyorum.

Uyanık bir şekilde karanlığa bakıyorum ve şansımı zorlayıp birkaç soru sormaya karar veriyorum. "Kıyıda mıyız?"

Cevap vermesi biraz zaman alıyor. "Çok uzak değil." "Anlıyorum."

"Kaçmaya çalışma." Sesi sert ve sinirli, omuzlarım geriliyor. Tepkimi fark ediyor ve ekliyor: "Kıyıya çıkmak istersen seni götürürüm, hepsi bu. Yüzme bilmiyorsun."

Burada iyi bir yüzücü olduğumu sanıyordum. "Bunun için koşmayacağım. Gidecek hiçbir yerim yok. Ailem gitti ve topraklarım Aventine askerleri tarafından yok edildi. Aksanımda Parness'i duyarlarsa beni köleleştirirler. Kaçak bir köle olduğumu düşünürlerse, beni köleleştirirler. Tanrım, tek başına bir kadın görseler bile beni köleleştirirler. Seninle daha güvendedim."

Homurdanıyor. "İnsanlar hakkında gemilerinde altın taşımayı sevmeleri dışında bir şey bilmiyorum ama bu sana haksızlık gibi geliyor."

"Çok," diye katılıyorum. "Ama içinde yaşadığımız dünya bu." Homurdanıyor.

Sohbetin durgunluğundan yararlanarak yeni bir konuya giriyorum. "Neden gelin olmak istiyorsun, Ranan?"

O kadar uzun süre sessiz kalıyor ki onu tekrar kırdığımdan endişeleniyorum. Ama iç geçiriyor ve sonra "Ani bir karardı" diyor.

Bu pek bir cevap sayılmaz. Yine de içimden bir ses bu gece ondan alacağım tek cevabın bu olacağını söylüyor. Belli ki Ranan duygularını paylaşmayı sevmiyor. Birinin bir gelin araması için pek çok neden vardır. İşi yapacak başka bir çift el, örneğin... gerçi eğer amaç buysa

Ranan'ın bir insanı seçeceğini sanmıyorum. Belki de yalnızdı, diyorum kendime. Belki de bir aile kurmak istiyordur.

Tanrı Vor'un merhameti, bir kaplumbağanın sırtında çocuk sahibi olmayı hayal bile edemiyorum. Bunu bir ara, Ranan kendini daha hissettiğinde sormam gerekecek. Şimdilik bu fikrin etrafında dans edebilirim. "Bir eşten ne beklediğinizi bana bildirir misiniz?"

"Bunu kendim çözer çözmez size haber vereceğim."

"Ah." Dürüst bir cevap, ama pek de yararlı bir cevap değil.

Arkama geçiyor, ellerinden biri kolumun üzerinde duruyor ve seğiriyor. Başka bir şeye giriş yapmak için tenime kasten mi dokunuyor? Bunu söylemek çok zor. "Sessizliğim öfke değil. Ben... kendimi kelimelerle ifade etmekte iyi değilim." Duraksıyor. "Yalnız kalmaya alışkınım."

Sözlerini takdir ediyorum ve kolumda duran elini okşamak için uzanıyorum. "Muhtemelen sana bir sürü sorum olacak. Sorun olur mu? Hayatınıza ya da halkınıza aşına değilim ve muhtemelen çok şey soracağım."

"Ben de senin bir sürü deniz canavarını memnun ettiğini sanıyordum."

Dilim damağıma yapıştı. Donup kaldım. Ona ne diyeceğimi bilemiyorum. Yalanlarımı yüzüme vuruyor ama ikimiz de yalancı olduğumu zaten biliyoruz. Beni azarlıyor mu? Buna nasıl cevap vereceğim?

Kolumu sıkıyor. "Şaka." Oh.

Sanki yeniden nefes alabilecekmışim gibi hissediyorum. İçimden gergin bir kahkaha yükseliyor. "Beni endişelendirdin."

"Yalanları sevmem."

Devam etmesini bekliyorum ve etmediğinde sessizlik yine garipleşiyor. Ona bir daha yalan söylemeyeceğimi söyleyeyim mi? O zaman kesinlikle yalan söylemiş olacağım, çünkü yalanlar benim için ikinci doğa haline geldi. Ne zaman yalan söyleyeceğimi bilmiyorum. Bazen ağzımdan kaçıyor. "Anlıyorum."

Çadırdaki sessizlik o kadar yoğun ki bunaltıcı hissettirmeye başlıyor. Daha fazla bir şey söylememi mi bekliyor? Dudağımı çiğniyorum, endişeleniyorum.

Sadece uyu, diyorum kendime. Cevaplarına hazır olmadığın için ona bu kadar çok soru sormayı bırak. Ama henüz hazır değilim, hele de Ranan'la tanıştığımızdan beri ilk kez gerçekten ve içtenlikle konuşuyorken. "Ailen var mı?" Parlak bir şekilde soruyorum. "Erkek kardeşlerin? Kız kardeşlerin? Anne baban?"

Dur.

"Şimdi mi soruyorsun?"

"Şimdi kötü bir zaman mı?"

Bana cevap vermeden önce bir iç çekişi bastırdığı izlenimine kapılıyorum. "Filoda ailem var."

Şimdi daha çok sorum var. "Filo mu? O da ne?"

"Hamarii'ler bir aile birimi halinde kümelenir, paletlerini birbirlerinin üzerine koyar ve yemek yerken açık sularda sürüklenirler. Bu sayede çoğumuz birbirimize yakın yaşayabiliyoruz. Sizin karaya bağlı köyleriniz gibi. Benim ailem de orada. Filomuz."

Ne kadar büyüleyici. Onlara düşkün görünüyor. "Filo" kelimesini neredeyse okşar gibi söylüyor. "Ama yine de onlarla birlikte değilsin?"

Sert ağzına bir gülümseme dokunuyor. Sadece bir ima. "Akara bölgeci olduğu bir yaşta. Diğer dişilerin ona yaklaşmasından hoşlanmıyor. Bazı hamariiler diğerlerinden daha agresiftir ve Akara da onlardan biri. Onu yumurtadan çıktıktan sonra ben büyüttüm ve aramızda bir bağ var. Onu bağımızdan kurtarmayı ya da onunla birlikte gitmeyi seçebilirim." Omuz silkiyor. "Ben de onunla birlikte ayrıldım. Ailemi hâlâ ziyaret ediyorum ama asla uzun süre kalmıyorum."

Ses tonunda kızgınlık yok. Kaplumbağasıyla arasındaki bağ her neyse, bu onun için yeterli. Elbette, bölgesel bir kaplumbağa yeni tür sorunları da beraberinde getirir. "Bir karın olduğu için üzülecek mi?"

"Hayır." Duraksıyor ve sonra neredeyse isteksizce ekliyor: "Zaten seni benim olarak görüyor. sen daha var mı?"

sorular?"

"Çok fazla. Sormayı bırakmalı mıyım?"

Ağzı tekrar düzleşiyor. "Uyumalısın."

Muhtemelen yapmalıyım ama şu anda aklımda türlü türlü düşünceler dönüyor. Akara'nın gözüne girmek için ne yapacağım gibi şeyler. Ranan'ın iyi tarafına geçmek için ne yapacağım. Eminim onun da iyi bir tarafı vardır. Benden hoşlanmasını sağlamanın bariz bir yolu var gibi görünüyor ama yine de... "Bir soru daha sorabilir miyim?"

Bir ağır iç çekiş daha. "Devam et."

"Karın olduğuma göre, yakında seks yapacak mıyız?" Ağzımdan kaçırıyorum ve o sözünü kesmeden devam ediyorum. "Sadece soruyorum çünkü çocuk sahibi olmak istemiyorsan bir tür önlem almayı düşünmeliyiz. Köyümde tezekle doldurulmuş bal petekleri satan bilge bir kadın vardı ve bunları önleyici olarak kullanabilirdik. Ama şu anda öyle bir şeyim yok ve bal peteğini nereden bulacağımı bile bilmiyorum."

Ranan duraksıyor. "Bunu yer miydin?" Sesinde açık bir tiksinti var.

"Um, hayır. Tohumu yakalamak ve ekşimesini sağlamak için içine koyuyorsun."

Koca vücudu tepki olarak sarsılır. "Bu iğrenç. Böyle bir şey yapmayacaksın."

Oh, çok iyi o zaman. Sanırım böyle şeyler hakkında oldukça güçlü hisleri var. Bazı insanlar bilge bir kadının yöntemlerinden hoşlanmaz, ama kimsenin şikayet ettiğini duymadım. Ben de hiçbir yere kirli bal peteği doldurmadığım için mutluyum. "O zaman çekilmek zorunda kalacaksın. Sorun değil, gerçekten-göğüslerime ya da karnıma boşalabilirsin ve bu her zaman güzel bir şeydir. Sadece sürpriz olmasın diye konuyu açıyorum."

"Şu anda bizi ilgilendiren bir konu değil." Sesi gergin. değil mi? O çok çok kafa karıştırıcı, benim yeni kocam.

Belki de bedensel zevkler için bir eş istemiyordur. Ya da arkadaşlık için. Belki de sadece yanında çalışmamı istiyordur. Sanırım daha kötüsü de olabilirdi. "Sen öyle diyorsan."

"Uyu hadi."

"Yarın sana daha fazla soru sorabilir miyim?" "Git uyu, Vali."

Benim adım kullandı. Bu onun sabrını taşanlamına geliyor. "İyi geceler o zaman, Ranan."

Ertesi sabah şafak sökmeden önce rahatsız edici bir işeme dürtüsüyle . Kaplumbağanın sırtında yaşamının en sevmediğim yanlarından biri de tuvalet ihtiyacımı gidermek. Ya suya girip tuvaletimi yapacağım ya da kıcımlı kaplumbağanın kabuğunun kenarından sarkıtacağım ve işimi görecekim. Kaplumbağanın yaptıklarından bir şekilde alınacağından ve beni sırtından atacağından endişelenmeden edemiyorum. Bunun bir bütün olacağını bildiğim için sessizce uzanıyorum. Ranan'ın kollarını tut ve nefes alışını dinle.

Garip bir şekilde güzel. Uyku düzenimiz çok rahat değil ama bir kaplumbağanın sırtında ne yapılabileceğinden emin değilim. Kuş tüyü yastıklar ve yumuşak battaniyelerle dolu bir yatak hayal edemiyorum. Çabucak mahvolurlar. Yine de Ranan'ın vücudu sıcak ve kolları onunla tanıştığım zamanki kadar tuhaf hissettirmiyor. Dört kolu ve başının üstünde yelkene benzer bir yüzgeci var, ancak diğer her yönden normal.

Neredeyse her şekilde.

Gerçekten, daha kötülerinde de uyudum. Son sahibim öldükten ve tekrar köleleştirildikten sonra, her şey yolundayken ahırda, ahır çok kalabalıklaştığında da mutfaktaki ocakta uyudum. Burada eteklerime dokunacak kimse yok, bit yok, kimse üzerime basmıyor ya da beni uyandırmak için tokat atmıyor çünkü lazımlıkların boşaltılması gerekiyor. Mutlu etmek için sadece Ranan var ve o biraz huysuz, ama ben huysuzlukla başa çıkabilirim.

O sadece bir kişi.

Onu ve kaplumbağasını mutlu etmem gerekiyor. Ama bu yapılabilir gibi geliyor. Çok uzun zamandır ilk defa

Geleceğimin ne olacağı konusunda endişeliyim.

Vor of the Seas bana göz kulak oluyor.

...O balığı onun için gerçekten almalıyım. Ona teşekkürlerimi göstermek için.

Ranan'ın kucağında dönerek, onu uyandırmaya çalışmak için göğsüne hafifçe vuruyorum ve sonra dikkatim dağılıyor. Göğüs kasları sert ama bu beklenen bir şey. Tüm vücudu sert ve zayıf. Gerçek şu ki, ilk setin altında ikinci bir göğüs kası seti var, sanki üst göğsü onu yaratan tanrı tarafından iki kez istiflenmiş gibi. Farklılıklarımızı gerçekten inceleme şansı bulmak büyüleyici ve parmak uçlarımı alttaki kas setinin üzerinde gezdiriyorum.

Eli benimkinin üzerine kapanıyor ve beni durduruyor.

"Özür dilerim," diyorum nefes nefese. "Seni uyandırmak istememiştim." "Evet, yaptın." Gözlerini açmıyor, vücudu Bir elin benimkini tutturması dışında rahattı.

"Pekala, ben de öyle yaptım. Böyle şeyler söylemek benim için bir alışkanlık. Ama uyanık olmana ihtiyacım var. Bugün Vor için bir balık almak istiyorum. Onu unuttuğumu düşünmesini istemiyorum." Yakaladığım elimi onun tenine dokunduruyorum. "O yüzden lütfen bana büyük balıkların yerini gösterirsen, yolundan çekilirim."

Bu onun gözünü açmasına neden oldu. Bana bakıyor. "Nasıl aldın?"

"Balık mı?" Bir an düşündüm. Birini nasıl avlayacağımı hiç düşünmemiştim. "Mızrağını ödünç alabilir miyim? Sanırım bu işe yarar."

"Daha önce üç dişli mızrak kullandığın için mi?" "Şey, hayır."

"Daha önce hiç balık tuttun mu? Bir balığı yüzeye çektin mi?"

"Aslında o şeyleri nasıl yapacağımı bilmiyorum, şimdi sen söyleyince anladım." Ona kararlı bir şekilde gülümsüyorum. "Ama öğrenmeye hazırım ve söz veriyorum bana iki kez anlatmak zorunda kalmayacaksın."

"Balığı zıpkınlamaya çalışırken kenardan düşersin," diyor gözlerini tekrar kapatarak. "Ve balık ne kadar büyükse, sular o kadar derin olur. Senin gibi biri için tehlikeli."

"Benim gibi biri mi? Bir insan mı? Bir kadın mı?"

"Yüzmeyi bilmeyen biri."

Oooh. Göğsüne şaplak atıyorum. "Yüzmeyi çok iyi biliyorum."

Homurdanıyor. Ranan gözlerini açıyor ve beni bırakıp doğruluyor. "Ben daha sana sırtımı dönmeden boğulacaktın. Yapacağımız ilk şey bu - sana nasıl yüzüleceğini öğreteceğiz."

"Ama Vor-tanrı-"

"Tanrı anlayacaktır. Ona söz verdiğin şeyi elde etmek için elinden geleni yapıyorsun. Doğru adak için sabırlı olabilir. Ve sen de ona doğru sunuyu vermek istiyorsun."

Dudağımı çiğniyorum, çünkü gerçekten istiyorum. Tanrı beni kurtardı. Ona elimden gelen en iyi sunumu yapmalıyım. "Haklısın. Bana nasıl yüzüleceğini gösterecek misin?"

Ranan homurdanıyor. Bir elini yüzünde gezdiriyor ve bu küçük hareketle şaşırtıcı derecede çocuksu görünüyor. "Evet. Sana nasıl yüzüleceğini göstereceğim."

"Teşekkür ederim. Pişman olmayacaksınız! Hızlı öğrenirim." Memnuniyetle ona bakıyorum. Yüzme onun için önemli görünüyor, bu yüzden bana öğretmesine izin vereceğim. "Sabah yemeğinden sonra, o zaman?"

"Sabah yemeğini sulardan alacağız," diyor. "Elbiseni çantalardan birine koy."

Onunla yüzmüyor muyum? Bunun farkına varmak beni şaşırtıyor ve kendimi aptal gibi hissediyorum. Neden yapayım ki? O mümkün olduğunca az giyiyor, bu yüzden benim de aynısını yapmam mantıklı. Elbisem nasıl olsa yüzmeme engel olacak. Elbisemi çıkarıp katlayarak düzgün bir kare haline getirirken kendimi savunmasız hissetmemeye çalışıyorum. Torbalardan birine eğilip garip düğümleri çözüyor, sonra da paçavralarımı içine koymamı işaret ediyor.

"Sana bir şey sorabilir miyim?" Ona bakıyorum.

"Seni durdurabilir miyim?"

Ses tonumu ciddi bir tonda değiştirerek, "Huysuzluk ederek yapabilirsin, ama o zaman da ben ne yazık ki cahil kalacağım," diyorum. "Aptal ve işe yaramaz bir eşin sonuçlarıyla uğraşmaktansa soruları aradan çıkarmak daha iyi."

Ağzı seğiriyor. "Sor o zaman."

"antalarınız neden böyle bağlı? İki düğüm ve ortadaki deri ile mi? Ve ucunda kuru bir balık? Anlayamıyorum." adırın içinde etrafımızı saran çanta yığınlarını işaret ediyorum. "Ve bu beni deli ediyor."

Ranan'ın gözleri aydınlanıyor ve kulağa paslı gelen bir kıkırdama çıkartıyor. "Sanırım bir insan için kafa karıştırıcı olurdu."

"Ya da gözleri olan herhangi biri."

"Ya da gözleri olan herhangi biri," diye kabul ediyor, bu sabah sesi çok daha hoş geliyor. "Deniz insanları her zaman mallarını torbaya koyarlar. Bir kaplumbağanın sırtı geniştir ama Akara tehdit altındaysa kendini suya bırakır. Nadiren olur çünkü onun türü güneş işığını sever ama yine de olmuştur. Eğer batarsa, üzerindeki her şey sulara dkölür."

"Anlıyorum." antaları şimdi daha büyük bir anlayışla inceliyorum. "Yani Akara onları suya atarsa değerli eşyalarınızın kolayca bulunabileceğinden emin oluyorsunuz?"

Ranan başını sallar. "antalar ağır ve yine de batacaktır ama yirmi kolye yerine tek bir büyük çanta bulmak çok daha kolay."

Mantıklı geliyor. Garip düğümlere dokunuyorum. "O zaman neden çift bağ? Bir amacı var mı? Ya ölü balık?"

"İkili bağ, torbanın içine mümkün olduğunca fazla su girmesini önlemek içindir. Her şey deniz suyuna maruz kaldığında iyi sonuç vermez." Torbalardan birinin yanına çömeliyor ve bana gösteriyor. "Üst kısmı düğümleniyor, sonra tekrar düğümleniyor, sonra alttan bükölüyor ve deri muşambanın hemen altına bir iple bağlanıyor. Bir dizi düğüm deniz suyunu dışarıda tutmaz, ancak torbayı bükmek ve ikinci bir set eklemek yardımcı olur."

İlginç.

"Balıklara gelince..." Bir tanesini eline alır ve üzerine vurur. Yüzeyi bir çocuğun deri topu gibi sert ve neredeyse küre şeklinde. "Bu tür, yırtıcılara korkutucu görünmek için kendini şişirir. Şiştiklerinde onları kurutuyoruz ve yüzüyorlar. Üzerine bir torba bağlandığında, malların ağırlığı torbayı deniz tabanında tutsa bile, balık onun üzerinde sürüklenecek ve fark edilmesini kolaylaştıracaktır."

"Yani bir işaretleyici gibi. Ne kadar zekice. Şimdi anlıyorum. Senin sadece, şey, aslında ne düşüneceğimi bilemediğimi sanıyordum."

Yüz ifadesi sert. "Şehirlerde yaşamıyor olmamız aptal olduğumuz anlamına gelmez."

"Şehirlerin de aptallardan nasibini aldığı kesin, o konuda endişelenmeyin." Karmaşık düğümleri takip etmeye çalışarak çantaya dokunuyorum. "Senin yönteminin yanlış olduğunu söylemiyordum. Sadece benimkinden çok farklı. Yaşam tarzınıza alıştıkça birçok sorum olacak. Lütfen yanlış anlamayın. Halkımı savunmuyorum. Beni iki kez köleleştirdiler ve Aventine ordusu kapımıza dayandığı anda teslim oldular. Bana kalırsa hepsi çürüyebilir. Ama bildiğim tek yol da bu."

Onaylarcasına homurdanıyor.

"Seninki, üzerinde yaşamayı bırak, gördüğüm ilk kaplumbağa." Ona alaycı bir gülümseme veriyorum. "Hepsi bunun kadar büyük mü?"

Kaplumbağasından bahsedilince Ranan'ın ifadesi yumuşuyor. "Hamarii büyüktür, evet, ama Akara yaşına göre büyüktür. Çok da vahşi. Sizi onunla tanıştıracam ama ben yanınızda olmadıkça başına yaklaşmayın."

Bu hiç de korkutucu değil. "konuda endişelenme. Beni yememesi için yapmam gereken başka bir şey var mı?" "Seni yemeyecek. O insanları yemez."

"Asla bilemezsin, çok lezzetli bir kadın olabilirim, güzel ve sulu." Sesime biraz flörtözlük kattım.

"Ben de insan yemem." Ranan'ın sesi sertleşir. "Benim halkım canavar değil."

"Kastettiğim bu değildi-"

Bana ters ters bakıp ayağa kalkıyor, sonra eliyle onu takip etmemi işaret ediyor. "Gel. Yüzmeyi öğrenmen gerek."

Nasıl oluyor da onu sürekli rahatsız etmeyi başarıyorum?

Bölüm Nine

RANAN

M Akara'nın kabuğunun kenarına doğru ilerlerken kulaklarım sıcak. Nasıl oldu da onun sözlerini yanlış anladım? Benimle alay ediyordu ve ben de en kötüsünü düşündüğünü sanıyordum. Şimdi

Ona hırladım ve o da sustu.

Akara ile neden yalnız yaşadığım konusunda ona karşı tam olarak dürüst değildim. Evet, bölgecidir. Ama insanlarla aram da iyi değildir. Ne kadar az konuşursam, ağzımın başıma o kadar az bela açtığını fark ediyorum. Akara ile göçebe bir hayat sürmenin bana uygun olmasının bir başka nedeni de bu.

Ama şimdi bu kadın var.

Ve bir sürü sorusu var. Ve sürekli konuşmak istiyor. Yine de ona ne zaman bir şey söylesem yanlış anlıyorum. Bu beni kendime kızdırıyor ve aynı zamanda kendimi aptal gibi hissediyorum.

Ellerimi başımın üzerine koyarak denize dalıyorum ve serin suların yüzümdeki sıcaklığı yatıştırmasına izin veriyorum. Yüzeye çıkıyorum, damlacıkları silkelemek için baş yelkenimi savuruyorum, tam o sırada kadının -Vali'nin- benim hareketlerimi taklit etmeye çalıştığını görüyorum. Kolları başının üzerinde ve suların üzerine eğilmiş

ama daha önce hiç dalış yapmadığı açık.

Göbek üstü suya ve derisinin yüzeye çarpma sesi kulakları sağır ediyor.

Elimde değil, gülmekten havlıyorum.

Bir an sonra yüzü buruşmuş bir halde yüzeye çıktı. "Owww."

"Dalış zaman alan bir beceridir," diyorum, çırpınmaya başlamadan önce ona destek olmak için yanına gidiyorum. "Önce temel bilgileri öğren."

"Kolaymış gibi gösterdin," diye yakınıyor ama yüzünde bir gülümseme belirtisi var. Aşağılanmış olsa bile, benim aksime hafif ve rahat. Aşağılandığımda, sanki bu onun suçuymuş gibi ona çıkışıyorum.

Ben bir cur'um.

Kendimden nefret ettiğim için sesimi yükseltiyorum. "Dalga geçtiğini bilmiyordum," diye geveliyorum. "Daha önce. Sözlerinle."

Kollarını boynuma doluyor, ben suya basarken göğüslerini göğsüme bastırıyor. Kendime bunun önemli bir şey olmadığını söylüyorum. Yüzme bilmediği için bana tutunuyor. Yine de ıslak, sıcak ve yumuşak ve meme uçlarının hafif sıyrıkları da dahil olmak üzere her şeyi hissedebiliyorum. "Bu bir özür mü?"

"Olmak zorunda mı?"

Vali ıslak saçlarını yüzünden geriye doğru tarıyor. "Eğer ikimiz de gerçeği biliyorsak, hayır."

Keskin bir baş sallama hareketi yapıyorum. Yüzü bana çok yakın, kolları boynuma sıkı sıkı sarılmış ama yine de bu kadar yakın olmasından nefret etmiyorum. Teni nemli, altın sarısı ve çok güzel ve ona bakmaktan kendimi alamıyorum.

"Bir süre birbirimiz hakkında bir şeyler öğreneceğiz," diye devam ediyor Vali. "Beni rahatsız eden bir şey yaparsan sana kızmayacağıma söz veriyorum, sen de ben aynısını yaparsam bana bağırmayacağına söz verebilirsin."

Kulağa çok kolaymış gibi geliyor. Yine de kendimi tanıyorum ve biliyorum. Neredeyse Akara'nınki kadar kötü. "I

Buna söz veremem. Yalnız yaşamaya çok alıştım. Düşünmeden sana bağırabilirim. Alışkanlık."

Vali başını öne eğip düşünüyor. "Eğer bağırırsan, muhtemelen bir köle gibi davranacağımı bil. Bu da ayaklarına kapanıp ağlayacağım, merhamet dileneceğim ve bunun gibi her türlü zavallı yalvarmayı yapacağım anlamına geliyor. Alışkanlık."

Kaşlarımı çatıyorum. "Bunu istemiyorum. Kulağa korkunç geliyor."

Gülüyor, ses etrafımızdaki sularda yankılanırken parlak ve hoş. "Peki o zaman, bana bağırma!"

Gerçekten, beni duraklatmak için daha etkili bir şey söyleyemezdi. Vali'nin önümde sinmiş, bir köle gibi sızlanıp merhamet dilenmesi düşüncesinden nefret ediyorum. Bu beni bir canavar gibi hissettirirdi ama yine de geçmişte böyle şeyler yaptığından şüpheleniyorum.

Bu düşünce beni kızdırıyor. Mantıksızca. Çıplak tenini kendime değdirmekten başka bir şey istemesem de onu biraz iterek kendimden uzaklaştırıyorum. "Sadece sana yüzmeyi öğretmeye odaklanalım."

Hemen keskin, çılgın hareketlerle kürek çekmeye başlar.

Kollarından tutup onu yerinde tutmak zorunda kalıyorum. "Öyle değil. Büyük vuruşlar. Kendinden emin, yavaş kulaçlar. Suyu itiyorsun, ona vurmuyorsun. Asla suyun içinde çırpınma ya da hızlı, sarsıntılı hareketler yapma."

"Neden olmasın?"

"Yaralı bir hayvan suda böyle hareket eder. Çırpınır ve bunu yaparken de denizdeki tüm yırtıcıları gelip kendisine ziyafet çekmeye çağırır."

Gözleri büyüyor, akları kocaman oluyor. "Okyanusta beni yemeye çalışacak şeyler mi var? Akara gibi şeyler mi?" Bakışları etrafımızdaki parlak mavi, berrak sulara gidiyor ve şüpheyile bakıyor - bakması gerektiği gibi. Deniz korkusu iyi bir şeydir, özellikle de kırılgan bir insanda. Vor'un yaratıkları fırsatını buldukları anda onun etiyile ziyafet çekebilir.

"Akara seni yemeyecek. O suları yer."

"O ne?"

Ona başka bir zaman göstermem gerekecek. Şimdilik önemli olan tek şey yüzmeyi öğrenmesi. "Sadece dinle. Akara'dan korkmana gerek yok, ama sularda yaralıları ve zayıfları avlayan keskin dişli şeyler var. Eğer yaralıysan, Akara'nın üstünde kal. Suyu girme. Ve asla çırpınmayın. Bu iki şeyi yaparsan, iyi olacaksın. Ve benim tarafımda kalırsan, her zaman güvende olursun. Anladın mı?"

Bana geniş gözlerle başını sallıyor. "Şu anda oldukça korkmuş durumdayım."

"O zaman bana yakın dur ve iyi dinle." Ellerimin arasında titrediğini hissedebiliyorum ve bu işe yaramayacak. Sularda olduğumuz her an hayatı için korkmasını istemiyorum. Denize saygı duymalı ama sürekli korku içinde yaşamamalı. "Yüzmeyi öğren, talimatlarımı dinle ve yakınımnda kal. Seni güvende tutacağım."

Vali hemen kollarını tekrar boynuma doluyor ve suyun içinde göğsüme yapışıyor. Göğüslerini bana doğru itiyor ve bir bacağı kalçalarımaya doluyor. "Bu yeterince yakın mı?"

Flört mü ediyor yoksa ciddi mi anlayamıyorum. "Bu şekilde yüzmek zor olabilir."

"Yüzmekten çok yenmekle ilgileniyorum." Göğüsleri neredeyse yüzümde ve çok dikkat dağıtıcı. Aslında, onun her şeyi dikkat dağıtıcı.

Konsantrasyonumu kaybetmeden önce ona yüzmeyi öğretmeliyim. Yavaşça onu kendimden uzaklaştırıyorum. "İnsan arkadaşı olan bir amcam var. Ne kullandığını sorarız."

Vali başını sallıyor. "O zamana kadar sana tutunabilir miyim?"

Ona hayır demeliyim. Ona çıplaklığının beni etkilemeyeceğini söylemeliyim. Onu her yönden karım yapmakla ilgilenmediğimi. Bana bir midye gibi yapıştığını ve bundan hoşlanmadığımı.

Ama bunların hepsi yalan olurdu.

Çünkü onun bana karşı olan hissini seviyorum. Aletlerim uyanıyor, ilgiyle kıpırdanıyor ve bana her sürtündüğünde yüzümü nötr tutmak için her şeyimi harcıyorum. Biliyorum, eğer ilgimi onun üzerine itersem, benimle mutlu bir şekilde çiftleşir, ama bunu arzu duyduğu için değil. Bunu yapardı çünkü güvenliğini sağlamak istiyordu. Bir pazarlık aracı, takas edilecek bir para olarak.

Ve ben bunun bir parçası olmak istemiyorum. Yine de zayıfım çünkü onu kendimden uzaklaştırmıyorum. Sadece onu kendime doğru tutuyorum. "Sana suyun üzerinde nasıl yüzüleceğini göstereyim."

Bölüm

On

VALİ

L Ailelerin tanrısı Ord Gental'in tuhaf bir mizah anlayışı var... çünkü hemen ertesi sabah regl oluyorum.

Ranan bana yüzme dersleri verdikten ve eğer bir yaram varsa denizin derin sularına girmemem gerektiğini çünkü av olarak görüleceğimi açıkça belirttikten hemen sonra mı? İçimin derinliklerinden kan damlıyor. Çadırın zeminine uzanıyorum, kramplardan nefret ediyorum ve tamamen paniğe kapılmış hissediyorum. İç çamaşırlarımın içine koyacak paçavram yok. Tanrım, iç çamaşırm bile yok. Kanı emecek hiçbir şeyim yok ve etrafım denizle çevrili - şu anda içine girmemem gereken bir deniz.

Ben ne yapacağım?

Bir çözüm bulana kadar bir şekilde kanı içimde tutacağımı umarak dikkatlice yan dönüyorum. Ranan çadırda değil ve ben rahatladım. Bu sabah karnıma giren kramplarla uyandığımda gitmişti. Ay zamanımı yaşamak üzere olduğumu . Önceki gece Ranan'ın beni çadırda tuttuğuna dair son derece iğrenç rüyalar gördüm.

ve beni kaplumbağanın kabuğuna doğru itti, böylece arkamdan bana girebilecekti. Adet dönemimden hemen önce hep yaramaz rüyalar görürüm.

Yüzme dersleri için çok fazla. Önümüzdeki birkaç gün boyunca Ranan'a yük olacağım. Kanlı, pis, kramplı bir yük. Muhtemelen bana çok kızacak. Parness'e dönmüş olsaydım, bilge kadın bana yünden yapılmış ve otlarla sarılmış tılsımlı bir tıkaç önerirdi ama onun tüm rahatsızlıklara çözümünün bir şeyleri ait olmadıkları deliklere sokmak olduğunu düşünmeye başlıyorum. Yine de en azından bir çözüm olurdu. Şu anda ne yapacağımı bilmiyorum. Regl dönemimin kokusu çadıra sinmiş gibi hissediyorum ve bunu bir şekilde düzeltmem gerekiyor.

Yırtık pırtık elbisemi kapıp etek ucundan kalın bir şerit koparıyorum, sonra da o parçayı kalçalarımın arasına sokuyorum. Akışım yoğunsa fazla emmeye yetmez ama belki Ranan fark etmeden denizde durulayabilirim. Yine de berbat bir fikir gibi geliyor -deniz canlılarının kanın kokusunu fersah fersah alabildiğini söylemişti ve ben de bulunduğumuz yerde kanı sularla yıkamış olacağım. Yine de başka ne seçeneğim var ki?

Daha da kötüsü, ya Ranan kocalık haklarını istemeye karar verirse? Hamile kalmayacağım ama içimden bir ses kanamamdan da hoşlanmayacağını söylüyor. Yine de onunla mutlu bir şekilde seks yapacağım, ama kendimi hiçbir zaman kramplı, kanamalı ve şişkin olduğum zamankinden daha az çekici hissetmiyorum.

Ağlamak istiyorum. Pek ağlayan biri değilimdir ama bugün hayal kırıklığı içinde feryat edesim var. Vücudum neden bu kadar kötü bir zamanlamaya sahip? Neden en ufak stresli bir şey olduğunda aylık döngüsünü atlayan diğer köy kızları gibi olamıyorum? Hayır, sıkışmış bir domuz gibi kanamak zorundayım.

Karnımı tutarak bir hikaye bulmaya çalışıyorum. Parness'te regl olan bir kadın kirli sayılırdı, çocuk doğurmadığımız için her ay tanrı Gental tarafından lanetlenirdik. Gental'in laneti kalkana kadar tüm erkeklerden saklanmak zorundaydım. Bazı kadınlar

regl dönemlerini dört gözle beklerler, çünkü kocalarından ve çocuklarından saklanabilirler, ama benim için bu sadece olağan iş ve kramplar anlamına geliyordu.

Ona gerçeği söylersem Ranan kirli olduğumu düşünecek ve benden uzak duracak. Bugün neden yüzemediğime dair iyi bir yalana ihtiyacım var. Neden burada, eski kan kokan çadırda kalmam gerektiğine dair. Eski bir yara olabilir mi? En olası cevap bu gibi görünüyor. Evet. Eski bir yarayı açtım. Eski bir yara açtım, onu iyileştirmem gerek. Daha sonra yüzebilirim. Yırtık elbisemi belime dolayarak belimi gizliyorum. Yaranın uyluğumun iç kısmında olduğuna karar verip hikâyemi hazırlıyorum. Belki de bir boğa tarafından boynuzlanmışım ve şimdi tuzlu su tekrar alevlenmesine neden oldu. Tamamen inandırıcı-

Çadırın kapağı geri çekildi ve şaşkınlıkla irkildim. O kadar gergindim ki onu görünce kalbim küt küt atmaya başladı. "Oh, sensin."

Ranan sözlerime kaşlarını çatı.

"Başka birini beklediğimden değil," diye geveleyerek doğruluyorum. Elbisem gün geçtikçe kısalıyor ve örtülmesi gereken her şeyi örttüğümden emin olmak için etek olarak giyiyorum ve göğüslerimi açıkta bırakıyorum. Parness'teki kadınlar havalar ısındığında böyle yaparlardı ve kimse iki kere bakmazdı, ama burada sadece ben ve Ranan varız ve yüzme derslerimiz dışında çıplak göğüsle dolaşmadım.

O zaman da göğüslerime bakmıştı, şimdi de bakıyor. Yani, oldukça güzel göğüsler ama şu an yeni kocamın beni görerek tahrik olmasını isteyeceğim bir zaman değil. "Bugün yüzemeyeceğim," diye ağızımdan kaçırdım. "Özür dilerim. Burada, çadırda uzanacağım."

Ranan gözlerini bana dikti. "Neden?"

Şüpheli görünüyor, sanki kasten onun isteklerine karşı çalışıyormuşum gibi. Tanrım, keşke onu rahatlatabilseydim. Ya halkı kirli kadınları denize atar ve aylık lanet kalkana kadar yüzmeye zorlarsa? Ya beni yine kıyıda terk ederse? "Pek bir şey yok," diyorum en parlak

Ses. "Tuzlu su eski bir yaramı açtı ve kanama durana kadar dinlendirmem gerekiyor."

"Kanaman mı var?"

"Çok değil," diye geveliyorum, acaba farklı bir taktik mi uygulamalıydım diye düşünüyorum. "Sadece dediğin gibi bugün yüzemeyecek kadar. Sabaha kadar geçeceğine eminim. Gerçekten iyi."

Bana öyle bir bakıyor ki içim cız ediyor. "Nereye?"

Sertçe yutkunuyorum. "Nerede ne?"

"Neren kanıyor?"

Oh, tanrılar adına. Eminim ayrıntı istemiyordur. "Hiçbir önemi yok. Dediğim gibi, eski bir yara-"

"Göster bana." Ranan'ın ifadesi inatçı.

"Gerçekten, hiçbir şey yok, yemin ederim." Kan gelmemesini umarak eteğimi düzeltiyorum. "Ama kanı temizlemek için kullanabileceğim paçavralarınız varsa çok minnettar olurum..."

Bana ters ters bakmaya devam ederken mazeretlerim boğazımda düğümleniyor.

"Göster bana," diyor yine, kılını bile kıpırdatmadan.

"Bunun gerçekten gerekli olduğunu sanmıyorum." Bir elimi eteğimin kenarından aşağı indirerek dizlerime kadar örttüğünden ve her şeyi gizlediğinden emin oluyorum.

Ancak bu küçük hareket onun dikkatini çekiyor. Alt bedenimi işaret ediyor. "Bacağımda mı?"

"İlla bilmek istiyorsan, uyluğumun iç tarafı," diye yalan söylüyorum. "Bir boğanın eski bir yarası. I-eep!" Bacaklarımı tutup beni sırtüstü yatırdığında ve kalçalarımı birbirinden ayırdığında irkiliyorum. "Yapma! Lütfen!"

İtirazlarımı duymazdan gelip bacaklarımın arasına bakıyor ve ben utancımdan ölmek istiyorum. Kaplumbağanın üzerinden düşüp denizin derin sularına doğru sürüklenmek ve tüm unutmak istiyorum. Ellerimi yüzüme kapatıyorum, utaniyorum.

"Kanaman var."

"Biliyorum! Bunu ben söyledim!"

O sessiz ve ben ellerimi yüzümün üzerinde tutarak bacaklarımı bir araya getirmeye çalışıyorum. Yine de elleri dizlerimi birbirinden ayırıyor ve sonra uyluğumun dışını okşuyor. "Eski bir yara görmüyorum. Bu senin regl dönemin mi?"

Ağlama isteğime karşı koyuyorum. Saklamak için çok fazla. "Evet, regl dönemimdeyim. Lütfen beni kıyıya atıp geride bırakmayın."

Ellerimi tutuyor ve sıcak yüzümden uzaklaştırıyor. "Ben bir canavar değilim. Seni terk etmiyorum. Anladın mı?"

Dudağımı ısıyorum... ve sonra şiddetli bir kramp girdiğinde inliyorum. Başımı sallamayı başardım. "Teşekkür ederim."

Ranan arkasına yaslanıyor, iki eli hâlâ dizlerimin üzerinde ve vücuduma bakıyor. "Bu ne kadar sürecek?"

Kadınları bilmediği için mi soruyor, yoksa halkının kadınları böyle kanamadığı için mi? Eğer öyleyse, bu işleri daha da kötüleştiriyor. İnsan karısı . "Beş gün içinde geçer."

Ağzını ovuşturarak bacaklarımı tekrar nazikçe kapatıyor. Hemen kalçalarımı birbirine geçiriyorum ve yan dönerek bir topun içine kıvrılıyorum.

"Acı ," diye işaret ediyor.

"Kramplar. İlk iki gün en kötüsü."

"Benden ne istiyorsunuz? Nasıl yardımcı olabilirim?"

Bir yanım istiyor, çünkü sadece yalnız kalmak istiyorum. Birinin kramplarına dikkat etmesine alışkın değilim, etmeyi teklif etmek şöyle dursun. Bir kolumu karnıma doluyor ve omuz silkiyorum. "Söğüt kabuğu çayı? Eğer varsa, ağrıya iyi gelir."

"Hiç yok." Çenesini ovuşturuyor. "Bana bu ağacın neye benzediğini söyle, ben de onu bulmaya çalışayım."

"Gerçekten bilmiyorum. Eczacıdan aldım. Gayet iyi. Teklifiniz için teşekkür ederim." Uzanıp ellerinden birini okşadım. "Eğer hepsi aynıysa, mümkünse en kötüsüne kadar uyuyacağım."

Bana göz kırpmıyor, bakışları kasvetli ve başını sallıyor.
"Yemeğe ihtiyacınız var mı? İncecek?"

Başımı sallıyorum. "Çiğ balık düşüncesi şu anda mide bulandırıcı. Bana bir şey olmaz. Gerçekten. Her ay böyle oluyor."

Ranan'ın ağız düzleşir. O alır için onun ayaklar ve tek kelime etmeden beni terk etti.

Yaşadığım en kötü kramp değil ama o kadar da değil. Yorgunum, susadım ve ağrım var ama çadırın altından kalkıp bir su tulumu bulacak enerjim yok. Onun yerine uyuyorum ve uyandığımda dudaklarım kurumuş ve çatlamış, kalçalarımın arasındaki bez sırlıklam. Ahh. Bir elimi yüzüme sürüyorum, acaba suyun kenarına gidip durulasam mı, yoksa bu kötü bir fikir mi diye düşünüyorum.

Sanki düşüncelerim onu çağırıyormuş gibi, Ranan çadırın içine giriyor. Yanında fıçı büyüklüğünde ıslak bir sandık var ve onu önüme koyuyor. "Sana kumaş getirdim."

"Yaptın mı?" Çabalarından etkilenerek doğruldum. "Bunu yapmana gerek yoktu."

"Acı çekiyorsun ve kendini iyi hissetmiyorsun," diyor basitçe. "Eğer bu yardımcı olacaksa, bunu yapacağım."

Kramplarımı geçirmeyecek ama temizlendiğimde kendimi daha iyi hissedeceğim kesin. Bir bıçak çıkarışını ve daha önce hiç görmediğim bir şey yaparak sandığın kenarlarındaki balmumu mührü kırışını izliyorum. Su geçirmez hale getirmek için olduğunu fark ediyorum. Sırlıklam kumaşla dolu bir sandık iki kat daha ağır olurdu ve muhtemelen mahvolurdu da. Sandığı açıyor ve ilk kumaş parçasını alıp bana uzatıyor.

Çenem düştü. Muhtemelen Leydi Parness'in tüm şatosundan daha değerli olan incelikle işlenmiş ipek kumaşa dokunuyorum. "Bunu kullanamam."

"Kuru-"

O sözünü bitiremeden başımı sallıyorum. "Çok güzel. Çok güzel. Onu mahvederim."

"Bu sadece kumaş." Bana ters ters bakıyor.

"Ve sen de 'sadece' bir gibisin, değil mi?"

Ranan kıyaslamamla eğlenerek ofladı. "Pekala, o zaman."

Sandığın derinliklerine iniyor ve bu sefer başka bir kumaş çıkarıyor, bu kumaş zengin yeşil bir brokar ve üzerine altın iplik çekilmiş. Tekrar reddediyorum ve hepsi hayal ettiğimden çok daha güzel olan kumaşları gözden geçiriyoruz ve sonunda en iyi seçim gibi görünen koyu, zarif, bordo bir ketene karar veriyoruz. Kumaşı elime alıyorum ve şimdiye kadar dokunduğum en yumuşak keten, kenarlarına küçük beyaz çiçekler dikilmiş. Yanlış hissediyorum ama başka seçeneğim de yok. Ranan'ın düşünceli hediyelerini geri çevirmeye devam edersem, sinirlenip benden kurtulmaya karar vereceğinden endişeleniyorum.

"Teşekkür ederim," diyorum ona, kumaşı göğsüme bastırarak ve gülümsemeyi başararak. Kumaşın ne kadar lekелendiğinin umurumda olmadığına karar verdim. Bunu saklayacağım ve bundan bir elbise yapacağım ve yine de sahip olduğum en güzel şey olacak. Yumuşak keteni okşuyorum ve nasırlı parmaklarımın ona takılmasını görmezden geliyorum.

Bir süre beni izledikten sonra dönüyor ve omzundan bir çanta çıkarıyor. "Daha fazlasını getirdim."

"Daha fazla kumaş mı?"

Deniz cücesi başını sallar ve çuvalı açar. İçinden kedi kuyruğu gibi bir şey dökülür. Kedi kuyrukları ve sütlü pembe bir baloncığa benzeyen büyük bir meyve Bunları görünce şaşıyorum ama bir kedi kuyruğunu alıp kırıyor ve içinden tüylü tüyler dökülüyor. "Emici," diyor. "Yardıma olabilir."

"Tanrım, bu mükemmel," diye ağlıyorum, o kadar rahatlamışım ki yeni gözyaşları dökebilirim. "Harikası."

Başının üstündeki yelken titreşiyor ve pembe baloncuklardan birini alıyor. "Senin için."

"Nedir bu?" Kokluyorum ama hiçbir şeye benzemiyor. Mumsu ve tuhaf görünüyor, küçük bir erik büyüklüğünde. Çantada da onlardan düzinelerce var.

"Siz bugün balık yiyemeyeceğinizi söyledikten sonra, annemin ayda bir kez belirli bir tür deniz otu meyvesini sevdiğini hatırladım. Sebebin benzer olabileceğini düşündüm. Sen onları yiyorsun." Gözleri karanlık, ifadesi ketum, sanki burada benimle oturmaktan rahatsız olmuş gibi. "Bir tane dene."

Oh. Yiyecek ve kumaş mı? Bu kadar çaba sarf ettiği için duygulandım ve biraz da endişelendim. Ya tüm bu zahmete değmediğime karar verirse? Zekice, baloncuklardan birini dudaklarıma götürüyorum ve bir ısırık almaya çalışıyorum. Kabuğu kocaman bir üzüm gibi sert ve her yere sıçramasın diye hepsini ağzıma atıp çiğniyorum. Baloncuk patladığında ağzımı tatlı, sütlü bir lezzet kaplıyor ve bu şimdiye kadar tattığım en lezzetli şey. Sanki meyveler, tatlılık ve süt tek bir şuruplu ısırıkta birleşmiş gibi. Annesi de regl döneminde tatlıya aşeriyor olmalı. Bir tane daha kapıp yiyorum.

"Daha iyi misin?" diye soruyor, zengin sesi tuhaf bir şekilde talepkâr.

Heyecanla başımı sallıyorum, daha sert olan deriyi çiğnerken elimi ağzıma götürüp kapatıyorum. "Çok nazıksın, gerçekten, Ranan."

Önümde kamburunun üzerine çömelmiş, sessiz ama gerilim dolu. "Bana yine yalan söyledin."

Omurgamdan aşağı bir ürperti akıyor. Sesi o kadar alçak ve derin ki her şeyi uğursuz gösteriyor. Bunu bir gerçek olarak mı söylüyor yoksa bana kızgın mı anlayamıyorum. "Evet, öyle yaptım. Eski bir yaranın regl dönemimden daha iyi olabileceğini düşündüm. Çoğu erkek kanaması olan bir kadının kirli olduğunu düşünür. Ortılığı , yüzme antrenmanı yapamıyorum ve senin üzüleceğinden endişelendim."

"Ben daha çok yalanlara üzülüyorum. Duracağını söylemiştin." "Biliyorum." Sesim küçük ve korkmuş. "Bu... alışkanlık.

Kimse bir köleden gerçeği duymak istemez."

"İstiyorum." Parmağını çenemin altına koyuyor ve beni gözlerinin içine bakmaya zorluyor. "Sen benim karımsın."

Ama ben değilim. Karısı olduğumu söyleyebilir ama henüz bir tören yapmadık. Bir yatağı paylaşmadık ve birbirimizi çok az tanıyoruz. Henüz hiçbir şey kalıcı değil ve geri adım atmak çok kolay olurdu. "Sadece fikrini değiştirmeni istemedim. Seni rahatsız etmek istemiyorum."

Hâlâ sahildeki o günü ve beni neredeyse nasıl terk ettiğini düşünüyorum. O anda, geleceğimin fark ettiğimden daha kırılgan olduğunu ve Sunswallow'da yaşadığım kaderden daha kötü olabileceğini anladım.

Ranan'ın gözleri kızgınlıkla parlıyor. "Sana karım olduğunu söyledim. Bunu sana nasıl kanıtlayabilirim?"

"Bilmiyorum." Tek bildiğim onu kızdırmamak için elimden geleni yapacağım. Gelmiş en tatlı, en hevesli gelin olacağım. Belki de işleri kolaylaştırmak için ona dokunmayı denemeliyim. Karnıma bir başka acı verici sıkışma ile kramplar giriyor ve ona cevap vermekten kaçınmak için ağzıma bir deniz otu meyvesi daha atıyorum.

Ranan yine sinirli bir hırıltıyla ayağa kalkar ve çadırdan dışarı çıkar.

Bölüm ELeVen

RANAN

T insan dişisi çileden çıkarıcı. Ona kaç kere onun benim karım olduğunu söylesem de bana inanmıyor. Bana gözlerinde şüpheyle bakıyor, duruşunda korku var. En küçük bir rahatsızlığın fikrimi değiştirmesinden ve onu en yakın kıyıda terk etmemden korkuyor.

O...haklı.

İşin en kötü yanı da bu.

Çünkü ondan kurtulmaya çalıştım. Bir insan yerleşkesi bulup onu orada bırakmayı denedim ama ona benden çok daha kötü davranacaklarını fark ettim. Bu yüzden onu tutuyorum ama yine de bu söz yeterli değil. Ona bir şekilde fikrimi gerçekten değiştirdiğimi kanıtlamalıyım. Sırf aylık ay kursları var ya da kendini iyi hissetmiyor diye onu terk etmeyeceğim. Sırf varlığından rahatsızlık duyuyorum diye onu geride bırakmayacağım.

Yine de bunu nasıl kanıtlayacağımı bilmiyorum. Kayalık kıyılar ve denizle ilgili zekice bir konuşma yapmama gerek yok.

Dalgalar. Yakaladığım balıkları eğlendirmeme gerek yok. Varlığım la soyduğum insanları memnun etmeye kesinlikle ihtiyacım yok. Yalnız kalmakta iyiyim ve servetimi ailemin filosuna geri getiriyorum. Bu her iki taraf için de uygun bir anlaşma.

Ama artık bir karım var ve bir şeyleri değiştirmeliyim, çünkü Akara'nın sırtında sakladığım birkaç şeyle hayatta kalamayacağı bana giderek daha açık geliyor. Ona kumaş sunduğumda Vali'nin yüzündeki ifadeyi düşünüyorum; ipeklilere dokunduğunda duyduğu şaşkınlığı, bordo kumaşı sanki daha önce hiç bu kadar güzel bir şeyi okşamamış gibi tutuşunu. En yakın insan yerleşimini bulup, böylesine hoş bir dişiye bu şekilde davrandıkları için hepsini teker teker silkelemek geliyor içimden.

Bu da Vali'yi memnun etmek için daha güzel şeyler bulma isteği uyandırıyor. Bu dürtü beni rahatsız ediyor, çünkü onu tuttuğum için minnettar olmalı, ama yine de memnun etmeye hevesli olan benim. Hımm. Ona sahip olduğundan daha iyi bir yuva vermek için hiçbir şey yapmama gerek yok.

Bütün geceyi deniz çayırı meyvesi avlayarak geçirirken bile kendime bunu söylüyorum.

Kıyıya doğru yüzerken ve onun için daha fazla kedi kuyruğu keserken kendime bunu söylüyorum.

Gecenin yarısını Akara'nın önünde, insanlardan çaldığım malları depoladığım ve onu memnun edebilecek şeyler aradığım mağarama doğru yüzerek geçirirken kendime bunu söylüyorum. Mücevherlerim, silahlarım ve birkaç heykel ve vazom var ama acı çeken bir kadına hitap edecek gibi görünen hiçbir şey yok. Hayal kırıklığına uğramış bir halde, yüklü gemilerden çaldığım kumaşları karıştırıyorum ve onları yatak görevi görecek büyük, yumuşak bir yığın yapmak için kullanıyorum. Normalde uyurken Akara'nın yanında suyun içinde sürüklenirim ama onun bir yatağa ihtiyacı olduğu açık.

Çiğ balıktan da bahsettiğini hatırlıyorum. İnsanlar etlerini pişiriyor, birkaç insan yerleşiminden hatırladığım kadarıyla. Etlerini pişiriyorlar ve

Tuzla kaplıyorlar ve kök ekliyorlar, sanki tüm lezzeti telafi etmeye çalışıyorlarmış gibi. Onu mağaraya götürdüğümde yemeğini pişirmek isteyeceğinden şüpheleniyorum. Daha önce ona verdiğim çiğ balığı sevmiştir ama numara yapıyor olabilir.

Etrafımdaki hazinelere bakıyorum ve mücevher kabuklu bir tencere alıyorum, acaba yemek pişirmek için mi kullanılıyor diye merak ediyorum. Benim halkım yemek pişirmez. Deniz ne verirse onu yeriz, soğuk ve çiğ. Ona yaranmak için bu kadar zahmete girmem beni rahatsız ediyor ve tencereyi bir hışımla kenara fırlatıyorum.

Akara'ya geri yüzüyorum, ruh halim bozuk. Zihinsel bağımız sayesinde onu nasıl bulacağımı otomatik olarak biliyorum, açık suların sonsuz aynılığına rağmen bağlantımızın beni hamarii'ye yönlendirmesine izin veriyorum. Şafak yaklaşırken tekrar onun sırtına tırmanıyorum ve çadırın içinde insan karıma bir göz atıyorum. Yerde, bacaklarının etrafında kıvrılmış bir top halinde yatıyor. Kedi kuyruğu kabukları boşaltılmış, kabuklar ayaklarının dibine düzgünce dizilmiş ve kedi kuyruğu tüyü -ve kan- kokusu her yerde içeride ve Çadır. Bu BORDO kumaş başının altına dikkatlice katlayarak yastık görevi görüyor ve ona verdiğim kumaş yerine yırtık elbisesini beline sarıyor. Vali uyuyor, nefes alış veriş düzenli. Ancak uykusunda bile kaşları çatık, sanki bir şey düşünemiyormuş gibi.

O zaman bile acıdan kaçamazsın.

Ona uyum sağlamak zorunda olduğum için hissettiğim tüm sıkıntı bir anda yok oluyor. Acı çekiyor ve ben bunu iyileştirmek istiyorum. Onunla tanıştığımdan beri hep gülümsüyor ve hevesli ve ben onu böyle görmekten hoşlanmıyorum. Bana kendimi bu kadar çaresiz hissettirmesinden hoşlanmıyorum.

Kedi kuyruğu ve deniz otu meyvesi torbalarımı çadırın hemen dışına bırakıyorum, altın keselerinden birini kemerime bağlıyorum ve tekrar sulara açılıyorum. Belki bu "söğüt kabuğu" karşılığında altın takas edebilecekleri bir yer bulabilirim.

Aynı kıyı şeridi boyunca hareket etme eğiliminde olduğum için, zaman zaman ticaret için ziyaret ettiğim birkaç köy de var. Onlar bana erzak sağlıyor, ben de onlara kolye ve altın takas ediyorum ve onlar da soru sormuyor. Bu ikimiz için de iyi işliyor. Mağaramdan çok uzakta olmayan bir köy var, bu yüzden Akara evime doğru yavaşça yüzmeye devam ederken, ben de kıyıdan Godsthorne'a doğru ilerliyorum. Burası önemli bir Aventinian ticaret yolunun kavşağında yer alan huzurlu, küçük bir köy. Burada çok az çiftçi yaşasa da -toprak çoğu ürün için fazla kayalık- küçük bir tüccar nüfusu ve sürekli meşgul olan bir han var.

Hancıyı tanıyorum ve o da zaman zaman seyyar satıcılık yapıyor. Denizin suyunu silkeliyorum ve güneş ufukta yükselirken iç kesimlere doğru ilerliyorum. Buradaki sarp tepeleri ve üzerlerinde otlayan sığırları aydınlatıyor. Çok az ağaç var. İç kesimlerde, kıtanın kalbinde, bütün köyleri barındıracak kadar büyük ağaçlar olduğu söyleniyor ama ben bunu hayal edemiyorum. Tepeden tırnağa insan kıyafetlerine bürünmüş birkaç çoban bana bakıyor ve ilk kez kasabalarına gittiğimde insana benzer kıyafetler giymemem gerekip gerekmediğini merak ediyorum.

Vali bilirdi. Tavsiyelerle dolu olurdu. Belki de karım düşündüğümünden daha çok işime yarayacak.

Yol Godsthorne'a giden tanıdık bir rota ve güneş gökyüzünde çok yükselmeden, köyü oluşturan ev kümelerinin sazdan çatılarını görebiliyorum. En büyüğüne, hana doğru yöneliyorum ve kapıyı iterek açıyorum.

İçeride kimse yok. Hanın kendisi çok fazla insan, dökülmüş bira ve dün gecenin yemeği kokuyor. Banklar masaların üzerine yerleştirilmiş ve ahşap zeminler yeni yıkanmış gibi ıslak bir şekilde parlıyor. Barın arkasında sarı örgülü genç bir kadın var, elindeki bezle birayı ovuyor ve esniyor. Hancının kızı. Beni görünce hemen doğruldu ve arka odaya koştu. "Baba! Denizden gelen ziyaretçiler!"

Bara doğru ilerliyorum ve ellerimi barın üzerine koyup sabırsızlıkla bekliyorum. Vali çok uzun süre uyanık kalmadan ve terk edildiği için paniğe kapılmadan önce geri dönmek istiyorum. Dün gece ona bir şeyler söylemem gerektiğini fark ediyorum. Ya uyandığında onu terk ettiğimi düşünüp denize atlarsa? Kesinlikle dibe batacak ve Vor'un karanlık çocukları ona ziyafet çekecek. Bu düşünce ağzımı açık bıraktı. Neden bir şey söylemedim ki? Zaten ürkek. Ben üç kat aptalım.

"Baba!" diye bağılıyor kız barın arkasındaki odadan. "Baba-"

"Biliyorum, biliyorum," diye sesleniyor huysuz bir ses. "Geliyorum. Sıkı dur kızım." Şişman, kel bir adam evin başka bir bölümünden bara giriyor. Adı Anellas ve uzun yıllardır onunla iş yapıyorum. Beni neredeyse çıplak bir halde hanında görünce gözleri hırsıyla parlıyor. "Tekrar merhaba, eski dostum."

Eski dostum. Sanki iş ortağından çok yol arkadaşımıymışız gibi. Bu bana ona adımı hiç söylemediğimi hatırlatıyor. Buna hiç gerek görmedim ama yine de sözleri beni duraksatıyor. Beni bir arkadaş olarak mı görüyor yoksa bu bir nezaket mi? Başka türlü mü cevap vermeliydim? İnsanların ne düşündüğünü hiç umursamadım. Şimdi neden önemsemişimi bilmiyorum.

Altın dolu çantamı barın üstüne fırlatıyorum. "Takas."

Söylediğim tek şey bu. Bir kelime yeterli olduğunda, sadece bir kelime söylerim. Bugün kabalık gibi geliyor. Sormak istediğim bir sürü şey var. İnsan kadınlar ne yemekten hoşlanır? İnsanıma regl sancısını hafifletmek için ne verebilirim? Neden bana güvenmiyor?

"Elbette, elbette." Anellas aceleyle yanıma geliyor ve açgözlü parmaklarıyla çantayı açıyor. "Seni görmeyeli uzun zaman oldu deniz dostum. Hava nasıl?"

"Benim bir karım var," diye ağzımdan kaçırıyorum ve sonra ne kadar aptalca konuştuğum için çenem sıkışıyor.

Gür kaşları çatıldı ve bana baktı. "Tebrikler...?"

"Söğüt kabuğuna ihtiyacı var," diye ısııyorum.

"Ah. Aylık sancılar," diyor Anellas bilmiş bir gülümsemeyle. Bir parça altın alıp ısııyor, sonra da önlüğünün üzerinde parlatıyor. "Söğüt kabuğu ucuz değil ama. Karnını çocuğunuzla doldurun. Bu söğüt kabuğu işini halledecektir. Eğer izin verirsen tüm parayı talepleri için harcayacaktır. Kadınlar böyledir."

Onlar mı? Barın aşağısına bakıyorum, sarı saçlı kız yarı gizli bir şekilde kapı aralığından bizi izliyor. Babası onun için para harcıyormuş gibi görünmüyor. Elbisesi yırtık pırtık ve yamalı ve çok küçükken bile hep burada çalışıyordu.

Anellas bir madalyon daha ısıır, kendi kendine mırıldanır ve sonra onu önlüğüne doğru tırmıklamaya başlar.

Yapamadan onu durduruyorum, ellerimi tezgâha vuruyorum. "Bekle."

Bir adım geri çekilerek soluklaşıyor. Bakışları dört kolumun ve göğsümün üzerinde geziniyor. "Bir sorun mu var?"

Burnumdan derin bir nefes alıyorum, sinirli bir şekilde. Buraya söğüt kabuğu için geldim, doğru, ama aynı zamanda cevaplar için de geldim. İnsan köleler ve onlara nasıl davranıldığı hakkında sorular sormak istiyordum. İnsan kadınlar hakkında pek çok şey sormak istiyordum ama bu adama ve çekingen kızına bakınca, çoğuna cevap verecek doğru kişi olacağını sanmıyorum. Düşünürken parmağımla çubuğa vuruyorum. Sonunda aklıma iyi bir soru geliyor. "İnsan bir eşiniz var mı?"

"Evet, öyle. Üç yıl önce öldü, benim tatlı Bessa'm." İç çeker ve Gental işareti yapar. "Anticipation'dan dolayı başka bir tane bulma şansım olmadı. İşler çok istikrarlıydı."

Boş hanın etrafına bakıyorum, ama belki de günün saati yanlış. Yine de, bu adamın bir karısı vardı. Bir kızı var. Kadınlar hakkında bir şeyler biliyordur. Bu yüzden ona bakıyorum ve kolyelerden birini yığının içinden çekip çıkarıyorum. "Diğerleriyle takas edebilirsin. Sorularıma cevap verirsen bunu bedavaya alabilirsin."

"Memnuniyetle, deniz dostu." Geniş geniş gülümsüyor, belki biraz fazla geniş.

"Bir insan kadına benim karım olduğunu nasıl kanıtlayabilirim?"

Anellas'ın yüzü allak bullak olur ve ağır çenesi sallanır. "Kanıtlamak mı? Neyi kanıtlamak? Sen onun erkeğisin. Senin gibi güçlü kuvvetli, erkeksi bir adama sahip olduğu için mutlu olmalı. O bir kadın. Hiçbir şey kanıtlamak zorunda değilsin."

Yararsız. Barın aşağısında, kapı aralığında duran kıza bakıyorum. Tırnağını ısıyor ve bir şey söylemek ister gibi bakıyor. "Konuş."

Bakışları kararsızca babasına kayıyor. Babası konuşması gerektiğini belirtmek için el salladığında, bir adım öne çıkıyor. "Ne tür bir evlilikti?" diye soruyor. "Ne tür bir tören? Tanrıça Belara'ya rüşvet mi teklif ettin?"

Şaşırmış bir şekilde arkama yaslandım. "Tören mi?"

"Neden evet?" Anellas konuşmaya geri dönüyor, sesi de alnı gibi yağlı. "Elbette bir düğün töreni yaptınız? Ve ondan sonra, yatak? Ho, ho." Kendinden oldukça memnun bir şekilde kıkırdıyor.

Kızı bir adım daha ilerleyerek babasını izlemeye devam eder. Ellerini önlüğünün içinde evirip çeviriyor. "Bir tören gerçekmiş gibi hissettirirdi," diyor yumuşak bir sesle. "Ailenin önünde bir tören."

"Benimkine yakın değilim." Bir tören mi? Gerçekten mi? Gittiğim tek düğünler, bir deniz lordu ile gelini arasında, günlerce süren ziyafetler ve Vor'a pek çok kurban verilmesini içeren, göz alabildiğine uzanan kaplumbağa sırtlarına basılabilecek kadar çok filonun bir araya geldiği gösterişli düğünlerdi. Bu bana Vali'nin isteyeceği bir şey gibi gelmiyor.

Yine de Vali'yi tanımıyorum.

"El bağlama sadece sizin sözünüzdür," diye devam ediyor. "Sözler reddedilebilir. Bir söz bozulabilir. Ama ailenin önünde? Bu onu gerçek yapar."

Hm. Sözlere bilgece. Vali'yi filoma götürdüğümü ve onu ailemle, kız kardeşimle tanıştırdığımı hayal ediyorum. Bir ziyafet için ısrar edeceklerdir. Aralarındaki bir insanın tuhaflığını atlattıktan sonra gelinimin üzerine titreyeceklerdi. Ve onu kabul edeceklerdi.

Belki de yapmam gereken budur. Vali'yi aileme götürür ve filoyla tanıştırsam, doğruyu söylediğimi anlayacaktır. Onun benim gelinim olduğunu, onu terk etmeyeceğimi. Homurdanıyorum, garip bir şekilde memnunum. "Teşekkürler."

Gülümsüyor.

Anellas'ın eline geçmeden önce yığından bir bilezik koparıyorum ve barın aşağısına, ona doğru itiyorum. "Senin için. Yardımın için."

Anellas kaşlarını çatıyor ama kız hızlıdır. Adam şikayet edemeden bileziği kapıp kaçıyor. Kız geri çekilirken başını sallıyor ve bana bakıyor. "Kadınlar. Yine de haksız değil. Dışının üzerine biraz titersen elinden yemeye başlar."

Elimden yemek mi? Vali'nin avucumdaki balığı höpürdeterek yediğini hayal ediyorum. Bu bir insan geleneği mi? Kendi elinden yemesini tercih ederdim ama tiksintimi belli etmemeye çalışıyorum.

"Şimdi, dostum." Anellas ellerini ovuşturuyor ve bana bir kez daha kocaman gülümsüyor. "Takas yapalım. Bugün senin için ne alabilirim? Söğüt kabuğu çayı, evet. Başka ne alabilirim?"

"Kurdeleler," diye sesleniyor arkadan bir kız. "Saçları için kurdeleler!"

"Sus kızım," diye bağırıyor Anellas.

Ama bu fikri sevdim. "Kurdeleler," diye , düşünürken. "Ve çirkin kumaşlar."

"Çirkin kumaş mı?"

Başımı salladım. "İşlevsel. Güzel değil. Kirlenebilecek bir kumaş."

Anellas başını sallıyor. "Sanırım tam olarak ne olduğunu biliyorum. Arka tarafta biraz var. Pahalı ama." Yüz ifadesi kederli bir hal alıyor. "Neredeyse söğüt kabuğu çayı kadar pahalı. Hanımınızın içmesi için bir fincan isteyeceksiniz. Yoksa sizde var mı?"

Ona bir el hareketiyle bir fincan getirmesini işaret ediyorum. ay içmek için buna ihtiyaı varsa, ben ona getiririm. ay, fincan, kurdeleler ve lekelenmesinden korkmayacağı çirkin bir kumaş. Anellas imrenen parmaklarıyla altınma dokunurken ben bir çift kolumu çaprazlayıp düşünüyorum. Sonra ne yapacağımı biliyorum.

"Pişmiş yemek," diye ağzımdan kaçırdım.

"Pişmiş yemek mi? Sana güzel bir yemek yapabilirim-" Bir tıslamayla sözünü kestim.

"Onun için."

"Ahhh. Bayan yakınlarda mı?" Kaşlarımı attığımda, detaylandırıyor. "Yemekler taşınabilir mi?"

Başımı salladım.

Parmağını havada sallıyor. "Sana peksimet ve kurutulmuş et getireyim. Ve peynir. Ve biraz da kuru meyve. Fındık sever mi?"

Hiçbir fikrim yok. Ama iğ balıktan başka her şeyi seveceğini tahmin ediyorum. "Bana hepsinden biraz ver."

Bölüm TWELVe

VALI

I Çadırın girişinde oturup esintinin aşırı ısınmış tenime dokunmasına izin veriyor ve panik yapmamaya çalışıyorum.

Ranan gitti.

Bütün sabah yoktu. Normalde uyandığımda çadırda yanımda değilse, tekrar yüzmeden önce gelip beni kontrol eder. Saatlerce bekledim ama ondan hiçbir iz yoktu. Dün gece de benimle uyumadı. Kurslarımdan dolayı bunu beklemiyordum ama bu onu uzun süredir görmediğim anlamına geliyor.

Karnımda korku kabarcıkları.

Eğer geri gelirse, belki de ona regl dönemimin erken bittiğini söylemeliyim. İyi olduğumu ve hiç kramp girmediğini. Dünden daha iyi oldukları kesin ama bitmiş değiller. Eğer beni bir yük olarak görüyorsa, sabırsızlanacağından endişeleniyorum. Beni terk etmeyeceğine dair ne kadar yemin ederse etsin, fikrini değiştirebilir. İnsanlar yüzünüze karşı her türlü şeyi söylerler ama

özelde farklı. Ranan'ı henüz ona güvenecek kadar iyi tanımıyorum.

Ben de kendimi toparlamak ve şık görünmek için elimden geleni yapıyorum. Kapının yanına benim için bir su tulumu ve bir paket daha tatlı meyve bırakılmış. Yiyip içiyorum ve sonra temizlenip bezlerimi değiştiriyorum. Kedi kuyruklarının tüyleri çok yardımcı oluyor -iki kat bezin arasına kalın bir ped yapıyorum- ve dağınık artıkları ağzı sıkıca kapalı tuttuğum bir torbaya atıyorum. Tanrılar aşkına, bir kasabada yaşamamanın değerini şimdiye kadar hiç bu kadar bilmemiştim. Ocağın yanında bakır bir küvet, hatta bir cezve için her şeyimi verirdim.

Ama temizlenip yemek yedikten sonra kendimi çok daha iyi hissediyorum. Su kenarından uzak duruyorum ve Akara'nın sırtının ortasındaki çadırda kalıyorum. Ve Ranan'ın dönmesini bekliyorum, çünkü yapacak başka bir şey yok. Benim için dönmese bile... kaplumbağası için dönecektir, değil mi?

Ranan'ın başının üstündeki yelkenin suda yükseldiğini gördüğümde rahatlıyorum. Kaplumbağaya doğru yüzüyor ve sonra güverteye tırmanıyor, su güçlü bedeninden aşağı süzülüyor. Bakışları hemen bana yöneliyor. Garip ama memnun bir şekilde el sallıyorum ve o da beni görünce rahatsız olmuş gibi görünmüyor.

Ranan, Akara'nın geniş sırtının üzerinden yanıma geçiyor ve sonra ağır bir çantayı ayaklarımın önüne bırakıyor. Yanıma çömeldi, yüzünde endişe dolu bir ifade vardı. "Nasıl hissediyorsun?"

Gülümsemeyi başarıyorum. "Bugün daha iyiyim.

Gerçekten, iyiyim." "Kanamam var mı?"

Açıkça sorduğu soru beni ürkütüyor. "Birkaç gün daha kanamam olacak, evet."

"O zaman iyi değilsin." Sırılsıklam paketi bana doğru itti. "Al bakalım. Sana bir şeyler aldım. İnsan eşyaları."

"İnsan şeyleri mi?" Şaşırarak yankıladım. Bütün sabah burada mıydı? Bir şehrin yakınında mıyız? Beni oraya götürüp bırakmayı mı planlıyor? Bu bilgi kırıntısına nasıl tepki vereceğimi bilemiyorum. "O zaman yakınlarda bir şehir var mı?"

Ranan başını sallıyor ve ben uzanmadığım için büyük çantayı açıyor. "Birlikte çalıştığım bir tüccarla buluşmak için yüzdüm. Mağaramdan kısa bir yolculuk mesafesinde."

Mağarası mı? " nedir?"

"Bir deniz mağarası. Kıyıdan çok uzakta olmayan bir tane var. Bazı eşyalarımı orada saklıyorum." Sarılmış bir bohça çıkarır. "Al bakalım. Bu senin için."

Ondan alıyorum ve bunu yaparken kırışıyor. Büyük bir kare mumlu kâğıt, kenarlarını mühürlemek ve bir cep oluşturmak için daha fazla balmumu eritilmiş. Nasıl açacağımı bulmak için elimde çeviriyorum ve bulduğumda parmağımı balmumunun altından geçirip içine bakıyorum.

Yiyecek. Denizden korumak için yağlı kâğıda sarılmış kurutulmuş et şeritleri ve seyyar peksimete benzeyen kareler var. Onları görünce ağızım sulanıyor, günlerdir gördüğüm ilk gerçek kırmızı et. "Oh, tanrılar aşkına. Bunu yapmak zorunda değildin."

Ranan duraksıyor, yüzümü inceliyor. "Beğenmedin mi?"

Zarfı göğsüme bastırıyorum. "Bayıldım! Ama paranı benim için harcadığın için kendimi suçlu hissediyorum. Gerçekten harcamamalıydın."

Omuz silkiyor ve başka bir paket çıkarıyor. "Bunda fındık ve kuru meyve var. Ve bu da..." Eline alıp sallıyor, sonra kaşlarını çatıyor. "Bunun içinde ne olduğunu bilmiyorum."

Dudaklarımı endişeyle ıslattım. "Bunların hepsi benim için mi?"

Başını sallıyor ve çantadan başka şeyler çıkarıyor. Daha iyi günler görmüş gibi görünen dövülmüş bakır bir kupa var, ama onu görünce yine de heyecanlanıyorum. O çantasından daha fazla şey çıkarıp satın aldığı her şeyi gösterirken ben de onu tutuyorum. Birkaç paket kurutulmuş gıda maddesi, bir tane sert kek ve bir tane de açık çay var.

"Willow bark, tıpkı istediğin gibi," diyor. "Bunu içeceksin ve kendini daha iyi hissedeceksin."

Bunu bir emir gibi söylüyor ama umurumda değil. Çok düşünceli bir davranış. Çayımı demleyecek ateş yok.

Ama kupama koyup güneş ışığında demlenmesi için birkaç saat bekletebilirim. "Bu inanılmaz, Ranan."

Biri büyük ve düz olmak üzere iki paket daha çıkarıyor ve açtığına orta dokumalı düz kahverengi bir kumaş görünce şaşırıyorum. Elinde zaten kumaş var, hepsi de bu yeni kumaştan çok daha üstün. Şaşkınlığım yüzümden okunuyor olmalı. Ranan kumaşı alıyor ve avucumun içine itiyor. "Bu kumaş çok çirkin. Diğerlerini kurtarman gerekiyorsa, en azından bunu kullan."

Oh. İnce ipekleri kullanmakta tereddüt ettiğimi fark etti. Daha da duyulandım. "Bu harika, teşekkür ederim."

Son pakette kurdeleler var. Birçok farklı renkte parlak kurdeleler. Üzerinde hoş bir yeşil sarmaşık işlenmiş olan soluk sarı bir kurdeleye dokunuyorum. "Ben... anlamıyorum. Bunlar ne için?"

Tuhaf kaşları çatıldı. "Senin için. Tüm bunlar senin için."

Dikkatli parmaklarımla kurdelelere dokunuyorum, bunun ne anlama geldiğinden emin değilim. Ona bir iyilik borcum mu var acaba? Bunlar düğün hediyesi mi yoksa başka bir şey mi? Kurdelelere ihtiyacım olduğunu ona bir şekilde ilettim mi?

Benim tereddütüm üzerine tekrar konuşuyor. "Tüccarın kızı kadınların güzel şeylerden hoşlandığını söyledi. Sana kurdele almalıymışım. Bana yalan mı söyledi?"

Dudaklarım aralandı ve şaşkınlıkla ona baktım. "Sen...hayır. Sana yalan söylemedi. Teşekkür ederim."

"Ama mutlu değilsiniz," diye .

"Bunaldım," diye itiraf ediyorum. Ağgözlü, ağgözlü yanım tüm kurdeleleri kapmak ve saatlerce sevmek istiyor. Sarı ve yeşil olanın altında sadece gökyüzünde gördüğüm mor tonunda kurdele var ve bir diğeri kadife yumuşaklığında görünüyor. Hiç bu kadar kullanışsız şeylere sahip olmamıştım. Çocukken bile, köle olmadan önce, sahip olduğum her şey annemin eşyalarından kesilmişti ve hiçbiri basit bir güzellik için değildi.

Yine de Ranan "insan" maması almak için elinden geleni yaptı çünkü şu anda çiğ balık düşüncesinden hoşlanmıyorum. Diğerleri çok ince olduğu için kullanmam için bana kumaş getirdi. İstedğim çayı getirdi... ve şimdi de keyif vermekten başka bir amaca hizmet etmeyen güzel, saçma kurdeleler.

Hiç kimse bu kadar nazik olmamıştı ve bu beni korkutuyor. Bunun ne anlama geldiğini anlamıyor olmalıyım. Anlamadığım, söylenmemiş bir mesaj var. "Tüm bunları benim için mi yaptın? Neden?"

Sorumdan neredeyse rahatsız olmuş gibi görünüyor. "Sen benim karım."

Sebepe bu mu? Sırf onun karısı olduğum için mi bu kadar ileri gitti? Bu beni onun beklentileri hakkında meraklandırıyor. Bana bir kez olsun gözlerinde arzuyla bakmadı ve bende bir sorun olduğundan endişeleniyorum. Bana takılıp kalmış gibi hissediyor. "Teşekkür ederim, Ranan. çabalarının takdir edilmediğini hissettirmek değildi. Böyle nezaketlere alışık değilim."

Hiçbir şey söylemiyor. Sadece beni izliyor. Konuşmayı bitirdiğini anladığımda, söğüt kabuğu kesesini elime alıp kokluyorum, bir doz için bardağıma ne kadar koyabileceğimi ve çay için harcayacak kadar tatlı suyumuz olup olmadığını merak ediyorum. Su tulumum neredeyse boş ve sadece bir fincan çay için onu daha fazla rahatsız etmek istemiyorum.

"Yakında mağaramda olacağız. Bu öğleden sonra." "Geleceğiz mi?"

Başını sallıyor. "Bazen depolamam gereken mallar olduğunda ya da hava kötü olduğunda ve Akara'nın sırtında vakit geçirmek istemediğimde oraya gidiyorum." Daha yakına eğilip beni inceliyor. "Orada senin için bir yatak yaptım. Ziyaret etmek isteyebileceğini düşündüm."

Ben ister miydim? Sanırım şu anda bunu her şeyden çok isterdim. Kaplumbağa sırtında bir çadır olmayan bir yer kulağa oldukça hoş geliyor... ama nankör görünmek istemiyorum. "Çok zahmet olacaksa burada iyiyim."

Ranan'ın ifadesi buz keser. "Bana doğruyu söyle Vali. Yalanlarından hoşlanmıyorum."

Oh, Tanrım. Yine yaptım. Uyumlu olmaya çalışırken onu kızdırdım. Uzanıp ellerinden birini tuttum. "Mağaranızı görmeyi çok isterim," diye geveledim. "Fikrimin sorulmasına alışık değilim, hepsi bu."

Rahatlıyor ve birleşmiş ellerimize bakıyor. Benimki onunkinin karşısında küçük görünüyor ve otomatik olarak parmaklarımızı birleştiriyorum. İlk kez el ele tutuşuyoruz... ya da gönüllü olarak dokunuyoruz. Hayır, düşünüyorum da bana yüzmeyi öğretirken de dokunmuştuk ama diğer her seferinde sanki etrafından dolaşılması gereken ama asla yaklaşılmaması gereken vahşi bir hayvanmışım gibi davranmıştı. Yine de şu anda elini benimkinden çekmiyor. Bence bu iyi bir şey.

"Eğer minnettar görünmüyorsam," diyorum usulca, başparmağımın elinin sırtını okşayarak. "Benim için bu kadar çok şey yapmış olman beni çok onurlandırdı. Bu beni hayal edebileceğinden çok daha fazla mutlu ediyor."

Ellerimize bakıp bir kez başını salladıktan sonra elini avuçlarımdan çekiyor. "Vardığımızda geri döneceğim. Yemeğinizi yiyin ve çayınızı için."

Birkaç saat yalnız kalıyorum ve kendime taze suyumun geri kalanı ve demlemek için parmağımın fincanın içinde döndürdüğüm büyük bir kabuk parçasıyla güçlü bir fincan söğüt kabuğu çayı yapıyorum. Tadı berbat ama kramplarım sihir gibi kayboluyor ve günün tadını çıkarabiliyorum. Manzara değişiyor, uzaktaki kara yaklaşıyor. Kıyı şeridini yüzemeyeceğim kadar uzaktan takip ediyorduk ama şimdi yaklaşıyoruz.

Pek de rahatlatıcı bir kıyı şeridi değil. Yumuşak kumlar gitmiş, yerlerini dibinde sivri kayalar bulunan kasvetli gri uçurumlar almıştır. Kötü görünümlü dalgalar

Suyun kenarında kayalar var ve orada yüzen birini düşündükçe ürperiyorum. Gezginlerden, büyük Aventine şehrine yaklaştıkça kıyının daha da yasaklayıcı hale geldiğini duydum, bu yüzden yakın olmalıyız.

Bu beni tedirgin ediyor. Aventine, diğer şeylerin yanı sıra, bir köle merkezi. Ranan beni oraya mı götürüyor? İstenmeyen bir eşten sorgusuz sualsiz kurtulmak için ideal bir yer. Yapmayacağını söyledi... ama yine de beni öpmedi. Bana herhangi bir kocalık ilgisi göstermedi.

Ve yine de... beni hediyelere boğdu. O kafa karıştırıcı bir adam.

Bana verdiği işe yarar kumaşı bir elbiseye dönüştürmek için kesmeye çalışırken karnım gerginlikle sıkılıyor. Dikmek için iğnem yok ama kenarları küçük halinde kesiyorum, sonra sekmeleri birbirine düğümlüyorum ve neredeyse kadar iyi oluyor. Kendime kolsuz bir kılıf elbise yapabiliyorum ve Ranan yaklaşıırken elbiseyi başımın üzerinden geçiriyorum.

Deniz cücesi hemen kaşlarını çatarak elbiseme bakıyor. "Bu da ne?"

"Kötü mü görünüyor? Daha yeni yaptım."

Başını sallıyor, ağzı onaylamamaktan incelmış. "Böyle bir şey yapmamalısın. Dinleniyor olmalısın."

"Hâlâ yardım edebilirim. Bana balık verirsiniz, sizin için temizleyebilirim. Ya da kurutabilirim. Neye ihtiyacınız varsa."

"Dinlenmene ihtiyacım var." Ranan'ın elleri ince kalçalarına gitti. "Artık bir önemi yok. Mağaramdayız. Kısa bir mesafe yüzebilir misin?"

Sorduğuna şaşırdım. "Kaniyor olsam bile mi?"

"Kısa bir mesafe ve en derin sulardan çıktık. Tüm bu süre boyunca elini tutacağım. Korkmana gerek yok." Elini bana doğru uzattı, sessiz bir davet.

Ayağa kalkıyorum, kararsızım. Kıyı şeridinin sarp kayalıkları arasında mağaraya benzeyen bir şey görmedim,

ve çok aradım. Şu anda bile kıyıda istediğimden daha uzaktayız. Kayalar yakın ve dalgalar saçlarımın üzerinde hafif bir sis oluşturacak kadar yakın olsa da, suların Akara'nın yüzebileceği kadar derin olduğu kadar uzaktayız. Eğer Ranan elimi bırakırsa, boğulacağımından hiç şüphem yok.

Yine de denizde ölmek köleliğe geri dönmekten daha iyi geliyor. Beni Aventine'e doğru yönlendirirse, sanırım her zaman sulara atlayabilirim ya da elini bırakabilirim. Parlak bir gülümsemeyle elimi uzattığı elin içine itiyorum. "Hadi yapalım şu işi."

Beni Akara'nın kabuğunun yuvarlak kenarına götürüyor ve dalgalı sular kaplumbağanın yan tarafına çarpıp sıçırıyor. "Eşyalarını almak için geri döneceğim. Şimdilik seni güvenli bir yere yerleştirmek istiyorum. Beni takip edin ve nefesinizi tutun dediğimde tutun."

Yakınlardaki uzun, dik kayalıklara bakıyorum ve endişeyle başımı sallıyorum.

Birlikte suya atlıyoruz. Deniz ne kadar dalgalı olsa da ılık. Bir çırpınıyla yüzeye çıkıyorum ve Ranan'ın elleri hemen belime gidiyor. "Hâlâ elbiseni giyiyorsun."

"Kuruyacak. Bir şey olmaz. Hadi gidelim." Bu işi bitirmek için sabırsızlanıyorum.

Başını sallıyor ve sonra elimi tutuyor. Beni ileri doğru çekerken iki elimi de onunkine kenetliyorum, güçlü ve serbest üç kolu suyu kolaylıkla yarıyor. Beni de yanına çekerek dalgaların arasında hızla ilerlememizi sağlıyor. Kayalıklarla kaplı kıyıya yönelmesini bekliyorum ama onun yerine sarp kayalıklara yöneliyor. Bana döndüğünde mağaraya benzeyen hiçbir şey göremiyorum -sadece sarp kayalar-. "Nefesini tut."

Derin bir nefes çekiyorum, yanaklarım şişiyor.

Ranan dalıyor, tüm dünyaya dalgaların altından fırlayan şık bir balık gibi görünüyor. Onunla birlikte suyun altına çekilmeden önce kısa bir süre için buna hayret edebiliyorum, su yüzümü patlatıyor. Nefesimi tutuyorum, gözlerim kapalı

ve panik yapmamaya çalışıyorum. Birkaç dakika sonra ciğerlerim yanıyor ve elini daha sıkı tutuyorum, tüm çabalarım rağmen dehşet damarlarıma giriyor. Öleceğim. Onun elini tutarak boğulacağım çünkü insanların onun kadar uzun süre nefeslerini tutamayacağını anlamıyorum. Ben-

Eli beni sertçe yukarı doğru çekiyor ve sonra başım su yüzeyine çıkıyor. Akan ıslak saçlarımı yüzümden uzaklaştırırken derin nefesler alıyorum.

Mağara. Oh.

Çok güzelmiş.

Etrafıma hayretle bakıyorum. Başımın üstündeki kayada bulunan bir delikten güneş ışığı suya süzülüyor. Mağara bir mağara ve görünüşe göre tek giriş -yukarıdaki delikten başka- su anda içinde yüzdüğüm ve Ranan'ın elini güçsüzce tuttuğum havuzdan yüzerek girmek. Mağaranın zeminine açılan bir dudak var ve mağaranın zemini çalıntı eşyalarla dolu. Her şekil ve boyutta heykeller, kumaş parçaları, mücevher sandıkları, süslü çömlek testiler ve Ranan'ın çok sevdiği garip çantalardan daha fazlasını görüyorum.

Tam bir hazine yığını ve baktığım her yerde göze hitap eden bir şey var. "Tanrılar aşkına, Ranan. Bu senin mi?"

Beni suyun içinde, havuzun en sığ kısmına doğru çekiyor ve ayaklarım alttaki zemine değiyor. "Evet," diyor. "Bazen daha fazlasına sahibim, ama bir şeyler takas ediyorum ve bazılarını filoma geri getiriyorum."

Havuzun kenarına oturuyorum, altın kolyelerle kaplı tanrıça Tadekha'nın heykelini ve elinde tuttuğu büyük taşlı asayı gördüğümde ağzım açık kalıyor. Leydi Dywan'ın evinde bile bu kadar zenginlik yoktu. "Bütün bunlarla ne yapıyorsun?"

Omuz silkiyor, yanıma oturmak için kendini yukarı çekiyor. "Bilmiyorum. Bazen kullanmadığım halde alıyorum. Bir noktada birinin isteyeceğini ve daha iyisi

benim ellerim onlarınkinden daha iyidir." Bakışları beni yakından izliyor. "Hoşuna gitti mi?"

Zevkle gülüyorum. Baktığım her yerde altın parıltısı var. Sanırım Yshremi dokuma halısına benzeyen bir şeyin üzerine tünemiş mücevher kaplı bir lazımlık bile görüyorum. Beğendin mi? Kendimi bir harikalar diyarına adım atmış gibi hissediyorum. "Bu çok saçma," diyorum ona ve kaşlarını çatığında ekliyorum, "En iyi şekilde saçma. Burada çok şey var, Ranan! Ne zamandır hırsızlık yapıyorsun?"

Omuz silkiyor. "Zamanımı harcayacak başka pek bir şeyim yok. Gücümü ve Akara'nın cüssesini değerlendirmek için iyi bir fırsat gibi görünüyor."

Aynen öyle. Vücuduma yapışan ıslak giysilerin damlamasına aldırmadan ayağa kalkıyorum ve mağaraya hayretle bakıyorum. Tavanı uzun, uzun boyunlu bir şişeye benziyor. İçinde durduğum oda şişenin geniş, rahat karnı ve boynun çok yukarısındaki güneş ışığı alan delik. Burası şimdiye kadar gördüğüm en görkemli ve en karmaşık yer. Bir sandığın üzerine çıktığımda, Ranan'ın benim için hazırladığı "yatağı" görüyorum; bir yığın kumaş ve işlemeli yastık bir araya yığılmış. Kendimi üzerine atıp yuvarlanmak istiyorum ama her yerime deniz suyu damlıyor. "Bu muhteşem, Ranan. Yemin ederim tek kelimesini bile ağzıma almayacağım. Sırrın benimle güvende."

"Neden gizli?" diye soruyor şaşkınlıkla. "Bunlar benim eşyalarım."

"Bir kraldan daha zenginsiniz," diye belirttim. "Bunu bilen herkes sizi soymaya çalışırdı."

Homurdanıyor. "Deneyebilirler."

Mağarada yürümeye devam ediyorum, altın kakmalı bir sandalyeyi incelemek için duvar halısı yığınlarının yanından geçiyorum. "Bunların hepsi inanılmaz."

"Burayı seviyorsun o zaman?" Sesinde belirsiz bir nota var, sanki onaylayacağımdan emin değilmiş gibi.

Dönüp ona şaşkın bir bakış attım. "Şaka mı yapıyorsun? Bu şimdiye kadar gördüğüm en muhteşem manzara."

"İstedini al," diyor omuz silkerek. Vücut dili rahat ama memnun olduğunu hissediyorum. "Sen benim karımsın, bu yüzden istediğin her şeyi almakta özgürsün."

Bu benim düşündüğümün tam tersi. Beni yerine, bana hazinelerini veriyor. Ben de hiç bu kadar yakışksız hissetmemiştim. Saçlarım ıslak. Deniz suyu, benim elbise yapılmış itibaren ve Çirkin kumaş şekilsiz ve nemli. Regl dönemimin ve yüzümdeki güneş yanığının farkındayım. Elbette onun hayalindeki eş olamam.

Ben de onun yanına oturuyorum, çünkü anlamam gerekiyor. Bacaklarımı alttan kıvrıp eteklerimi üzerlerine doluyorum ve kendimi toparlıyorum. "Neden ben?" Ona soruyorum. "Neden insan bir eş?"

Ranan bana eliyle işaret ediyor. "Neden sen? Sen gönüllü oldun. Benimle gelmeye hevesliydin."

Dudağımı ısıriyorum. Bu kolay bir açıklama ama yine de doğru açıklama gibi gelmiyor. "Ranan," durumun hassasiyetini fark etmesi için sesimi kelimelerimden önce yumuşatıyorum. "Sen hayatının baharında bir adamsın. Şimdiye kadar tanıdığım tüm erkeklerden daha zenginsin. Yakışıklı ve güçlüsün. Bundan da öte, nazıksın. İnsan ya da başka herhangi bir kadına sahip olabilirsin. Neden gönüllü olan ilk köleyi alıp karın yapasın ki?"

Gözleri sertleşiyor ve bir an için bana cevap vermekten kaçınacağını düşünüyorum. Sorularımdan nefret ediyor ve sessiz kalmamı istiyor. Ama sonra omuzları biraz çöküyor. Bir elini geniş, tuhaf yüzünde gezdiriyor. "Ben... insanlarla aram iyi değildir."

Kalbim biraz sıkıştı. Bu yüzden mi beni seçti? Gönüllü olduğum ve garip olacağını bildiği için mi? Akara'nın sırtında tek başına yalnız olduğu ve arkadaş istediği için mi? Uzanıp elimi onun elinin üzerine koyuyorum. "Benimle iyisin."

Ranan tekrar başını sallayarak söylediklerimi duymazdan geliyor. "Kelimelerle aram iyi değildir."

"Kelimeler her şey demek değildir." Ona cesaretlendirici bir gülümseme veriyorum. Son görüşmemizden beri ona en yakın olduğum an bu.

Yüzme dersi ve bana karşı bir şeyler hissedip hissetmediğini merak ediyorum. Eğer gerçekten iddia ettiği kadar utangaçsa, bunu söylemek imkansız olacak.

Tüm hamleleri yapmak zorunda olan ben olacağım.

Ben de ağırlığımı değiştirerek ona biraz daha yaklaştım. "Beni öpmeyi merak etmiyor musun?"

Gözleri açılıyor ve uzun bir süre bana bakıyor. Tuhaf, yassı kulakları seğiriyor, kasları kafasına doğru düz bir şekilde uzanıyor. Ranan'ın bakışları ağzıma kayıyor ve sonra tekrar gözlerime dönüyor. "Bunu düşündüm," diyor yavaşça. "Ama birbirimiz için yeniyiz. Beni memnun ederek yanımdaki yerini sağlamlaştırmaya çalışıyorsun. Öpücük istemek için en uygun ortam bu değil."

"Yanılıyorsunuz. Önemli olan sormak." Parmaklarımı kolundan yukarı kaydırıp tenini keşfediyorum. "Şimdi olduğu gibi. Sana dokunuyorum. Eğer sana daha fazla dokunmak istersem ve sen hayır dersen, bu her şeyin sonu olur, değil mi?"

"Bu... farklı." Sesinde bir törpü var, bakışları bana kilitlenmiş.

Acaba kimse ona dokunuyor mu? Acaba buna ihtiyacı var mı? Geçmişte kendimi o kadar yalnız hissettiğim günler oldu ki, sırf bir şeyler hissedebilmek için bir sevgili aradım. Yine de Ranan'ın burada, dalgaların üzerinde bir keşiş gibi yaşadığını hayal ediyorum.

"Ne farkı var?" Parmağım bir kolumun iç kısmında dans ederken soruyorum. "Durmamı ister misin?"

Burun delikleri alevlenir. "Hayır."

"Gördün mü, o kadar da zor değilmiş, değil mi?" Ona gülümsüyorum ve parmaklarımı teninde gez. Benimkinden biraz daha farklı bir dokusu var ve bunu büyüleyici buluyorum. Suyun içinde çok kaldığı için mi? Vücudu kılsız olduğu için mi? Her neyse, bu hissi seviyorum.

"Bu farklı, çünkü tüm güç benim elimde," diye yanıtlıyor Ranan. "Sırf beni memnun etmek istediğin için bana hayır demeyeceksin. Sana ne istersem yapmama izin vereceksin ve

Beni gücendirmekten korktuğun için tek kelime bile şikayet etmeyeceksin."

Yine de, çünkü haksız değil. Bir köle böyle hayatta kalır. Efendi mutluyrsa, herkes rahat bir nefes alır. Bana karşı nazik olacağına söz verdi diye düşünce tarzımı öylece değiştiremem. Ama benden kaçtığından şüpheleniyorum ve evliliğimizi bu şekilde sürdüremeyiz. Sonsuza kadar yabancı kalamayız ve aramıza ne kadar mesafe koyarsak, daha sonra bunu aşmamız o kadar zor olur.

Onu incelerken tüm bunları göz önünde bulunduruyorum. Nihayetinde elimizde sadece sözler ve eylemler var. Şimdilik, onun sözlerini kabul etmek zorundayım. "Ranan, beni bir kenara mı koyacaksın? Ya da beni insan yerleşimlerine geri mi göndereceksin? Ya da beni tekrar köle mi yapacaksın?"

Sanki onu gücendirmişim gibi dudağı kıvrılıyor. "Tabii ki kırmadım."

Kelimeler kolay ama. Bundan daha fazlasına ihtiyacım var. "Yemin et. Tanrıların üzerine yemin et. Lord Vor üzerine yemin et."

Ranan çenemi tutuyor, gözlerimiz buluşuyor. "Lord Vor ve cennetteki tüm tanrılar üzerine yemin ederim."

"Bir Beklenti söz konusu olduğuna göre, bu pek fazla olmayabilir," diye takılıyorum, tutuşundan kurtuluyorum.

"Ne demek istediğimi biliyorsun," diye hırılıyor bana.

"Evet." Uzanıp parmağımı burnuna dokunduruyorum, çünkü rahat olduğumda partnerime karşı şakacı olmayı seviyorum ve nasıl tepki vereceğini görmek istiyorum. Şok içinde geri çekiliyor, burnunun ucunu ovuşturuyor. "Pekala o zaman, sana inanacağım. Seni öpmek ya da sana dokunmak istemediğimde sana hayır diyeceğim. Sen de burnuna dokunmam gibi seni rahatsız eden bir şey yaparsam bana hayır demelisin."

Burnunun ucunu ovuşturmaya devam ediyor, yüzü onaylamama çizgileriyle çizilmiş. "Rahatsız değilim."

Gülmek istiyorum çünkü sözleri başka, ifadesi başka bir şey söylüyor. O zaman sözlerine göre hareket edeceğim ve Ranan'ın kaşlarını çatmasının normal olduğunu varsayacağım.

ve kötü bir ruh hali içinde olduğu için alınmamalı. Ona tekrar uzanıyorum. "Yani burnuna istediğim kadar dokunabilir miyim?"

Ben bunu yapamadan elimi tutuyor. "Ben öyle bir şey demedim."

Sesinde hoşuma giden alaycı bir ton var. Beni biraz daha cesur yapıyor. "Şu anda en iyi halimde olmadığımı biliyorum ama bir ara seni öpmek istiyorum. Böylece aramızdaki ilişkinin nasıl olduğunu görebiliriz. Sonuçta aramızda bir kıvılcım olmazsa garip bir evlilik olur."

"Peki bunun düşünüyor musunuz? Kıvılcım çıkmayacağını mı?"

Ona sinsi bir gülümseme veriyorum. "Hayır. Kıvılcım çıkarmakta iyiyimdir."

Kulakları tekrar başının arkasına doğru gidiyor ve bunun Ranan'ın kızarma versiyonu olup olmadığını merak ediyorum. "Öpüşmek istiyorum."

Şimdi bir yerlere varıyoruz. Merak ve beklentiyle yaklaşıyorum.

Bakışları tekrar ağızma düşüyor... ve sonra ayağa fırlıyor. "Belki yarın deneriz," diyor sert bir ses tonuyla. "Dinlenmeye ve kendini daha iyi hissetmeye fırsatın olduktan sonra. Mağarayı keşfedin. Ben biraz balık alıp Akara'nın yerleştiğinden emin olacağım."

Ben daha bir şey söyleyemeden havuza dalıp gözden kayboluyor ve ben etrafımdaki zenginliklerle baş başa kalıyorum. Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturuyorum ve bıraktığı dalgalanmaya kaşlarımı çatıyorum. Tanrılar aşkına, tüm deniz canavarları mı ürkektir yoksa sadece bu mu? Geri gelmesini, fikrini değiştirdiğini ve artık beni öpmek istediğini söylemesini bekliyorum.

Uzun süre bekledim.

CHapTer THlrTeen

RANAN

M Daha derin sulara doğru yüzerken kalp atışlarım kulaklarımı tırmalıyor. Vali mağaramda güvende ve böylece daha büyük balıkları, sert yüzgeçli büyük sırtlıları avlayabiliyorum.

derisi ve çiğnenebilir eti vardır. Resiflerin daha soğuk sıcaklıklara düştüğü denizin daha karanlık sularında yaşarlar ve tehlikelidirler, ancak aynı zamanda en iyi deriye sahiptirler. Uygun şekilde işlenirse kurur ve esnek, su geçirmez bir deri haline gelir. Vali'nin kendi kıyafetlerine ve teçhizatına ihtiyacı olacak. Kemerler, ayakkabılar, her şeye ihtiyacı var.

Şu anda bir yüzgeç sırtı avlamayı düşünüyor olmalıydım ama iki horozum da hazır olda beklerken herhangi bir avcılık yapmak imkansız olacak.

Hepsi koluma dokunduğu için.

İlk başta görmezden geldim. Vücudumun ona verdiği tepkiyi görmezden gelmekten başka yapacak bir şey yok. Onun yanına dönüp bana dokunmasını talep etmeyeceğim. Yine de onu düşünmek bile aletlerimin dik durmasına neden oluyor ve suyun serinliğine rağmen ağrı devam edince dişlerimi sıkıp kendimi elime alıyorum. İki kesik kolla suya basıyorum

Diğer iki elim de çılgınca sikimi okşuyor. Bu tatmin edici bir boşalma değil ve yaptıklarımın utanarak geride bıraktığım tohum iplerinden yüzerek uzaklaşıyorum.

O benim karım. Benim kadını olmayı kabul etti ve ben de onu tutmaya karar verdim. Neden böyle davranıyorum? Şu anda ona gitsem, beni kollarını açarak karşılardı.

Ve sorun da tam olarak bu. Vali çok hevesli ve birbirimizi çok az tanıyoruz. Kendini bana doğru fırlatması yanlış hissettiriyor. Hevesli çünkü endişeli, beni istediği için değil. İyi bir konuşmacı olmadığımı ve ani çıkışlar yapabildiğimi biliyorum. Onun yanımdayken konuşkan olmaktan çok sessizim. Biz yabancıyız. Onunla yatmak yanlış geliyor.

Yine de onu kendimden uzaklaştırdıkça duygularını daha fazla incitiyor ve üzülmesine neden oluyorum. İkimizi de tatmin edecek bir çözüm olmalı.

Yüzgeç sırtlı sürüsü aramak için yüzerken bunu sonsuza kadar düşünüyorum. Yine de hiçbir şey bulamıyorum ve mağaraya elim boş ve üşümüş bir şekilde dönüyorum.

Ben yokken Vali çok meşgulmüş; ateş çukurunun yanındaki geniş alan temizlenmiş, mağaraya dikkatsizce attığım çantalar düzenli bir şekilde yerleştirilmiş ve toplanmış. Heykeller mağara duvarı boyunca dizilmiş ve altın tabaklar bir düzen içinde istiflenmiş. Ateş kömürden başka bir şey değil ama havada yemek kokusu var.

İnsan karım onun için bıraktığım battaniye yığınının içinde uyuyor, kollarını yastıklardan birine dolamış. Saçları taranmış ve düzgünce örülmüş, uçları ona verdiğim kurdelelerle bağlanmış. Birkaç tutamı çözülmüş, koyu renkli bukleler battaniyenin üzerinde dalgalanıyor. Parmaklarım bir tanesine dokunmak, kurduğunda görüldüğü kadar yumuşak olup olmadığını görmek için kaşınıyor ama onu rahatsız etmek istemiyorum. Uykuya ihtiyacı var.

Vali'nin yaptığı resme o kadar odaklanmışım ki neredeyse benim için bıraktığı tepsiye basacaktım. Bir tabağın üzerine, çiçek deseninde dizilmiş birkaç kuru meyve parçası ve bir avuç kuruyemiş koymuş.

Onun için aldığım kurutulmuş et. Yanında meyvemsi bir kokusu olan ve içinde pembe bir sıvı bulunan bir fincan var. Burnuma götürüp kokluyorum. Başka bir çay mı? Bir yudum alıyorum ve su ılık ama tatlı. Belli ki bunu benim için bırakmış ve suçluluk duygum geri geliyor.

Onun sunduklarıyla ne zaman rahat edeceğim? Aramızda bir şeyler değişmeli.

Benim için bıraktığı tepsiyi alıp mağaranın diğer ucuna taşıyorum, böylece onu rahatsız etmeden yiyebiliyorum. Suyun kenarında oturup ikramlardan atıştırıyorum ve düşünerek uyumasını izliyorum. Kurutulmuş yiyecekler bana tüccarı ve kızını düşündürüyor. Vali'yi ailemin yanına götürmemi, orada bir tören yapmamı önermişti. Ailenin önünde yapılırsa gerçek bir evlilik gibi hissedeceğini söylemişti.

O noktada, Vali bana uzanıyorsa, bunu benim karım olduğunu bildiği için yapıyor, beni memnun etme ihtiyacı hissettiği için değil.

Bu mükemmel bir çözüm. Kendini daha iyi hissettiğinde onu filoya götüreceğim. Liderin huzuruna çıkıp herkesin önünde yemin edeceğiz ve o zaman gerçekten benim karım olacak.

Havuzun kenarında uyuduğum için boynumda bir ağrı ile uyandım ve sırtıma sıcak bir şey bastırdı.

Vali.

Uyanmış ve bana katılmış olmalı. Sırt üstü dönüp ona bakıyorum, gözleri açık. Vücudu battaniyeye sarılmış halde bana utangaç bir gülümseme veriyor. "Üşümüş görünüyordun. Sıcağı paylaşabileceğimizi düşündüm. Sorun olur mu?"

Boğazım düğümlerle dolu gibi. O kadar yakın ki, yumuşak teni benimkine değiyor. "Üşümüyorum."

"Oh." Yüz ifadesi düştü.

"Ama bana katılabilirsin."

Gülümsemesi geri dönüyor ve bir kolunu belime dolayarak battaniyeyi kendisiyle birlikte çekiyor. Çenesini omzuma yaslayıp beni izliyor. "Mağaradayken normalde burada mı uyuyorsun?"

Başımı salladım. "Hayır, sadece sizi rahatsız etmek istemediğim için buradayım."

"Beni rahatsız edebilirsin. Ben senin karınım." Ve bana doğru bir gülümseme daha gönderdi.

Tüm bunlara ne diyeceğimi bilemiyorum, bu yüzden sadece homurdanıyorum. Eli yan tarafımı okşuyor ve donup kalıyorum.

Küçük, basit bir jest gibi görünüyor ve bunu görmezden gelmeliyim. Yine de yapamıyorum, çünkü her iki aptal sikim de

bir kez daha kalkıyor. "Umarım bazı şeyleri yeniden düzenlememde bir sakınca yoktur. yaşamak uzay," o

mırıldanıyor, izliyor benim ifadem.

"Her şeyin nereye gittiğini hatırlamaya çalıştım
"Eğer onaylamazsan, geri götürürüm." "Nasıl istersen öyle yap."

Vali bana sırtıyor. "Karın olduğum için mi böyle davranıyorsun?"

"Evet?"

Kıkırdıyor, parmaklarını tenimde gezdiriyor. "Bu konuda şikâyet etmeliyim ama kendimi tutamıyorum. Bu oldukça hoş."

Sadece onu izliyorum, kalbim kulaklarımda güm güm atıyor. Onun yakınlığı dikkatimi dağıtıyor, öyle ki düşünceler kafamdan uçup kayboluyor ve kulaklarımda arasında sessizlikten başka bir şey kalmıyor. Hepsi gülümsediği ve yüzü aydınlandığı için.

Yan tarafımı dürtüyor. "Bu kadar dağınıklıkla burada nasıl yaşıyorsun?"

"Ben... burada yaşamıyorum?" Onun şaşkınlığı üzerine, detaylandırıyorum. "Daha çok Akara'nın sırtında, yağmacılık yaparak vakit geçiriyorum. Bazen ailemi ziyaret ediyorum, ama çoğu zaman sadece... sürükleniyorum."

Vali dudağını ısıyor. "Seni yaşam tarzından alıkoyacak mıyım? Yoksa yağmaya giderken beni geride mi bırakacaksın?"

Kaşlarımı çattım. "Seni neden geride bırakayım ki?"

Omuz silkiyor, bu hareket çenesini koluma doğru itiyor. "Bilmiyorum. Sadece beni etrafta istemezsin diye düşündüm. Çok sık gidiyorsun."

"Çünkü benimle yüzemezsin."

"Oh, yani kendimi daha iyi hissettiğimde birlikte yüzecek miyiz?"

Bunu çok düşünmedim ama onu geride bırakmayı da düşünmedim. Bu yüzden homurdandım. En iyi cevap bu gibi görünüyor.

"Lord Vor için bir balık almam gerekiyor," diyor. "Ona ettiğim duayı unutmadım."

"Senin için getirebilirim."

Başını iki yana sallıyor. "Hayır, ben olmalıyım yoksa o kadar da anlamlı olmaz. Tanrı'nın beni koruduğu için ona gerçekten minnettar olduğumu bilmesini istiyorum. Bu yüzden beni balığa götürmeni istiyorum." Bunun kulağa ne kadar talepkâr geldiğini fark etmiş gibi irkildi. "Lütfen."

Tekrar homurdanıyorum, yan tarafımda oynayan el dikkatimi dağıtıyor. "Daha iyi hissettiğinde."

"Bilmiyorum, şu an kendimi oldukça iyi hissediyorum." Sesi şarkı söyler gibi bir ritim alıyor ve parmakları karnımı gıdıklıyor. "İlk iki gün her zaman en kötüsüdür. Sanırım çayın da yardımı oluyor. Sen-"

Eli zorlanan bir sakin başını sıyrıp geçerken ara veriyor.

"Oh," diye nefes alıyor Vali. Yüzünü parlak bir gülümseme kaplıyor ve aşağı uzanıp sikimi sıkıca kavırıyor, kesemde neredeyse esrik bir zevk sıkışması gönderiyor. "Bak ne kadar sertleşmişsin. Sana yardım edeyim mi kocacığım?"

Hayır demek istiyorum. Bir planım olduğunu. Bekleyeceğimizi.

Ama aptal ağzım bana ihanet ediyor. Hayır diyemiyorum.

"Şimdi."

Gözleri parlıyor. "Şimdi çok iyi bir zaman, evet. Arkana yaslan ve bırak her şeyi ben halledeyim. Sana kendini çok iyi hissettireceğim."

Ve yüzünde o kadar büyük bir zevk ve haz var ki sözlerimi geri alamıyorum... ve tanrılar bana yardım etsin, istemiyorum. Onun heyecanı benimkini körüklüyor. Bu gerçek olamaz, onun coşkusu. Kapana kısılmış durumdayım ve zayıf, bencil bir aptal gibi bana istediğini yapmasına izin vereceğim.

Chapter FOURteen

VALI

I sanırım benden hoşlanıyor.

Mutluluğum bu sabah bir tencere dolusu güveç gibi .
burada benimle, bana izin veriyor

Ona dokununca beni istiyor. Bir erkek istediği kadar ilgilenmediğini söylesin, bir kadın onu okşadığı anda fikrini değiştirir. Aleti her zaman kalkacaktır.

Ve buna çok sevindim. Bunu anlıyorum.

Ona kendinden emin bir gülümseme veriyorum ve eteğini kalçasından aşağı çekiyorum. Garip kumaş düşüyor ve bir ara ona bunu sormak için aklıma bir not alıyorum. Ama şimdi değil, çünkü odaklanmasını istiyorum. "Hiçbir şey için endişelenme," diyorum ona boğucu olduğunu umduğum bir sesle. "Ben uzmanım."

Ben cümlemi tamamlayamadan çenemi tutuyor ve beni ona bakmaya zorluyor. "Aramızda yalan yok Valessa. Ciddiyim."

"Deniz canavarları demeyecektim," diye itiraz , ama biraz süsleyecektim. "Sadece bir horozla ne yaptığımı bildiğimi söyleyecektim. Hepsi bu kadar." Eğer yalan söylemek isteseydim, ona

Yatakta harikayımdır. Aslında oldukça berbatım çünkü orada olmak istemezsem ölü bir balık gibi yatarım.

Ama Ranan'la durum farklı. Beni kurtardığını unutmadım, ama son zamanlarda bana kendi tarzında oldukça iyi davranıyor. Ben de ona kendi tarzımda iyi davranabileceğimi göstermek istiyorum. Beni gelin olarak almakla iyi bir seçim yaptığını ona göstermek istiyorum.

Sikini kavramak için uzanıyorum ve bir değil iki sık başı parmaklarıma geliyor. Çünkü iki tane var. Unutmamışım. Birini okşuyorum, sonra uzanıp diğerini okşuyorum. "Tıpkı daha önce birçok kez gördüğüm gibi," diye fısıldıyorum. "Bir kerede bu kadar çok olmasa da."

Homurdanıyor ama bakışları çok yoğun bir şekilde üzerimde. Kulak kanatçıkları sanki bana dokunmak istiyormuş da araya girmeye cesaret edemiyormuş gibi titriyor.

Ona gülümsüyorum, değişiklik olsun diye kendime güveniyorum. Bunu nasıl yapacağımı biliyorum. Deniz canavarları hakkında her şeyi bildiğim konusunda yalan söylemiş olabilirim ama erkekleri tanıyorum. Dokunuşlarımı keşifsel ve hafif tutarak parmaklarımı önce bir uzunluğunda, sonra diğerinde yukarı aşağı gezdiriyorum. Her yerinde olduğu gibi teninde de cam şişe gibi belli belirsiz yeşilimsi bir renk var ve bu rengin vücudunun bu en özel bölgesinde nasıl derinleştiği beni büyülüyor. Elimi alttaki sikiğin üzerinde gezdirerek karşılaştırıyorum. Bir elmanın içindeki bezelyeler gibi üst üste dizilmişler, yine de karşılaştırmamdan hoşlanacağını sanmıyorum. Sadece bir kesesi var, ikinci sikiğin altında belirgin bir şişkinlik. Uzanıp onunla oynuyorum, yumuşak derinin altındaki kürecikleri dokunuşumun altında nazıkçe yuvarlıyorum.

Onu okşarken tamamen sessiz kalıyor ve ben sevgililerimden daha fazla tepki almaya alışkınım. Yukarı bakıyorum, yüzü gergin, sert ve okunması imkânsız. "Sana iyi hissettirmeyen bir şey yaparsam söyle."

"Olmalı," diye ağzından geçiriyor.

Duraklıyorum, çünkü zihnimde ne kadar tekrar edersem edeyim mantıklı gelmiyor. "Yapmalı...?"

"İyi," diye telaffuz ediyor Ranan ve ağız kaşlarını çatarak aşağı doğru çekiliyor. Bir an öfkeli görünüyor ve sonra yavaşça itiraf ediyor: "Yalnızken uzun süre sessiz kalıyorum. Bazen konuşurken heyecanlanıyorum ve ağızımdan yanlış şeyler çıkıyor."

Oh. Bunu bana itiraf etmenin onun için ne kadar zor olduğunu yüzündeki ifadeden anlayabiliyorum. Köyümüzde kekeme bir kız vardı ve mahallenin erkekleri onunla o kadar çok dalga geçerlerdi ki onların yanında konuşmayı bırakırdı. Bu durum içimi acıtıyor ve parmaklarımı onun sert karnının üzerinde gezdiriyorum. "Anlıyorum. Sadece bir sevgiliye dokunduğumda ondan bir şeyler duymaya alışkınım. Bir tür fiziksel işaret ayarlasak senin için daha iyi olur mu? Hoşuna gitmeyen bir şey yaparsam koluma iki kez dokunabilirsin." Ona utangaç bir gülümseme veriyorum. "Hoşuna giden bir şey yaparsam da kulağıma dokunabilirsin. Bir şeyleri doğru yapıp yapmadığımı bilmek hoşuma gidiyor."

Ranan uzanıyor ve parmaklarını kulağımın gezdiriyor, bakışları benimkilere kayıyor.

"O zaman devam edeyim mi?" Tekrar sıklerine uzanırken bile usulca soruyorum.

Parmakları kulağımda geziniyor, iz sürüyor. Cevabı yumuşak ama kesin. "Evet."

Cesaretleterek başımı eğiyorum ve onu ağızıma alıyorum. Onun ilk tadı tuzlu ve misk kokulu ve her bir siki ucu dilime beklediğimden daha büyük geliyor. Boğazımda şaşkın bir zevk sesi çıkarıyorum, çünkü hangi kadın sağlıklı, şişman bir siki olan bir sevgilinin ilgisini çekmez ki? İki horoz başlangıçta beni şaşırttı. Ama büyük, etli bir yarak? Bu beni heyecanlandırıyor.

İki, heyecanı ikiye katlar.

Parmaklarımı ilk aletin gövdesine doluyorum, parmak uçlarımdan değmediğini fark ettiğimde pek de şaşırmıyorum. "Çok büyüksün," diye yorum yapıyorum, sanki tatlı bir ikrammış gibi başını okşarken bile. İkinci sikini parmaklarımdan arasına alıyorum.

Diğer elimle de ucunu yalamaya başlamadan önce nazikçe, alaycı bir şekilde sıkıyorum.

Nefesi kesiliyor ve kulak mememe dokunuyor, bu da eğlendiğine dair sessiz bir güvence.

Ben de eğleniyorum. Başlangıçta sadece çıkarıcı yönlerinden dolayı onu memnun etmeyi düşündüm - mutlu bir koca bir kadının gününü kolaylaştırır. Ve eğer benimle mutluysa, onun yanındaki yerim güvence altındadır. Ama onu keşfetmekten hoşlanıyorum. İri ve sıradışı olmasına rağmen biraz utangaç olması hoşuma gidiyor. Sözlerini bana itiraf etmesi hoşuma gidiyor. Bu onu daha az sessiz ve düşünceli, daha çok sessiz ve düşünceli gösteriyor. Bu onu savunmasız yapıyor ve beni çeken de bu savunmasızlık.

Her iki sikinin arasında ileri geri hareket ederek her iki başını da yalıyorum. "Bu kadar çok şeye sahip olduğum için biraz açgözlü hissediyorum," diye itiraf ediyorum. "İşleri en iyi nasıl idare edeceğimden tam olarak emin değilim. Her seferinde sadece bir siki mi tatmin edeyim, yoksa ikisine de küçük parçalar halinde dikkatimi mi vereyim? Hangisini daha çok seviyorsun?"

Bir an düşündü ve sonra aşağı uzandı. Aletini eline alıyor ve ayırdığım dudaklarıma doğru yönlendiriyor, cevap çok açık.

Onu ağzıma alıyorum, hevesle. Ellerim şaftını çalıştırıyor ve üzerine eğildiğimde ikinci siki göğüslerime baskı yapıyor ve bu bana başka bir fikir veriyor. Bir elimle üstteki sikini okşarken, diğer elimle de alttakini kavriyorum. Sızdıran başını, kayganlaşana kadar göğüslerimin vadisi arasında ileri geri sürüklüyorum ve sonra tüm dikkatimi göğüslerimin arasına sıkıştırılmış olan birincil horozuna geri odaklıyorum. Göğüslerimi bir arada tutmak ve onu sıkıca tutmak için üst kollarımı yanlarıma doğru sertçe itiyorum ve nefesini emiş şeklinden bu fikri sevdiğini anlayabiliyorum.

Serbest sikini okşarken, ellerimle sikini okşarken dilimi de alt tarafıyla oynamak için kullanıyorum. Parmakları tekrar kulağıma dokunuyor, nefesi körük gibi kabarıyor ve heyecanı benimkinin de nabzını hızlandırıyor. Isı kıvrılıyor

Karnıma iniyor ve ona daha büyük bir şevkle dokunuyorum, ağzım ıslak ve aç bir şekilde sikinin başında.

Ranan inleyerek tekrar kulağıma dokunmak için uzanıyor. Eli düzleşiyor ve onun yerine yüzümün yan tarafını avuçluyor. Ona bakıyorum ve tam boşalırken gözlerimiz buluşuyor, ağzımı sıcak tuzla dolduruyor. Şaşırarak sarsılıyorum ve göğüslerime daha fazla sıcaklık yayılıyor. Oh. Yani boşaldığında, her iki yere de boşalıyor. Bunu neden bu kadar büyüleyici buluyorum? Salgılayabildiğim kadarını yutuyorum, hala ellerimle şaftını pompalayarak bu andan onun için olabildiğince fazla zevk almaya çalışıyorum ve çıkardığı sesler beni büyülüyor. Bana her şeyden çok kontrolünü kaybettiğini anlatan kaba, düzensiz sesler. Onu memnun ettiğimi bilerek o sıcak nefeslerin her birini içime çekiyorum.

Yavaşça benden uzaklaşıyor, gözleri sessiz bir duyguyla yanıyor. İkimiz de onun serbest bırakmasıyla yapış yapış olmuştuk ve ben bir parmağımı göğüslerimin üzerinde bıraktığı karmaşada nazikçe gezdirdim. "Teşekkür ederim kocacığım. Bundan büyük keyif aldım."

Ranan kıpırdamadan dururken gözleri hemen kısılır. "Sana yalanlardan hoşlanmadığımı söylemiştim."

Ağzım açık ona bakıyorum. Onu aldattığımı mı düşünüyor? "Şu anda neden yalan söyleyeyim ki?"

"Çünkü hâlâ beni memnun etmeye çalışıyorsun." Bana eliyle işaret etti. "Bundan hiçbir şey elde edemedin. Hepsi benim çıkarım içindi. Ben de seni memnun etmeliydim. Bunu hiç düşünmemiştim. Düşünmek... zordu."

Bu beni gülümsetiyor. "Niyetim buydu, seni düşünemeyeceğin kadar iyi hissettirmek. Ve sadece senin boşalmış olman bundan zevk almadığım anlamına gelmiyor. Sana dokunmak hoşuma gitti. Dokunuşumdan hoşlandığını bilmek hoşuma gitti. Seni boşaltmak hoşuma gitti. Eğer bu yanılsa, o zaman sanırım ben yanılsım. Çünkü bundan büyük bir zevk aldım."

İfadesi şüpheci olmaya devam ediyor.

Sevecen bir kızgınlıkla farklı bir taktik deniyorum. "Bir kediye karşılık vermesini bekleyerek mi seversiniz? Yoksa kedi sevdiği ve siz de onu mutlu etmekten keyif aldığınız için mi seversiniz?"

"Ben hiç kedi sevmedim."

"Belki de bir tane almalısın. Fare ve sıçanları uzak tutmakta iyidirler." Tohumunda daireler çiziyorum, bakışlarının oraya kaydığını fark ediyorum ve sonra dağınık parmağımı kaldırıp yalayarak temizliyorum. "Sana söz veriyorum, eğer sana dokunmak istemezsem, sana haber veririm. Ama bugün sana dokunmak istedim ve seni boşaltmak beni memnun etti."

"Beni memnun ettiği kadar değil," diye homurdanıyor ve kaygan göğüslerimi işaret ediyor. "Belli ki."

Kıkırdıyorum. Bu yaptığı ilk şaka olabilir. "Sanki bu kötü bir şeymiş gibi konuşuyorsun."

Yüzünü buruşturarak doğruluyor ve bana bakıyor. "Acı çektiğinde böyle olur. Dinlenmene izin vermeliydim."

Ağrın mı var? Regl dönemimden bahsettiğini anlamam bir anımı alıyor. "Bugün daha iyiyim ve bu sadece benim ay akışım. Her ay bir hafta boyunca karnımı tutarak tembellik edemem, yoksa hiçbir şey yapamam. Tanıdığım diğer tüm kadınlar gibi yapacağım ve en kötüsüne kadar dişimi sıkacağım."

Yüz ifadesi hâlâ endişeli görünüyor. Uzanıp parmaklarını şefkatle kulağıma götürüyor ve bu küçük dokunuş benim için bir düzine çiçekli sevgi ifadesinden daha anlamlı. "Seni daha iyi hissettirmek için yapabileceğim bir şey var mı?" diye soruyor. "Biraz daha çay?"

Başımı sallıyorum, çünkü çayı yavaş yavaş içeceğim. Regl dönemim düzenli bir ziyaretçi ve çay konusunda açgözlü olmak istemiyorum. Uzamasını sağlayabilirim. "Belki temizlenebilmem için bir havlu?"

Hemen ayağa kalkıp kumaşı karıştırmaya başladı. Kenarları çok pahalı, buruşuk bir dantele benzeyen, hem güzel ve narin hem de yumuşak olmayı başaran zarif bir parça çıkardığında yüzümü buruşturuyorum.

aynı anda. Ama yanımda diz çöküp cildimi nazikçe temizlediğinde, malzemenin ne kadar güzel olduğunun önemli olmadığına karar veriyorum çünkü onun dokunuşu daha da iyi. Ranan benimle ilgilenme konusunda o kadar tatlı ki, onun dokunuşları altında daha da güzelleşmek istiyorum ve kumaşı üzerlerinde gezdirirken meme uçlarım sertleşiyor.

"Biraz konuşabilir miyiz?" diye sordum. "Beni neyin daha iyi hissettireceğini bilmek istiyorsan, senin karın olarak geleceğim hakkında daha fazla şey bilmek isterim."

Bakışları üzerimde geziniyor ve tekrar tenimi silmeye başlıyor, bu sefer dantelli kumaşın temiz bir köşesini alıp yanağımı ve çenemi onunla siliyor. Uzun bir süre sessiz kalıyor ve isteğimi görmezden geleceğinden endişeleniyorum ama sonunda konuşuyor. "Bana ne bilmek istediğini söyle."

"Peki... burada mı yaşayacağız? Burada, bu mağarada mı?" Dağınık çevremizi işaret ediyorum. Çok ideal bir ev değil ama daha şimdiden burayı bir ev haline getirmenin yollarını düşünüyorum. Bir çeşit derme çatma ocak.

Bir yatak. Dokuma tezgahı kurabileceğim bir alan.

"Burada mı?" Sanki bu fikir çok saçmaymış gibi oflayıp pufluyor. "Hayır."

"Oh." Garip bir şekilde hayal kırıklığına uğradım. Evet, burası bir mağara ama yeterince rahat ve kendimi güvende hissediyorum, özellikle de tek giriş ve çıkış yolunun sudaki tünelden geçtiği düşünüldüğünde.

"Burası çok izole bir yer," diye ekliyor.

"İzole olmak umurumda değil. Sahilde o alçaklarla karşılaştıktan sonra olmaz."

Ranan'ın ifadesi kararıyor ve başını sallıyor. Beni temizlemek için kullandığı kumaşı alıp aletlerinin üzerinde gezdiriyor, kendini temizliyor ve ben de onu dikkatle izliyorum, hâlâ devasa olan boylarına bakıyorum. "İyileştikten sonra filoya gidiyoruz."

Şaşkınlıkla yüzüne bakıyorum. "Öyle miyiz?"

Başını sallıyor. "Tekrar yüzebildiğin zaman ailemi ziyarete gideceğiz." Temizliğini bitirirken bana bakıyor ve sonra paha biçilmez dantelleri bir kenara atıp ekliyor: "Düzgün yüzebildiğin zaman."

Bu biraz zaman alabilir. Aceleye gerek yok o zaman. Biraz rahatlıyorum. "Ailenle tanışacak mıyım? Deniz cücesi bir gelin yerine insan bir geline sahip olman hoşlarına gidecek mi?"

"Biz kendimize deniz insanları diyoruz, devler değil. Bu bir insan terimi."

"Özür dilerim. Kırmak istememiştim." Tanrım, bunu ailesinin önünde söylemediğime sevindim. "Deniz gibi bir gelin o zaman."

Uzanıp tekrar kulağıma dokunuyor, beni rahatlatmak istercesine kulak mememi okşuyor. Yüzü taş gibi ama bu küçük dokunuş bana güven veriyor. "Amcamın bir insan partneri var."

"Ve onu seviyorlar mı? Ailen mi?"

Ranan kulağıma okşamaya devam ediyor.

Dakikalar geçtikçe ve o bana güven vermedikçe endişeleniyorum. Okşamalarını durdurmak için elimi onunkinin üzerine koyuyorum ve endişelerimi tekrarlıyorum. "Ailen amcanın ortağını seviyor mu? İnsan bir gelinin olmasına aldırılmazlar mı?"

"Benim istediğim bu."

Yüzünü inceliyorum. "Öyle mi?"

Ranan kaşlarını çatıyor ve elini benimkinden çekiyor. Ayağa volta atmaya başladı. "Çok fazla soru soruyorsun."

"Var," diye itiraf ediyorum, sesimi hafif tutarak. "Bu yüzden ağzıma çok tokat yedim."

Bu onu durdurur. Kaşlarını çatarak arkasını döndü. "Ben sana vurmazdım."

"Yapacağını söylemedim. Sadece geçmişte bunun çok olduğunu söyledim."

"Benim yanımda korkmanı istemiyorum."

Kaşlarımı kaldırıp saçlarımı savuruyorum. "O zaman korkutucu davranma."

Elleri kalçalarına gidiyor ve başını sallıyor. Cevabıma sinirlendi mi yoksa eğlendi mi karar veremiyorum. Muhtemelen nasıl cevap vereceğini bilmiyor.

Sorun değil, ben konuşmayı garip bir noktadan uzaklaştırma konusunda bir şampiyonum. "Regl dönemim bitince bana yüzmeyi öğretirsin o zaman?"

Ranan'ın duruşu biraz gevşer. "Evet. Böylece Vor'a bir balık getirebilirsin. Unutmadım."

Ona ışınlıyorum. Gerçekten, beni dövmeyen ve ona söylediğim küçük şeyleri hatırlayan bir adam mı? Leydi Dywan hiç bu kadar iyi olmamıştı.

Chapter
FIFteen

RANAN

Imemnun etmenin bu kadar kolay olmasından nefret ediyorum. Acınacak kadar açık. Çünkü Valessa bana dokunduktan sonra günün geri kalanında iyi bir ruh halinde oluyorum. Ben iyi bir ruh halindeyim

Sualtı zulalarını karıştırıp takas edecek parçalar arıyorum. Sularda avlanırken, büyük bir balık sürüsü için doğru yeri ararken iyi bir ruh hali içindeyim. Bir hafta sonra Vali sularda bana katıldığında orada olacağından değil ama aramaktan zarar gelmez.

Ertesi gün uyandığımda kıvrımlı poposu siklerime yaslanmıştı ve keyfim yerindeydi. Yuvarlanıp bana dokunmaya başladığında daha da iyi bir ruh halindeyim ve siklerimi okşarken ve onları ağzına alırken kalçalarını gıcırdatıyor ve inliyor. Bana zevk aldığını söylüyor ama... bu çok kolay geliyor. Çok basit. Eminim bundan bir şey çıkarmak istiyordur?

Dokunulmaya bu kadar açık olmaktan nefret ediyorum. Güzel bir kadın parmaklarını aletlerimin üzerinde gezdiriyor ve birden gülümsemeye hazır oluyorum... neredeyse.

Yine de bu beni meraklandırıyor. Günler geçse ve yüzündeki rahatsızlık ifadesi kaybolsa bile Vali benden hiçbir şey istemiyor. Beni göğsümün her yerinden öpüyor. Kollarımı, bacaklarımı ve özellikle de sikimi ok uyor.

Yine de her zaman benimle ilgili olmak zorunda değil. Elbette hoşuma gidiyor. Aklı başında hiçbir erkek, her fırsatta kendisini tatmin etmeye çalışan bir kadından hoşnut olmaz. Bana doğru gelmesede bundan zevk alıyorum. Vali benden biraz kumaş ve birkaç ıvır zıvırdan daha fazlasını istemeli, değil mi?

Ama ona ne vereceğim? İstedieği mücevheri mağaramdan alabilir. Aynı şey kumaşlar, heykeller ya da diğer parlak şeyler için de geçerli. Bana kalırsa bunlar hediye sayılmaz. Yemek de hediye sayılmaz, çünkü yemek yemesi gerekir. Eğer bir yemeği hediye edersem, her lokmayı benden satın almak zorunda hissedeceğinden endişe ediyorum ve bu fikirden ho lanmıyorum.

Yine de yatakta beni memnun etmeye devam etmesine izin verirsem, onu kullanmış olurum.

D   ncelerim beni rahatsız ediyor, neredeyse havanın beni rahatsız ettiği kadar. Önümüzdeki birkaç gün dayanılmaz derecede sıcak olacak ve normalde buradaki resiflerde dolanan balıklar daha serin sular arayacak. Mağaranın yakınlarında avlanma kötü, bu yüzden daha uzaklara yüzüyorum, birkaç günlük yetersiz yemekten sonra derin mavi derinliklere. Akara'nın zihni endişeyle benimkine dokunuyor ama ben ona güven verici düşünceler ve Vali'nin bir görüntüsünü gönderiyorum. Bütün gün yok olsam bile, umduğumdan daha kırılgan ve savunmasız olduğunu kanıtlayan insan di imin yanında kalması gerekiyor.

Ve böylece başka bir sorun ortaya çıkıyor. Benim dünyam onu kabul etmezken Vali nasıl bir denizk peğinin e i olabilir? O y zm yor. Sonsuz güneş balık sırtı rengindeki derisini kabartıyor. Kıyıdaki insanlar onu avlıyor ve ayda en az bir kez ağır kanaması oluyor. Nasıl yaşayabilir ki

Buradaki nakliye yollarında gidip gelen insan gemilerini soyarken Akara yine yanımda mı olacak? Bu hiç güvenli değil.

Amcamın bir insan eşi var ama onunki erkek. Orada aylık kanama yok. Annem ayda bir yumurta döküyor, bu da benzer bir şey olmalı.

Yapılacak en akıllıca şey Vali'yi kızıyla birlikte hancıya götürmek ve ona bir yuva bulmalarına yardım etmelerini istemek olacaktır. İnsan bir eşe sahip olamayacağımı kabul etmek ve onu güvendiğim insanlara bırakmak.

Yine de... Bu fikri aklıma getiremiyorum. Bunu her düşündüğümde, Vali'nin sıklerimden birini dillerken yüzünde beliren zevk dolu gülümseme aklıma geliyor...

...ve ben bencil, çürümüş bir piçim, çünkü onu tutacağım.

Vali'nin ve onun sıcak, baştan çıkarıcı, istekli ağzının düşünceleriyle dikkatim dağılmış bir halde deniz tabanı boyunca yüzüyorum. Burada mercanlar sıklaşıyor, ben hareket ettikçe etrafımda rengârenk balıklar uçuşuyor. Daha açık suları tercih ediyorum çünkü başıboş bir dalga beni keskin mercanlara çarpıp derimin bir tabakasını sıyrabilir ama günün sonunda Vali'ye dönmemi imkânsız kılacak kadar açılmak da istemiyorum. Kalın mercan duvarının süzülerek geçiyorum ve daha derinlere, arkasındaki masmavi suların rafına dalıyorum. Vali, Vor'u memnun etmek için büyük bir balık istiyorsa, onları yüzeye daha yakın bir yere çekmem gerekecek. Bu kadar uzağa dalamaz.

Ama eğer yem atacaksam, sulara aşına olmam gerekir. Nefes veriyorum, ciğerlerimde kalan havanın yüzeye çıkmasına izin veriyorum ve daha derine dalıyorum. Yüzeyden gelen ışık uzaklaşıyor ve yüzerken gözlerimin üzerinden kayan koruyucu zar gördüğüm her şeyi düzleştiriyor. Bunun yerine sualtı duyularıma güveniyorum; bu sayede etrafımdaki sularda bulunan diğer şeylerin konumlarını ve boyutlarını, içinde yüzdüğümüz suları nasıl etkilediklerine bakarak "hissedebiliyorum". Bir taraftaki balık sürüsünün çırpınma hareketlerini ve karşılarındaki büyük bir yırtıcının daha yavaş, daha düşünceli hareketlerini hissedebiliyorum.

Aradığım şeyin yakınlarda olduğunu bana söyleyecek doğru hareketleri arayarak sularda geziniyorum.

Deniz tabanı kıpırdıyor ve aşağıdan inanılmaz büyüklükte bir şey yükseliyor.

Hemen yüzeye doğru fırlıyorum, denizin dibi tümüyle yükseliyor gibi görüldüğünde içimde alarm alevleniyor. Bir deniz ejderhası olduğunu ve onun avlanma alanına girdiğimi fark ediyorum. Etrafımdaki balıklar panik içinde dağılıyor ve ben de deniz ejderhasının benim değil de balıkların peşinden gideceği umuduyla takip ettiğim büyük skipjack sürüsünün aksi yönüne doğru dalıp gidiyorum.

Ama ben o kadar şanslı değilim. Arkamdaki sularda yükseldiğini hissedebiliyorum, deniz hareketlerinin gücüyle titriyor ve duyularımı karıştırıyor. Ne pahasına olursa olsun uzaklaşmalıyım. Deniz ejderhaları mercanlarda saklanan yılanbalıklarına benzerler, ancak on kat daha büyüktürler ve bölgelerini en az küçük kuzenleri kadar şiddetle sahiplenirler.

Keskin bir şey bacağıma yaklaşıyor ve baldırıma beyaz bir acı gönderiyor. Çıglık atıyorum, ses bir baloncuk halinde kaçıyor. Aşağı doğru sürükleniyorum, alt bacağım yaratığın çenesine sıkışmış durumda. Eğer beni mağarasına götürürse, oradan canlı çıkamayacağım. Kurtulmak zorundayım. Göğüs kemerimden kısa bıçaklarımdan birini çıkarıp yaratığın yüzüne saplıyorum ama gagası Akara'nın kabuğu gibi sert. Tekrar tekrar saplıyorum, etrafımdaki sular kanla dolarken bile fark yaratacak bir şey vurmak için umutsuzca çabalıyorum.

Kan kötüdür; eğer deniz ejderhası işimi bitirmezse, köpekbalıkları bitirir. Panik içinde bıçaklamaya devam ediyorum ve sonunda yumuşak bir şeye çarpıyorum. Belki bir burun deliğine.

Yaratık çırpınıyor, kafası ileri geri sallanıyor ve sonra ben mürekkepli sulara doğru savruluyorum. Panik içinde, kaçmak için umutsuzca denizi tırmalıyorum, ama her yer karanlık ve yukarı çıkmanın yolunu bilmiyorum. Karanlıkta kör oldum ve

Dikkatli olmazsam yaratığın esneyen ağzına doğru yüzebilirim.

Benim de bir an önce gitmem gerek yoksa beni serbest bırakma fikrini değiştirip işimi bitirmeye gelebilir.

İçimdeki panik dalgasını görmezden gelerek ellerimi ağzıma götürüyorum ve bir hava kabarcığı bırakıyorum, gittiği yöne dikkat ederek peşinden gidiyorum, ışık mavi sulardan sızmaya başlayana kadar aynısını tekrar tekrar yapıyorum ve bu sefer kabarcıkların yüzeye doğru gittiğini görebiliyorum.

Tırnaklarımla ilerleyerek yüzeye çıkıyorum ve derin bir nefes alıyorum. Bir süre suyun üzerinde yürüyüp duyularımı yönlendirmeye çalışıyorum ama mağaradan çok uzaktayım. Bacağımın yırtık etinin suda sürüklendiğini hissedebiliyorum ve donuk, sıcak acı her an artıyor.

Kıyıya çıkmalıyım. Suda rahatça kanamamalıyım yoksa bölgedeki tüm köpekbalıklarının yanıma çekerim. Zihinsel olarak Akara'ya ulaşıyorum ama onun düşünceleri uzak geliyor. Onlara doğru gitmeye çalışıyorum ama kendi düşüncelerim acıdan bulanıklaşıyor.

Aptal. Çok aptalım. Sırf güzel bir insan için balık kovalamaya çalışırken neredeyse bir deniz ejderhasının ağzına girecektim. Bu kadar derine inmemem gerektiğini bilmeliydim. Biraz yüzüyorum, kıyının ufukta soluk bir renk çizgisi olduğunu fark ediyorum. Ondan daha yakında, gri bir yüzgeç yüzeyi kırıyor, daire çiziyor.

Kıyıya ulaşamayacağım.

Alternatifler aramak için dönüyorum. Çok uzakta olmayan, kayalara tutunmuş yalnız bir ağacın bulunduğu kumlu bir alan var. Oraya yöneliyorum ve kendimi kıyıya çekmeyi zar zor başarıyorum. Kendimi güvenli bir yere çekerken kum derime yapışıyor, yarama giriyor ve uzuvlarıma daha fazla acı veriyor. Sırt üstü dönüp sakat bacağıma bakıyorum - baldırımın eti sarkıyor, sanki yaratığın gagası kemikten et koparmaya çalışmış da bitirmeye fırsat bulamamış gibi. Bunu görmek beni hasta ediyor, tıpkı etrafımda kumda biriken kan gibi.

Göğüs kemerimi çıkararak kanamayı yavaşlatmak için bir turnike yapıyorum ve sonra sersemlemiş bir halde kumların üzerine uzanıyorum. Biraz dinleneceğim, köpekbalıklarının dağılmasını bekleyeceğim ve sonra mağaraya geri yüzeceğim. Gerçi güvenli olması için sabah olması gerekebilir.

Umarım Vali geceyi yalnız geçirecek kadar korkmaz.

Chapter
SIXTeen

VALI

R Anan akşam yemeği için dönmedi.
Normalde güneş battığında, yeni tutulmuş bir ya da iki balık ve gözlerinde hevesli bir bakışla geri döner. Bu hevesli bakışın benim için olduğunu, yanıma döndüğü için mutlu olduğunu düşünmek hoşuma gidiyor. Büyük ihtimalle yatmadan önce ağzımı onun üzerinde kullanmamı bekliyor ama umurumda değil. Onu memnun etmek hoşuma gidiyor.
bu gece Ranan yok. Hah.

Zihnimde son konuşmamızı gözden geçiriyorum, acaba onu kızdıracak bir şey mi söyledim diye düşünüyorum. Acaba onu yeterince kızdırdım da benim için geri dönmemeye mi karar verdi? Ancak bu Ranan'ın yapacağı bir şey gibi görünmüyor. Benimle işi bitmiş olsaydı, bunu söylerdi.
değil mi?

Mağarayı toparlamakla ve dikkatsizce bir araya getirilmiş birkaç torba hazineyi daha ayıklamakla meşgul oluyorum. Kumaşların arasına karışmış narin tabaklar, mücevherlerin arasına atılmış egzotik baharat şişeleri var,

ve büyüleyici görünümlü silahlar birbirine karışmıştı. Her şeyi özenle ayırıyorum, değerlerini hesapladığım için değil, hepsi bir arada olursa Ranan'ın neye sahip olduğunu anlaması daha kolay olacağı için. Mağaranın arkasındaki en büyük üç sandıkla işim bittiğinde, Yshremi sikkeleriyle dolu bir sandığım, daha küçük bir Adassian sandığım ve mücevher torbalarım var. Silahlar düzenli durmaları için deriye sarıldı ve kumaşlar nazikçe katlandı.

Hala Ranan yok.

Kalbim acıyor. O zaman onu gücendirmiş olmalıyım. Aptalca ya da dikkatsizce bir şey söyledim... ya da yine yalan söyledim.

Tanrım, bu o olmalı. Farkında olmadan dudaklarımdan aptalca bir yalan döküldü ve bana bir kez daha öfkелendi. Bu yüzden geri dönmedi.

Ezilmiş bir halde, battaniye yuvamızda tek başıma uyumaya gittim.

Mağaranın çatısındaki delikten içeri süzülen güneş ışığına ve hala Ranan yoktu. Doğrulup yüzümü ovuşturdum ve esnedim... ve sonra onu duydum.

Alçak, asık suratlı bir böğürtü. Buzağısını arayan bir dişi kurt gibi, ama çok daha büyük ve derin.

Ensemdeki tüyler diken diken oluyor ve ayağa kalkıp tekrar dinliyorum. Bu... onun kaplumbağası mı? Adı neydi? Akara mı? Giderken onu yanında götürmedi mi?

Bunların hiçbirisi mantıklı değil.

Dün gece bir şey yemediğim için, bana anakaradan getirdiği kuru meyve ve kuruyemişlerden birkaçını atıştırıyorum. Arkamı toplayıp temiz su alıyorum ve regl dönemimin nihayet sona erdiğini fark ederek rahatlıyorum. Artık yüzmeyi öğrenmemi engelleyecek hiçbir şey yok.

Öğrenmek istediğim kişinin gitmiş olması dışında hiçbir şey.

Akara yine kısık bir inleme sesi çıkarıyor ve bu beni tedirgin ediyor. Herhangi bir boyuttaki kaplumbağalar hakkında hiçbir şey bilmiyorum, ama bu kulağa mutlu gelmiyor.

Ranan'a bir şey olmuş olabilir mi?

Mağaranın tavanındaki deliğe bakıyorum ama tırmanamayacağım kadar yüksekte. Buradan çıkmanın tek yolu, girdiğim sulu tünel boyunca ilerlemek. Bu düşünce beni ürpertiyor. Yüzme bilmiyorum ve bu sefer yanımda bana rehberlik edecek Ranan da yok. Ya suyun altında kaybolursam? Ya boğulursam?

Akara tekrar inliyor ve ben ellerimi kafa derime sürüyorum. Buna dayanamıyorum. Neler olduğunu görmeliyim. Ranan kaplumbağasını geride bırakmazdı. Karısını da geride bırakmayacağını düşünmek istiyorum, bir tür söz olmadan değil. Bir sorun olmalı.

Kararımı verdim ve havuzun kenarına gidip mavi derinliklere baktım. Dişlerim korkuyla gıcırıyor, mağara girişinin hemen dışında pusuya yatmış, beni yutmak için bekleyen tüm canavarları hayal ediyorum.

Ranan bana çırpınma demişti. Sadece avlar çırpınır.

Sulu tünelin kendisi dar gibi görünüyor. Ranan beni çekerken duvarın düz olmayan kenarlarına çarptığımı hatırlıyorum. Belki de yüzmek yerine, kendimi diğer tarafa doğru çekebilirim. Tıpkı bir ahırdaki samanlığa tırmanmak gibi olacak, diyorum kendi kendime.

Dar, su altında ve karanlık olması dışında.

Tanrılar.

Vor, bana yardım et, sessizce dua ediyorum. Kocamı bulmama yardım et.

Kıyafetlerimi vücuduma sıkıca sararak suya giriyorum. Bir anlık tereddütten sonra çıkıyorum, mücevherli bir hançer alıyorum ve sonra silahım kemerimde suya geri dönüyorum. Suyu dalacak kadar cesur olmam biraz zaman alıyor, hatta kendimi bir nefeslik süreden daha uzun süre suyun altında kalmaya ikna edebilmem daha da uzun sürüyor.

"Sadece yap," diyorum kendi kendime. "Sadece git. Sonra düşünürsün."

Derin bir nefes alıyorum, burnumu tutuyorum ve kendimi suyun altına bırakıyorum. Kendime panik yapmamamı, tıpkı alıştırmaya yaptığım gibi kayalık duvara tutunmamı ve kendimi ileriye doğru yönlendirmemi söylüyorum. Tünelde kendimi çekiyorum ve nefesimi daha fazla tutamadığımda gözlerimi açıyorum. Tuzlu su gözlerimi yakıyor ama ileride bir ışık çemberi görüyorum ve içten içe inleyerek ilerliyorum.

Diğer taraftan hıçkırıklarla soluyarak ve sert bir şekilde öksürerek çıkıyorum, yüzümden aşağı su damlıyor. Kendimi kısa bir mesafeden aşağıya yüzerek (çekerek) attıktan sonra hissettiğim zafer duygusu garip ama ilerlemem beni heyecanlandırıyor. Başardım. Kendi başıma yaptım ve bunun mümkün olduğunu düşünmemiştim.

Kendimi kayalık kıyı şeridine çekiyorum ve üzerine oturuyorum, nefes nefese ve su akıtarak. Hemen ardından Akara tekrar böğürüyor ve devasa kaplumbağa bana doğru yöneliyor. Devasa, mütevazı bir çiftlik evinin iki katı büyüklüğünde ve bir an için korkudan donup kalıyorum.

Ama kıyıdaki yerime yakın bir yerde durup paletlerini suya vuruyor ve tekrar bağıyor.

"Seni görüyorum," diyorum ona. "Ama ne olduğunu bilmiyorum."

Kaplumbağa tekrar böğürüyor, keskin, üçgen yüzü bana daha da yaklaşıyor. Sertçe yutkunuyorum ve sonra burnunu okşamak için yavaşça uzanıyorum. O korkunç gagasıyla beni ikiye bölebilir ama Ranan kaplumbağaya bayılıyor. Onunla bir şekilde konuşuyor ve keşke ben de konuşabilsem. "Nasıl yardım edeceğimi bilmiyorum," diyorum ona, parmaklarımı burnunun çıkıntılarında gezdirerek. "Seninle nasıl konuşacağımı bilmiyorum."

Şaşırtıcı bir şekilde, zihnim Ranan'ın görüntüleriyle dolup taşıyor. Hepsi bulanık ve odaklanmamış, ama hepsi Ranan. Elimi şaşkınlıkla geri çekiyorum.

Akara bir köpek yavrusu gibi burnunu tekrar elimin altına sokuyor.

Bir kez daha, Ranan'ın zihnimdeki görüntüleri düşüncelerimi delip geçiyor.

"Ben de onun için endişeleniyorum," diyorum ona, tereddütle burnunu okşayarak. Ranan onunla böyle mi iletişim kuruyor? Zihinsel imgeler aracılığıyla mı? "Ama nerede olduğunu bilmiyorum."

Akara'nın kocaman kafası dönüyor ve onu fırlatıyor, çırpınırken üzerime su sıçratıyor. Alçak bir böğürtü çıkarıyor ve sonra beklentiyle bana bakıyor.

"Nerede olduğunu biliyor musun?" Sanırım.

Kaplumbağa tekrar böğürüyor ve tepkisinin gücüyle neredeyse kayaları sarsıyor.

ayağa kalktım. "Beni oraya götürebilir misin?"

Çıkardığı ses umarım onaylamadır. Ya öyle ya da geçiriyor. Kıyıda geri çekiliyor, sanki çoktan havalanmış gibi.

"Bekle," diye , koşuyorum. "Beni bekle! Ben senin gibi yüzemem!"

Kaplumbağanın başına doğru kürek çekiyorum ve beni dürttüğünde eğimli sırtına çıkmaya çalışıyorum. Kabuğunun üstü düz ama yanları yosunlu, balçık ve suyla kayganlaşmış ve tutunacak bir yer bulamıyorum. Üzerine tırmanmak için çabalıyorum ve birkaç acınası denemeden sonra bunu başarıyorum. Akara en azından sabırlı. Nefes nefese, onun üzerinde ayağa kalkıyorum ve ellerimi kalçalarımın altına koyuyorum. "Gidip onu bulalım o zaman. Ben de seninleyim."

Kaplumbağa bir hava daha çıkarıyor ve birazcık suya batıyor. Sığ koyda dönüp dururken ayaklarımı açıp kendimi sabitliyorum ve sonra yelkene benzeyen güçlü yüzgeçler havalanıyor.

Bir kaplumbağanın sırtında, tek başıma, engin denize doğru süzülüyorum.

ChapTer

SeVenTeen

VALI

T Zaman yavaş geçiyor. Akara sürekli aynı yöne doğru ilerleyerek yüzmeye devam ediyor. Uzun bir süre boyunca, ufukta daha fazla

Sonsuz mavi ve bu beni tedirgin ediyor. Tam olarak nereye gidiyor?

Ama sonra ufukta ince bir iğne beliriyor ve giderek büyüyor. Yaklaştıkça, hiçbir yer gibi hissettiren şeyin ortasında yalnız bir ağaç olduğunu görebiliyorum. Yalnız bir ağaç ve kayalık, kumlu sahilin en küçük parçası.

Peki ya üzerinde? Deniz insanlarından birinin tanıdık, yeşilimsi derisi.

Akara çökmüş halini seçebileceğim kadar yaklaştığında "Ranan," diye nefes alıyorum. Gözlerimi öğleden sonra güneşinden koruyorum. Akara kendini kayalara doğru çekip tekrar yüksek sesle ve ağlamaklı bir şekilde bağırırken o kıpırdamıyor.

Yaklaşmayınca yapamayacağını anladım. Akara yüzmek ve yüzdürmek için yaratılmış ve eğer kara çukurunun etrafındaki sığılıkları kaplayan hançer gibi kayaların üzerinden geçmeye çalışırsa, kendini karaya vurur.

O zaman bana kalmış. Kaplumbağanın kabuğunun kenarına gidiyorum ve sığ sulara atlıyorum. Burada küçük balık ve sıçradığımda kaçışan küçük yengeçler var. Kumun taşla karışmış gibi görüldüğü ve yalnız bir ağacın kayalara tutunduğu, köklerinin boğumlu bir el gibi toprağı sıkıca kavradığı küçük kıyı parçasına doğru ilerliyorum. Gölgede dağılmış, büyük boy fındıklara benzeyen birkaç koyu leke var. Burada yalnız olsaydım, hiçbir yerin ortasındaki bu küçük toprak parçası ilgimi çekerdi. Hayatı boyunca aynı şehrin kenar mahallelerinde yaşamış biri için buradaki açıklık aynı anda hem sinir bozucu hem de büyüleyici.

Ama Ranan önce gelir.

Çıplak ayaklarımın altındaki kayaların keskin darbelerine aldırmandan onun yanına doğru koşuyorum. "Ranan!" Boğazına dokunup kalp atışlarını hissediyorum ve yeşilimsi teninin altında nabzının attığını hissedince rahatlıyorum. Yine de sıcak ve kuru, cildi sonsuz güneş ışığı altında yanıyor. Suya ve gölgeye ihtiyacı var. Yorgunluktan mı bayıldı? Sıcaktan mı? Bakışlarımı üzerinde gezdirip bir sorun olup olmadığına bakıyorum... ve bir bacağının diğerinin altına sıkıştığını görünce duruyorum. Bir bacağın baldırında bir turnike var ve sıgıklardan gelen deniz yosunu iplikçiklerine benzeyen bir şeyle sarılmış.

Etrafındaki kum kanla kaplanmış. Bunu nasıl şimdi görüyorum? Bir gölge olduğunu sanmıştım. Vücudum korkuyla sımsıkı kenetlenmişken uzanıp yosunların bir kısmını temizliyorum. Düşündüğümde daha da kötü. Bacağı dizden aşağısı yırtılmış gibi görünüyor, tıpkı bir elbisenin kolunun koparılması gibi. Kemik görebiliyorum. Gevşek et görebiliyorum. Ve hepsinin üzerinde kum var.

Ateşlenmesine şaşmamalı.

"Bunu düzelteceğiz," diye yemin ediyorum baygın Ranan'a. Paniklememe izin vermeyeceğim. Yardıma ihtiyacı var ve etrafta bir tek ben varım, bu yüzden ben olmalıyım. Pek iyi bir doktor sayılmam ama birçok yırtık cübbeyi dikmişliğim var.

Umarım oradan başlayabilirim. Kanamayı durdurmak ilk sorun.

Küçük kara parçasının etrafına bakıyorum ama tek ağacın yaprakları dışında barınacak bir yer yok. Etrafıma ve sonra Akara'nın boş sırtına bakıyorum, normalde orada kurulu olan barınağı özlemle düşünüyorum. Mağaraya gittiğimizde Ranan onu kaldırmış olmalı. Bunu daha önce Akara'nın sırtına tırmandığımda düşünmeliydim ama çok paniklemişim. Elimde sadece bıçağım ve tuniğim var.

İşe yaramak zorunda.

Kıyafetlerime bakarken, Ranan'ın buna benden daha çok ihtiyacı olduğuna karar verdim. Yepyeni tuniğimi çıkardım ve birkaç gün önce özenle yaptığım dikişlerin kenarlarını kestim. Kumaşla uzun bir boy yapıyorum ve sonra Ranan'ın ağır, gevşek bedenini kumaşın ucuna sarıyorum. Kumaşı derme çatma bir travois olarak kullanıyorum ve onu ağacın gölgesine sürüklüyorum. Yapraklar güneşin en kötüsünden koruyor, bu yüzden Ranan'ı ağacın gövdesine yerleştiriyorum ve sonra bacağına temizlemeye başlıyorum.

Her yerde kum var, bu can sıkıcı ama umarım çoğunu temizleyebilirim. Sonunda tuniğimin kumaşını ikiye böldüm. Yarısı Ranan'ın altında kalıyor, böylece uzanabileceği nispeten kirsiz bir yer oluyor, diğer yarısını da yanımda su kenarına götürüp ıslattıktan sonra akan bohçamla birlikte onun yanına dönüyorum. Deniz suyuyla kumu duruluyor ve vahşileşmiş eti dikkatlice yerine oturtmaya çalışıyorum. Yırtık bir kol gibi dikişe ihtiyacı var ama yanımda iğne iplik bile yok.

Ranan acı içinde inliyor ve dikkatimi çekiyor.

Yanağına dokunuyorum, yanmaya başladığını fark ediyorum. "Uyanıyor musun? Ranan?"

Yanıt yok. Dudakları çatlamış ve kuru görünüyor. Ne kadar su içtiğini bilmiyorum ama gününün çoğunu su altında geçiren birinin boğazını korumak için makul miktarda suya ihtiyacı olduğunu tahmin ediyorum.

Islak. Bir içkiye ihtiyacı var. Etrafıma bakıyorum, çaresiz. Burada o aptal büyük yuvarlak taşaklardan başka bir şey yok. Birini tekmeleyip uzaklaştırıyorum, ve şaşıyorum, şırl şırl akıyor.

Oh.

Cevize daha yakından baktığımda dış kabuğunu tanıdım. Leydi Dywan'ın ara sıra sofrasında bulundurduğu bir tür egzotik meyve. Hiç tatmadım ama içinden çıkan sütün tadına baktım. En azından Ranan'ın içebileceği bir şey.

Somunun sert ama süngerimsi dış yüzeyini tırmalayıp açmaya çalışıyorum. İşe yaramadı. Hayal kırıklığına uğramış bir halde bıçağı lanet olası şeyin tam kalbine saplıyorum ve berrak bir sıvı . Sıvının tamamı akmadan önce büyük boy somunu yakalayıp Ranan'ın kurumuş ağzının üzerine dikkatlice tutuyorum. Dudaklarına damlıyor ve onu yutmaya teşvik etmek için boğazını okşuyorum. Sıvı yüzünün kenarlarından aşağı akmaya başlayınca, cevizi kenara koyuyorum, değerli sıvı bozulmadan kalsın diye dikkatlice eğiyorum ve onu rahatlatmak için yüzünü okşuyorum. "Ranan?"

Hâlâ yanıt yok. Tek yapabildiğim, işlerin görüldüğü kadar vahim olmamasını ummak.

Parmaklarımı tenine bastırıyorum ama hâlâ sıcak ve ateşli hissediyor. Kumaşı bir kez daha ıslatıyorum, sonra serinletmek için ıslak kısmını vücudunun üzerine örtüyorum. Bunun üzerine iç çekiyor ve ben de en azından doğru bir şey yapmışım gibi hissediyorum.

Uzaktan bir su sesi geliyor ve ben suçlulukla Akara'yı düşünüyorum. Kaplumbağa endişeyle Ranan'dan haber mi bekliyor? Yoksa kontrolüm altında olduğunu biliyor mu? Suyun kenarına gidip ona doğru yüzüyorum ve devasa suratına uzanıyorum. Tüm bedenimi ağzına alıp beni ikiye bölebilir ama yine de artık ondan korkmuyorum.

İkimiz de aynı şeyi istiyoruz, Ranan'ın hayatta kalmasını.

Sert gagasını okşayarak ona sıcak düşünceler gönderiyorum. "O iyi olacak," diye ona güvence veriyorum. Bunun doğru olup emin değilim. Burada ona nasıl bakacağımı bilmiyorum.

ama elimden geleni yapacağım. Ranan'ın gücünü korumak için yiyeceğe ihtiyacı olacak ve ben balıkçı kadın değilim. Meyveleri yiyebiliriz elbette ama bence Akara'nın kendini meşgul edecek bir şeylere ihtiyacı olacak. Ben isterdim, biliyorum. "Bizim için sulara devriye gezebilir misin, Akara? Yırtıcı hayvanların bu tarafa gelmediğinden emin olur musun?"

Kaplumbağa bir böğürme sesi daha çıkarıyor ve sonra kara çukurundan uzaklaşarak beni baygın Ranan'la yalnız bırakıyor. O gidince bir an panikledim. O benim mağaraya, güvenliğe dönüş yolum. Ama gidişini izlerken biraz daha rahatlıyorum. Akara sadıktır. Kendini Ranan'a adanmış. Onu burada bırakmasına imkan yok. Burada güvende olduğumuzdan emin olacak ve Ranan uyanıp yürüyebilir hale geldiğinde, onu sırtına alıp mağaraya götüreceğiz ve orada ona düzgün bir şekilde bakabileceğim.

Yanına oturdum, çok sıcak olan alnını okşadım ve bekledim.

YILDIZLAR gökyüzünde parılıyor ve gece tamamen berrak. Hava çok güzel ve etrafımızdaki deniz sakin. Eğer Ranan'ın ağır yaralı olduğu gerçeği olmasaydı, bu sessiz ve mükemmel geceyi takdir edebilirdim.

Bu haliyle, sadece ne kadar çok şeyin yanlış olduğunu vurguluyor.

Ranan uyumaya devam eder ama rüyaları sıkıntılı ve tatsızdır. Terliyor. Sarsılıyor. Dönüyor. Bazen sanki bir tepeye doğru koşuyormuş gibi hızla nefes alıyor ama yine de uyumaya devam ediyor. Bacağını ıslak tutuyorum, çünkü deniz suyu her şeyi kabuklandıran kumdan daha steril olmalı, ama yeterli olmadığından endişeleniyorum. Eğer bir şehirde olsaydık, yerel şifacının gelmesi için ısrar ederdim. Bize içmesi için pis kokulu bir iksir satar, bacağını diker, Hastalıkların Tanrısı Kalos'a birkaç dua eder ve elini tutmasını isterlerdi.

Burada dualar edebilsem de, bacağı dikilmezse bir işe yarar mı bilmiyorum. Şu anda sadece açık bir yara ve bunun hiç de iyi olmadığını biliyorum.

Gece boyunca başını kucağımda tutuyorum ve başından yükselen narin yüzgeci okşuyorum. O bile aşırı sıcak geliyor ve bu beni endişelendiriyor. En azından mağarada ona söğüt kabuğumu verebilirdim. Onu tatlı suyla yıkayabilir ve çorbayla besleyebilirim. Bacağını dikebilirim.

Uyanmazsa burada, ıssızlığın ortasında olmak onun için ölüm olacak.

Gün ışığı geliyor ve Akara bir feryatla geri dönüyor. Onu karşılamaya gelmemi istemek için yüzgeçleriyle suya vuruyor. Ona doğru geri dönüyorum, yüzüm güneş ışığından kavrulmuş ve ağzım kurumuş. Midem gurulduyor ama diye fındıkların beyaz etini Ranan için saklıyordum. Ama şimdi Akara döndüğüne göre, yeni bir fikrim var.

"Döndüğüne sevindim, çünkü konuşmamız gerek," diyorum kaplumbağaya, onun yanına giderken. Akara hemen yanıma geliyor ve Parness'teki çiftlikte ahır kedilerinin yaptığı gibi burnunu ellerime dayıyor. Burnunu okşuyorum ve kaplumbağa tarafından bana itilen Ranan'ın görüntüleri aklımdan geçiyor. Onun nasıl olduğunu soruyor. Düşüncelerimi ona geri gönderiyorum, kafamı bilinçsiz Ranan'la dolduruyorum ve sonra Ranan'ın mağaradaki zihinsel görüntülerini, Ranan uyanık ve gülümsüyor. "Geri dönmemiz gerek. Burada onunla ilgilenemem. Bizi götürebilir misin?"

Tam olarak anlayamadığım bir ses çıkarıyor ve sanki bir şeyi işaret ediyormuş gibi başını farklı bir yöne çeviriyor. Umarım aynı şeyleri düşünüyoruzdur. Bunu söylemenin bir yolu yok.

Beni anladığına dair kumar oynamak zorundayım. Anladığını düşünüyorum, çünkü Ranan'ın yanına döndüğümde sakinliğini koruyor, iri bedenini sığ sulara yavaşça çeviriyor. Bu iyiye işaret. Ranan'ın üzerine eğiliyorum,

Çıplak ayaklarımın zonklamasını ve aşırı pembe güneş yanığı tenimin acısını görmezden geliyorum. Ranan yaşarsa tüm bunlara katlanabilirim.

Yanağına dokunarak onu uyandırmaya çalışıyorum. "Ranan? Uyanabilir misin? Seni Akara'nın sırtına bindirmem gerekiyor ve eğer uyanık olursan bu çok daha kolay olacak."

Yanıt vermiyor. Yanağını tekrar okşuyorum ve inliyor, sesi yürek burkuyor.

Onu mağaraya geri götürmeliyim, hem de hemen. Eğilip yanağına bir öpücük konduruyorum ve yüzünü okşuyorum. "Bunu düzelteceğim. Söz veriyorum."

Yapmak zorundayım.

Onu suyun kenarına geri çekmem uzun zaman alıyor. Kumlu şerit kayalara dönüşüyor ve onu onlara çarpmak istemiyorum. Ayrıca, benden iki kat daha ağır. Kumaşı bir travois olarak kullanarak, onu her seferinde biraz sürüklemeyi başarıyorum ve kumaş tutuşumda yırtılıyor ve yırtılıyor. Onu sığığa getirdiğimde, kumaş neredeyse parçalanmıştı. Onu suyun içinden Akara'nın yanına çekmeyi başarıyorum ve sonra onu kaplumbağanın eğimli sırtına nasıl çıkaracağımı bulmam gerekiyor. Akara'ya bir sürü zihinsel imge gönderiyorum ve kumaş şeritlerini omuzlarında bir koşum takımı yapmak için kullanıyorum ve kendimi Akara'nın başı ile boynunun birleştiği yere dayayarak onu yukarı çekmek için zorluyorum.

Hamarii kaplumbağası başını sallayarak beni geriye doğru yuvarlıyor, ama aynı zamanda Ranan'ın topal halini onu kaldıracabileceğim kadar yükseğe itiyor.

Akara tükürükten ayrılıp bir kez daha derin sulara doğru ilerlerken sevinçten ağlamak istiyorum. Ama henüz beni rahatlatacak bir şey yok. Kumaşın yırtık kalıntılarını topluyorum ve düğümlerle tekrar bir araya getirmeye başlıyorum, çünkü Ranan'ın başını acımasız güneşten koruması gerekiyor.

Mağaraya döndüğümüzde dinlenebilirim, diyorum kendime. Ranan ölürse başka hiçbir şeyin önemi kalmaz.

CHAPTER SEKİZİNCİ

RANAN

Iyavaş yavaş kendine gelir.
Ağzım kurumuş bir yosun yumağı gibi. Tadı çürümüş ama yine de bir şekilde kavrulmuş. Sıcaktan zonklayan bacağıma bir şey batıyor ve baldırıma bir acı hançeri saplanıyor. Sarsılıyorum, o şeyden uzaklaşmaya çalışıyorum. acı veriyor ama ağır bir şey uyluğuma ağırlık yapıyor. "Elbette şimdi uyandın," diye mırıldandığını duyuyorum Vali'nin. "Senin zamanlama daha kötü olamazdı."

Gözlerim bulanıyor ve onları bir parça açmayı başarıyorum. Açtığımda onun çıplak sırtını görüyorum -güneş yanığında kıpkırmızı olmuş- bana bakıyor. Kalçamın üzerine oturuyor. Bacağıma bir başka sıcak, bıçak gibi ağrı saplanıyor ve hayal meyal deniz ejderhasını hatırlıyorum. Konuşmak zor - dilim kumla kaplanmış gibi hissediyorum. "Ne... yapıyorsun?"

"Yaranı dikiyorum. Kıpırdama yoksa seni bağlamak zorunda kalacağım."

Yaramı mı dikiyor? Bu düşünceyi birkaç kez tekrarladım. Dikiş dikiyor.

...yaram mı?

Buraya ne zaman geldi? Bekle, burası neresi? Bakışlarımı tavana odaklıyorum ve mağaranın tanıdık taşını görüyorum. Bir bıçak darbesi daha bacağıma saplanıyor ve tıslıyorum. "Ah!"

"Sen baygınken bu daha kolaydı," diye mırıldanıyor.

"Ne kadar...?"

"kadarıyla neredeyse iki gün oldu. Bununla işim bittiğinde sana biraz su vereceğim." Duraklıyor, yüksek sesle nefes veriyor, sonra aynı derinlikte tekrar nefes alıyor.

"Sen... misin?"

"Harika, sadece ." Ama sesi harika .
Sesi gergin geliyor.

Yorgun, güçsüz ve hâlâ biraz sersemlemiş bir halde arkama yaslanıyorum. Çok susadım. Kendimi sıcak da hissediyorum ama elden bir şey gelmez... değil mi? Bacağım yanıyormuş gibi hissediyorum ve orada olup olmadığını ya da deniz ejderhasının onu ısırp kopardığını merak ediyorum. "Ne kadar kötü?"

"Kötü."

Ve yine de dışarı çıkıp beni mi buldu? Nasıl olduğunu bilmiyorum ve nedenini de hayal edemiyorum. Ona karşı hiç nazik değildim. "Bacak...?"

"açık ama güzel değil. Dikilmesi gerekiyor." "O kadar da acımıyor."

"Bunun için tanrılara şükürler olsun. Boğazından aşağı damlattığım söğüt kabuğu çayı yüzünden olabilir."

Öyle mi? Fark etmemiştim.

"Uzun süre demlendiğim için şanslıyım. Gerçekten çok güçlü. Yine de etkisi geçtiğinde hissedeceksin. Bunu garanti ederim."

Çok güzel. Dört gözle beklenecek bir şey. Belli ki Vali benimle ilgilenmek için çok çalışmış. "Beni... soyabilirdi... Sola. Zengin olurdun."

"Ben senin karınım," diye işaret ediyor, ağırlığı kalçamın üzerinde kayıyor. Eğer kendimi bir hamari filosu tarafından dövülmüş gibi hissetmeseydim, kalçama çıplak bir şekilde binmesini ve amcığını kalçama yaslamasını takdir edebilirdim.

Et. "Eğer ölürsen ve eşyalarını alırsam seni soymuş olmam. Ayrıca bu beni nereye götürür ki? Gittiğim ilk kasabada öldürülürdüm."

"Mm." Dudaklarımı yalıyorum. Balık pulları gibi hissediyorum.

"Ayrıca senden hoşlanıyorum," diye devam ediyor Vali o kararlı sesiyle. "Zaman zaman işleri zorlaştırsan da. Şimdi, kıpırdamadan dur. Tekrar dikiş atmam gerek."

Sıcak bir acı bacağımda alevleniyor ve bu seferki daha uzun sürecek gibi görünüyor. Boğazımda bir hırıltı yükseliyor ve kıpırdamamak için yumruklarımı sıkıyorum. Bana yardım ediyor. Yardım ettiğini biliyorum. Onu bacağımdan çekip almak ve bana bir daha iğne batırmamasını istesem bile minnettarım. Acı azalıyor ve hırıldayarak vücudumun altındaki yumuşak kumaşlara doğru çöküyorum. Bunu yaparken, onun itirafını düşünüyorum. "Sen... benden hoşlanıyor musun?"

"Bana karşı hep nazik oldun. Olmak zorunda olmadığın zamanlarda bile. Benim dünyamda bunun anlamı çok büyük." Hareket ederken omuzlarını esnetiyor ve sonra tekrar kamburlaştırarak sessizleşiyor.

"Ben... hiç... o tür biri olmadım."

"Elbette öyle. Hâlâ birbirimizi tanımaya çalışıyoruz. Ve bundan sonraki kısım biraz acıtacak, çünkü sanırım deriyi dikmeden önce kasları birbirine dikmem gerekecek."

Kulağa ne yaptığını biliyor gibi geliyor. Benimle ilgilendiği için minnettarım. Beni buldu, geri getirdi ve iyileşmeme yardım edecek. "Ne yaptığını biliyor musun?"

"Herkesten daha düz dikiş atabilirim," diyor. "Yara izi neredeyse hiç görünmeyecek. Güven bana. Hazır mısın?"

Homurdanıyorum. "Ben düşünmeden yap."

Beyaz bir acı bacağıma kavuruyor ve acı dolu bir inilti çıkarıyorum. Çok uzun süre devam ediyor ve tenimde boncuk boncuk terler oluşuyor. Çekiştiriyor ve dikişin yerinde sıkılaştığını hissediyorum, sonra omuzları kamburlaştırıyor. Vali uzun bir süre sessiz kaldıktan sonra başını arkaya yatırıyor ve derin bir nefes alıyor.

Öğürüyor mu?

"Sen... hasta mısın?"

"Kas biraz fazlaydı. Çok fazla kan var." Sesi garip bir şekilde gergin geliyor. "Bana bir dakika verin, devam edeceğim."

"Bunu daha önce de yaptığını söylemiştin." "Yalan söyledim. Kıcımlı sonra da dövebilirsin."

İçimden paslı bir kahkaha havlıyor. Verdiği cevaba hem şaşırdım hem de şaşırmadım. Bunu benim için yapıyor olması bana onun ne kadar güçlü olduğunu gösteriyor. Pek çok insan iyileşmeme yardım etmek için onun yaptığını yapmaz. Birden ona ve inatçılığına minnettar oldum. Ve evet, yalanlarına bile.

Vali derin bir nefes alıyor ve omzunun üzerinden bana bakıyor. "Bu seferki yine acıtacak..."

Rhagos beni alsın. Dişlerimi sıkıp bekliyorum.

Chapter Nineteen

VALI

RAnan kesinlikle korkunç bir hasta. Bilincinin yerinde olmadığı zamanları özlemeye başladım çünkü bilinci yerinde olan Ranan tam bir ayı. Acı çekiyor, bu çok açık. O Yaptığım dikişleri incelemek istiyor, onları daha fazla söğüt kabuğuyla ıslatılmış bandajlarla sardığıma aldırıyor. Yarasını yorulmak bilmeden temizlemem sayesinde etindeki enfeksiyona işaret eden kötü kırmızı çizgilerin yok olmasına aldırıyor.

Onun için sürekli çay ve çorba yaptığımı ve dik durmak zorunda kalmasını diye tencereye işemesine yardım ettiğimi boş verin. Terlediğinde onu yıkıyorum ve her gün içinde uyuyabileceği temiz bir şey olsun diye çarşaflarını değiştiriyorum.

Peki karşılığında ne alıyorum?

Hayatımın en kötü, en rahatsız edici soyulan güneş yanığı ve tam anlamıyla mızımız bir koca.

Hayal kırıklığını anlıyorum, hasta olmaktan nefret ediyorum. Ama tanrılar aşkına, çok huysuz. İlk birkaç gün daha kolaydı, çünkü çoğu zaman dinleniyordu ve bilinci yerinde değildi. Şifalı otlar onu uykulu yapıyor ama aynı zamanda

Bacağı için harikalar yaratıyor. Şişmiş durumda, dikişlerimin etrafında sıcak, ateşli kırmızı bir et çıkıntısı var ama tüm ayak parmaklarını hareket ettirebiliyor (bazıları diğerlerinden daha iyi). Demek ki dikişlerimde doğru bir şey yapmışım ve her gün biraz daha iyileşiyor.

O kadar çok tamir ediyor ki canı yandığında huysuzlaşıyor ve bana saldırıyor.

Ona bir fincan daha söğüt kabuğu uzatırken, "Bu çaydan bıktım," diye homurdanıyor.

"Bu sonuncusu." Bitmedi ama bir sonraki bardağı ona uzattığımda bununla başa çıkabiliyor. Ona iyi geliyor, yüzden içmeye devam edecek, karar verdim. "Yutarsan sana başka yapmam."

"Yalanlar," diye homurdanıyor, fincanı geri çevirip içindekileri yudumlarken bile. "Yalan. Arkamı döndüğüm anda bana daha fazlasını ittireceksin."

"Bacağın daha mı az şişti? O zaman sızlanmayı bırak." Kanlı kumaşların en kötüsünü ıslatmak ve sıkmak için kullandığım büyük, dövülmüş metal leğene geri dönüyorum. Hasta bir insana bakmak için çok fazla iş var ve bunu benden başka yapacak kimse yok. "Kendine geldiğinde yalan söylediğim için kıcımlı tekmeleyebilirsin."

"Bu konuyu açıp duruyorsun," diyor asık bir sesle. "Neredeyse bundan hoşlanacağını düşüncektim."

Homurdanıyorum. "Ya da belki de ben senin şikâyetlerinden anlıyorumdur." "Filoda bir şifacı var. O bunu alırdı hızlı bir şekilde halledin."

Dişlerimi gıcırdatıyorum. "Harika. O zaman bacağını kesip ona gönderelim mi?"

Bunun üzerine sustu. Ağır bir kumaş tomarını kaldırıp sıkıyorum ama kaç kez ıslatırsam ıslatayım kan lekeleri çıkmıyor. Bu kadar pahalı bir kumaşın mahvolduğunu görmek kalbimi kırıyor ama ıslatmaya devam edip tekrar denemekten başka yapacak bir şey yok.

"Ne yapıyorsun?" diye soruyor.

"Çamaşırlarla ilgileniyorum." Dönüp omzumun üzerinden ona bakıyorum. Yumuşak ve cildini tahriş etmeyecek son derece pahalı kumaşların karışımından oluşan yeni nevresim takımını ona hazırladım. Yarası sarılmış, bacağı zengin bir kraliçenin yatağına ait olması muhtemel küçük, pahalı görünümlü bir yastığın üzerine konmuş. Sırtının arkasında daha fazla yastık var ve iki kolu göğsünün üzerinde çapraz duruyor, diğerleri sabırsızlıkla sallanıyor. "Bir şeye ihtiyacınız var mı? Daha fazla çorba yapabilirim ama kaynatmak için taze su koymam gerekecek. Ya da su içmek için yardıma ihtiyacınız var mı?" Ağrıyan omuzlarımı ovuşturarak doğruluyorum. "Ya da bir banyo, ama yine daha fazla su çekmem gerekecek. Ya da yatağınızı değiştirebilirim."

"Yorgunsun. Dinlenmek için hiç ara verdin mi?"

Dinlenmek kulağa hoş geliyor... ve listenin çok altında. "Eğer yaparsam, sana kim bakacak?"

Ranan kaşlarını çatıyor. Kendisine bir yük olduğunun hatırlatılmasından nefret eder.

Ellerimdeki ıslak kumaşa geri dönüyorum.

"Berbat görünüyorsun."

Bu beni duraksattı. Dönüp ona bakıyorum. "Eğer beni pohpohlayarak etkilemeye çalışıyorsan, bunu yapmanın en iyi yolu bu değil."

Kızarır ve bir eli seğirir. Boynunu ovuşturur. "Öyle demek istemedim. Sadece... yorgun görünüyorsun. Ve kötü bir güneş yanığının var."

Oh. "Seni kurtardım. Sorun değil. Yakında geçer."

Bir an için cevap vermeyeceğini düşünüyorum ama sonra homurdanıyor. "Minnettarım. Beni kurtardın. Bunu beklemiyordum."

Sessiz takdir sözleri beni telaşlandırdı. "Bu yaralanmayı beklediğimi de sanmıyorum. Belki bir dahaki sefere eve biraz daha yakın bir yerde yaralanırsın, ne dersin?"

"Sana hâlâ minnettarım. Bunun zor olduğunu biliyorum." Duraksıyor. "İşe yaramaz olmakta iyi değildir."

Kıkırdıyorum. "İşte bunu anlıyorum."

"Kumaşı neden yıkıyorsun? Çok zahmetli bir iş gibi görünüyor."

Oh. Dönüp ona bakıyorum, kumaşı tekrar leğende ıslatıyorum ve sonra bir kez daha büküp sıkıyorum. Çabalarım ellerimi ağrıtıyor ama pek bir fark yaratıyor gibi görünmüyor. Kırmızı, paslı lekeler narin işlemenin üzerinde duruyor. "Bu çok pahalı bir kumaş. Elimden gelse saklardım. Bunun birkaç karesiyle çok para kazanabilirsin."

Ranan bir el sallayarak bunu reddeder. "Daha fazlası var. Lekeli bezi dışarı atabiliriz."

"Bu bir israf."

"Evet, ama yorgunsun." Başını eğip bana bakıyor. "Hiç kimse seninle ilgilenmiyor mu Vali?"

Sessiz sözleri beni tedirgin ediyor. Kumaşı bir kez daha sertçe büküyorum ve daha fazla su damlıyor. "Neden yapsınlar ki? Ben bir köleyim."

"Sen bir köleydin. Şimdi benim karımsın."

"O zaman bu senin işin gibi görünüyor, değil mi?" Yaptığım şakaya cevap vermiyor ve ben daha da telaşlanıyorum. "Bu arada benden hâlâ kurtulabilirsin. Bunu sana karşı kullanmayacağım."

"Daha fazla yalan."

"Ben onlarla doluyum, evet." Kıkırdıyorum. "Ama ciddiylim. Eğer birlikte olmamız gerekmiyorsa, birlikte olmamalıyız. Daha büyük hayal kırıklıkları yaşadım."

Sadece bana baktı. "Sen benim karımsın." Kelimeleri tekrar söylüyor, sakın ve kendinden emin. "Ve beni iyileştirdiği için karıma teşekkür ediyorum."

Islak kumaşı yere bıraktım ve terleyen alnımı sildim. "Teşekkür ederim. Bunun anlamı çok büyük." Daha önce huysuzluğu hakkında söylediğim her şeyi geri alıyorum. Bu samimiyet beni tedirgin ediyor. Nasıl tepki vereceğimi bilemiyorum. Şaka yapabilirim, neşeli olabilirim ve yalan söyleyebilirim.

Ne zaman imkânsız gibi davransa, bu kadar içten olduğunda ne diyeceğimi bilemiyorum. Otomatik olarak ne duymak istediğini merak ediyorum ve zihnim fikirler üretmeye başlıyor... ama çoğu onun dikkatli sözleri kadar samimi gelmiyor, bu yüzden onları boğazımda kilitli tutuyorum.

Bu yüzden küçük bir gülümsemeyle kumaşı son bir kez sıkıyorum ve mağaranın arka tarafında, kollarını kaldırmış iki heykelin arasına gerdiğim derme çatma çamaşır ipinin üzerine seriyorum.

"Valessa?"

Islak kumaşı sıvazlayıp çizginin üzerinden düzeltiyorum ve ona dönüyorum. Muhtemelen ağrı kesiciye ihtiyacı vardır. "Evet?"

Ama Ranan dört kolunu göğsünde kavuşturmuş, yoğun ve düşünceli bakışlarla beni süzüyor. "Ben... insanlara yabancıyım. Eğer seninle ilgilenecek olsaydım, bu neye benzerdi?"

Kaşlarımı çatarak, pürüzsüz kayalardan oluşan sığ bir çukurda yaptığım küçük ateş çukuruna doğru ilerliyorum. Üzerinde süslü işlemeler olan muhteşem çelik çaydanlığı bulup kömürlerin içine koyuyorum. Belki ona normal çay hazırlarım, şifalı olanlardan değil. Ya da güveç. Benim için getirdiği kurutulmuş etten hâlâ biraz var. Islatıp et suyu yapabilirim-

"Vali?"

Yüzüm kızardı, telaşlandım. "Ne sorduğunuzdan emin değilim. Benimle ilgilenmekle ne demek istiyorsun? Regl olduğumda sen ilgilenmiştin."

"Öyle değil. Benimle ilgilenme şeklin gibi," diye devam ediyor, kelimeleri çok dikkatli seçiyor. Bakışları benimkilere kilitlenmekten asla vazgeçmiyor. "Ağzınla."

Oh. Yatakta benimle ilgilenmek mi istiyor? Yüzüm daha da ısınıyor. "Sanırım aynı şey olacak. Ne de olsa senin de bir ağzın var."

"Bunu senin için yapan oldu mu?"

Cevap vermeden önce tereddüt ediyorum. Seksle ilgili geçmişim sıkıntılıdır. Seks yapabilecek yaşa geldiğimden beri bir köleydim ve evlenmeye hevesliydim çünkü bu sadece

Efendinin evinde benimle oynamaya karar veren kişi yerine tek bir erkek. Yine de çoğu zaman seksten zevk alıyorum. Zevk vermekten hoşlanıyorum ve bazen başka birine sürtmek iyi hissettiriyor. Ama bana karşılık vermek? Beni memnun etmek mi? Sadece beni mi? "Köle olduğumu hatırlıyorsun."

"Yani... hayır mı? Bunu sizin için kimse yapmadı mı?"

"Hayır." Bakışlarına karşılık vermek için her şeyimi harcıyorum. "Ve ben de hiç sormadım."

"Bunu senin için yapmama izin verir misin?"

"Ne, şimdi mi?" Bacağına bakıyorum.

"Şu anda değil. Daha güçlü olduğumda." Yastık duvarına yaslanıyor. "O zaman yaparız."

"Tabii ki." Ama şimdilik onunla ben ilgilenebilirim. Tedirgin bir şekilde onun tarafına geçiyorum ve yastıklar kaymadan önce bazılarını sırtına doğru ayarlıyorum. "Bana izin ver-"

Ben arkasına uzanamadan elimi tutuyor ve beni bakışlarıyla buluşturmaya zorluyor. "Yalan mı söylüyorsun?"

Yanaklarım fokur fokur yanıyor. "Hayır. Yalan söylemiyorum. Eğer hâlâ istiyorsan, o zaman yaparız."

"İsteyeceğim."

Buna ne diyebilirim ki? Utangaç bir gülümsemeyi geri alıyorum.

Chapter TWENTY

RANAN

I Karaya vurmuş bir balina gibi sırtüstü yatmaktan nefret ediyorum. Kendimi çaresiz ve zavallı hissediyorum ve uzuvlarım bir şeyler yapma ihtiyacıyla seğiriyor. Yüzmeye, avlanmaya, yürümeye ihtiyacım var.

hiçbir şey. Bunun yerine burada uzanıyorum ve kalp atışlarımla birlikte kötü durumdaki bacağımın zonkladığını hissediyorum.

Karım mağaranın etrafında benimle ilgilenmek için koştururken ben yan gelip yatıyorum.

Karım. Kelimelerin tadına bakıyorum ve oldukça hoşuma gidiyor. Tuhaflar, tıpkı yeni bir av bıçağı ya da keşfedilmemiş sular gibi, ama buna aldırmiyorum. Vali'ye minnettarım. Hayatımı birçok yönden kurtardı. Sadece peşimden gelmekle kalmadı, beni iyileştirmek için de çalıştı. Yalnız olsaydım... filo eninde sonunda ağarmış kemiklerime rastlayacaktı.

Yakınlarda dikiş dikmeye çalışan Vali'ye bakıyorum. Uykusuzluktan gözlerinin altında çukurlar oluşmuş ve dikiş dikerken esniyor ama şu anda bile çalışıyor. Sıcak çay fokurduyor ve bir çaydanlıkta kömürlerin üzerinde kaynayan deniz yosunu, balık ve istiridye çorbası var. Hiç durmuyor

Yorgunluktan yere yığılsa bile dinlenmeye devam ediyor ve her geçen gün ona daha fazla hayranlık duyuyorum.

Doğru, gülümsediği kadar kolay yalan da söyleyebilir ama Vali'nin iyi nitelikleri kötü niteliklerinden daha fazladır. Hareketleri bana sözlerinden daha çok şey anlatıyor. Ondan çok şey öğrenebilirim. Yalan söylemeyi değil elbette, ama kararlılığı. Yorgun olduğumda bile zorlama gücü.

Bir şeyler yapmamın zamanı geldi.

Gördüğüm kadarıyla iyileşmem için iki yol var. Burada işe yaramaz bir şekilde yatıp yavaş yavaş iyileştikten sonra bacağımın düzgün çalışmasını umabilirim ya da şimdi test edebilirim. Eğer ağırlığımı taşıyabilirse, filoya daha geç değil daha çabuk gideriz. Orada şifacıyı görüyorum. Vali'yle ailemin önünde evleniyorum, böylece artık beni sorgulamıyor. Mutlu ve hevesli bir eşle eve dönüyorum.

Olayların bu versiyonunu diğerinden çok daha fazla seviyorum.

Bu yüzden oturup kötü durumdaki bacağımın ayak parmaklarını kıvrarak test ediyorum. Acı içime işliyor, ama tüm ayak parmaklarım itaat ediyor - bazıları diğerlerinden daha fazla. Yine de bu iyi bir şey. Normal bir şekilde yerden kalkmaya çalışıyorum ama bunu başaramıyorum. Vali'ye bakıyorum. "Kalkmama yardım eder misin?"

"Bekle? Ne? Hayır!" Küçük güzel karım dikişlerini bir kenara atarak ayağa fırladı. Yüzünde yoğun bir kaş çatmayla yanıma koştu. "Yere yat! Kendine zarar vereceksin."

"Yeterince uzandım. Bacağımı test etmek istiyorum."

"Ranan, hayır."

"Valessa, evet." Elimi ona doğru kaldırdım. "Bana yardım misin yoksa oturup bunu tek başıma yapmamı mı izleyeceksin?"

Kaşlarını çatıyor ama elini uzatıyor. "Sen inatçı bir piçsin. Eğer dikişleri patlatırsan sana çok kızarım."

Dikişleri patlatırsam, en azından seçim yapmak kolaylaşacak. Sırt üstü yatıp tavana bakmaktan ve şu anda bile pusuda bekleyen deniz ejderhasını düşünmekten başka çarem kalmayacak.

benim bölgeme çok yakın. Vali'ye henüz bundan bahsetmedim çünkü paniklemesini istemiyorum. Gerçek şu ki, iyileşir iyileşmez buradan gideceğiz. Eğer buradaki sular bir deniz cücesi için yeterince güvenli değilse, sık bir su birikintisinde zar zor yüzebilen narin bir insan dışısı için de yeterince güvenli olmayacağı kesin.

Vali'nin elini tutuyorum ve o da ayaklarını iki yana açıyor. Onun iki katı ağırlığımda olmama rağmen, kendimi dengelemek için ona dayanmam işe yarıyor ve kendimi ayağa kaldırabiliyorum. Ağırlığımı sakat bacağımdan uzak tutuyorum ve ayak parmaklarımı mağaranın taş zeminine koymayı deniyorum.

"Dikişler şu ana kadar tutuyor gibi görünüyor." Sesi gururlu geliyor.

"Evet, öyle görünüyorlar." Bacağıma daha fazla ağırlık veriyorum ve ezici bir acı içimde alevleniyor. Ayağımı yere bastırmaya devam etmek için kendimi zorluyorum, üzerine ne kadar ağırlık koyabileceğimi test ediyorum.

"Bu nasıl oldu ki?" Vali soruyor. "Bir çeşit tuzak mıydı? Bir köpekbalığı mı?"

"Büyük köpekbalığı," diye kabul ediyorum, çünkü kulağa bir deniz ejderhasından daha az korkutucu geliyor. "Onun bölgesine çok yaklaştım."

"Lord Vor sana bir mesaj gönderiyor," dedi karım. "Bizi bir araya getiren o olduğu için bana yakın olmanı istiyor."

Ona bakıyorum. Şaka mı yapıyor yoksa gerçekten böyle mi düşünüyor? "Tanrıların o kadar umursadığından şüpheliyim."

"Evet, istediğin kadar böyle düşünebilirsin. Tek bildiğim Lord Vor'a bir balık sözü verdiğim ve bunu henüz ona vermediğim. Anlaşmanın bana düşen kısmını yerine getirmediğim için onun gazabına uğramak istemiyorum."

Haklı olduğu bir nokta var. "Lord Vor onun isteklerini yerine getirmek için henüz bir şansınız olmadığını anlayacaktır."

"Umarım."

"Evet, umarım," diye kıkırdıyorum. "Ama iyi haber şu ki, ayağımın üzerinde durabiliyorum."

"Şimdi kimmiş yalancı?" Vali soruyor, sesi ekşi. bir adım geri çekiliyor ve ben sendeliyorum. "Sert bir esinti seni devirebilir, kocacığım."

Haksız değil ama ben yine de cesaretlendim. "Her geçen gün daha da güçlenecek," diye ona güvence veriyorum. "Sadece egzersiz yapmam gerekiyor."

Vali ikna olmamış görünüyor. Önümde dizlerinin üzerine çöküyor ve dikişleri inceleyebilmek için bandajları kenara çekiyor. "Her şey hâlâ oldukça kötü görünüyor. Yanlış diktiğimden endişeleniyorum. Ya da her şeyi bir arada tutmaya yetecek kadar dikiş yoksa?" Parmakları etimin üzerinde hafifçe geziniyor ve acı içinde tıslıyorum. Geri çekilip bana bakıyor, açıkça endişeli. "Belki de en yakın kasabayı bulmalı ve şifacıya buraya gelmesi için para ödemeliyim."

"Buraya yakın hiç kasaba yok. Mesele de bu zaten." Vali'nin insan topraklarına tek başına gitme düşüncesi beni dehşete düşürüyor. Kıyıdaki adamların ona nasıl davrandığını hatırlıyorum. "Ve bir insan şifacı istemiyorum. Sen varsın."

"Teşekkürler."

"Ne demek istediğimi biliyorsun." Uzandım ve hafifçe kulağına dokundum. "Beni kurtardın. Minnettar olduğumu biliyorsun."

Gülümseyerek bana bakıyor ve ağzı o kadar davetkâr ve güzel ki başparmağımı üzerinde gezdiriyorum. Kızardığında aletlerim tepki veriyor, ama bacağımdan yukarı doğru bir acı daha fırlıyor ve her türlü aşk düşüncesine son veriyor.

Önümde diz çökmeye devam ederken ona "Mağaranın etrafında yürümeye çalışayım," diyorum. "Bakalım ne kadar uzağa ." "Lütfen, lütfen dikkatli ol," diye nefes alıyor Vali ben dışarı çıkarken onun avuçlarından.

Yalpalayarak bir adım atıyorum, sakat bacağıma yere koymak zorunda kaldığımda acıyla tıslıyorum. İkinci bir adım çok fazla geliyor ve neredeyse devriliyorum. Vali tam o anda yanımda, beni sabitlemek için kollarını bana doluyor. Ona ağır bir şekilde yaslanıyorum... ve sonra ikimiz de yere dökülüyoruz, bacaklar havada uçuşuyor.

"Tanrılar!" diye haykırıyor, ben kahkahalarla homurdanırken bile. Doğrulamaya çalışırken bakışları yüzümü arıyor. "İyi misin, Ranan?"

"Gururumdan başka bir şey incinmedi," diyorum ona. "Ama cesaretlendim. Acı veriyor ama bacağımı kullanabiliyorum."

"Bunu yapmanı istemiyorum! İşleri daha da kötüleştireceksin!" Üzerime titriyor, endişelenirken elleri çıplak göğsümde geziniyor. "Sadece oturup rahatlamam gerekiyor ve-"

"Hayır," diyorum, elini kendi ellerimin arasına alarak. "Yeterince oturdum. Bu gece toparlanacağız ve yarın Akara'nın sırtında filoya doğru yola çıkacağız."

"Hâlâ yüzmeyi bilmiyorum," diye hatırlatıyor bana, yüz ifadesi kuşkulu. "Bunun akıllıca olduğundan emin miyiz?"

"Ben de fazla yüzmeyeceğim. Bu sadece planlardaki bir değişiklik."

Elini benimkinden çekip kalkmaya çalışıyor ama o kadar endişeli görünüyor ki gitmesine izin vermeyi reddediyorum. Bakışları benimkilere kilitleniyor ve ağzında küçük bir gülümseme belirliyor. Elini tekrar çekiyor ve onu kendime doğru sürüklüyorum. Yumuşak ağzı gür ve çekici görünüyor ve endişelerini öpüp yok etmek istiyorum. Vali üzerime doğru eğiliyor, diğer eli göğsümde geziniyor. "Ne yapıyorsun, Ranan?"

Sesinin bu kadar soluksuz çıkmasına bayılıyorum.

"Karımı öpeceğim." Bir elimi yan tarafına kaydırıp kumaşın üzerinden onu okşuyorum. "Ama sadece o isterse."

Bakışları vücudumda geziniyor. "Ama bacağın-"

"Şu anda kullanmıyorum." Sırt üstü yatıyorum, yarı yatağın üzerindeyim. Vali neredeyse üzerime yayılmış durumda ve yaralanmamı önlemek için dikkatli davranıyor. "Bu beni öpmek istemediğin anlamına mı geliyor?"

"Seni öpeceğim," diye Vali. "Ben sadece... endişeleniyorum. Seni incitmek istemiyorum. Acı çektiğini biliyorum. Bacağın-"

"Ağzımın yakınında bile değil," diye hatırlatarak onu bir kez daha kendime çekiyorum.

Dudakları titriyor ve eğilip benimle yarı yolda buluşuyor. Öpücüğü ilk başta çekingen, ama bana onu hissetmekten ne kadar hoşlandığını hatırlattı. Ağzının yumuşak, narin tatlılığı vücudunun sıcaklığıyla karışıyor. Dudakları benimkinin altına giriyor, ayrılıyor ve dilimi onunkine değdirdiğimde saf bir zevk sesi çıkarıyor.

Onu daha yakına çekip öpücüğe doğru eğildim. Dudaklarımı bir başkasınıninkiyle birleştirmenin ne kadar keyifli olduğunu unutmuşum. Ağızlarımızın birleşmesinde kendimi kaybetmek, bir bedenin benimkine boyun eğdiğini hissetmek. Vali'yi öpmek... halkımın kadınlarını öptüğümde hatırladığımdan farklı hissettiriyor. Onlarla aynı yaratılmış ama o Vali ve bir şekilde bu onu farklı kılıyor.

Daha iyi yapıyor. O sıcak, sevgi dolu ve muhteşem ve pembe dili benimkine karşı bir rüya gibi hissettiriyor. Aletlerim kıpırdıyor ve dünkü konuşmamızı hatırlıyorum.

Yatakta kendisi için hiçbir şey almaz. Hiçbir erkek ona kalçalarının arasından ağzını vermemiştir.

Birden bunu her şeyden çok istedim. "Seni tatmama izin ver, Vali."

Karım benden uzaklaşıyor, şaşkın ifadesi muhteşem. Bakışları dudaklarıma yöneliyor ve sonra sanki tadımın kalıcı olmasını istiyormuş gibi kendi dudaklarını yalıyor. "Yaptığımız şeyin bu olduğunu sanıyordum."

"Bacaklarının arasını tatmak istiyorum," diye belirtiyorum. "Konuştuğumuz gibi."

Telaşlanıyor, dişleri alt dudağına batıyor. "Yaran-"

"Dört güçlü kolum varken bizi etkilemesine gerek yok." Birini kaldırıp kalçasını sıyrıyorum, diğeriyle saçlarıyla oynuyorum ve dördüncüsü yanağını okşarken üçüncü elimle battaniyeyi sıvazlıyorum. Yoruluyorum, bu doğru. Yara gücümü tüketti ama yine de bunu umutsuzca istiyorum. "Seni tutabilirim ve tadına bakabilirim ya da gelip yüzüme oturabilirsin ve boş zamanlarımda seni yalamama izin verebilirsin."

"Oh." Telaşlı bakışları yüzümde geziniyor. "Sen... bunu gerçekten istiyor musun?"

Sesindeki heyecandan dolayı inliyorum. Vali'nin yüzüme oturduğunu, sıcak amının ağzıma bastırdığını düşünmek bile beni ihtiyaçtan çıldırtıyor. "Bunu çok istiyorum."

Tereddüt ediyor.

Reddedecek. Yüzündeki inatçı ifadeyi fark ediyorum ve hayal kırıklığım ölçülemez. Ama sonra başını sallıyor. "Bunu ancak kötü bacağını tekrar yastığa koyarsak yaparım."

Tek isteği bu mu? "Tamamdır."

Vali kucağımdan ayrılıyor, yatak takımını düzeltirken yanakları rengarenk kızarıyor. Battaniyeleri düzelterip bacak yastığımı kabartırken yorgunluğumu gizleyerek arkama yaslanıp izlemek zorunda kalıyorum. Onu memnun edecek şekilde yerleştirdiğimde, bana doğru gelmesini işaret ediyorum. "Bana korkuyormuş gibi bakıyorsun."

"Korkmuyorum."

"Güzel, çünkü ben ısırمام. Nazik olmayacağımı mı sanıyorsun?"

"Eminim olacaksın."

"O zaman cesur ol ve zevkine sahip çık, karıcığım."

Ellerini sıkıyor. "Ya bundan zevk almazsam? Bunu daha önce hiç yapmadım."

"O zaman duracağız."

"Ama ya sen hoşlanıyorsan ve ben hoşlanmıyorsam?"

"Zevk aldığım pek çok şey var Vali. Eğer bundan nefret ediyorsan, tek bir zevkten vazgeçip ikimize de keyif veren şeylere odaklanabilirim."

Bir süre daha tereddüt ediyor ve sonra derin bir iç çekiyor. "Senin zevkin benimkinden çok daha önemli. Bunun farkındasın, değil mi?"

"Artık benim karımsın ve artık bir köle değilsin. Bunun farkındasın, değil mi?" Ben de karşılık verdim.

Vali kaşlarını çatıyor ve bacaklarını altına katlayarak yanındaki battaniyeye nazıkçe oturuyor. "Ne demek istediğini anlıyorum ama bu benim için yeni bir alan. Eğer isteksiz görünüyorsam beni affetmelisin. Zevkten hoşlanmadığımdan ya da sana güvenmediğimden değil..."

"Bu savunmasız bir durum ve sen savunmasız olmaktan hoşlanmıyorsun," diye yüksek sesle tahmin ediyorum ve o yine yüzünü buruşturuyor. "Bunu denememe izin verirsen onur duyarım. Eğer nefret edersen, bir daha asla yapmak zorunda kalmayız."

Vali yine dudaklarını çiğniyor, sonra başını sallıyor ve elleriyle sade elbisesini düzeltiyor. Ayağa kalkıyor ve bana bakıyor. "Bunu nasıl halledeceğiz?"

Başımı işaret ediyorum. "Yüzümün üzerine oturabileceğini düşünmüştüm."

Sanki bütün gece bunu düşünmemiş gibi, kelimeleri gelişigüzel söylüyorum. Sanki onun kalçalarının kulaklarımı sıkmasının, ağzımı ve dilimi ağına bastırırken yüzümde onun ağırlığını hissetmenin nasıl bir duygu olduğunu merak etmiyorum. Sanki ona dokunma düşüncesiyle kendimi çıldırtmıyormuşum gibi.

Zevk aldığında ne sesler çıkaracağını.

Tanrım, dün bundan bahsettiğimizden beri başka bir şey düşünmüyorum.

Vali omuzlarımın yanında dizlerinin üzerine çöküyor ve sonra dikkatlice öne doğru eğilerek bir bacağını boynuma doğru uzatıyor. Elbisesi yüzüme düşüyor ve ben kekeleyorum.

Kıkırdıyor, sırtışımlı ortaya çıkarmak için kumaşı çenemden itiyor. "Bunun için beni çıplak mı istiyorsun?"

"Seni çıplak görmek hoşuma giderdi," diye itiraf ediyorum.

Küçük bir gülümsemeyle elbisesini başının üzerinden çekip fırlatıyor ve sonra muhteşem bir çıplaklıkla tepemde duruyor. Ağırlığı bir insana göre fazla ama bana göre hafif. Titriyor ama yine yalvarmıyor. Bu işi sonuna kadar götürmeye kararlı.

Benim cesur karım.

O kendini ayarlarken ellerimi kalçalarında gezdiriyorum, dizleri ayrılmış ve ayakları yanlara doğru açılmış. Tekrar ellerinin üzerinde öne doğru eğiliyor, sonra tereddüt , belli ki en iyi pozisyona karar vermeye çalışıyor. "Bunu nasıl yapacağımdan hâlâ tam olarak emin değilim, Ranan."

"Bırak beni." Yanlarını kavriyorum, onu yerinde tutuyorum ve alt ellerimden biri sırtının küçük kısmına demir atıyor, böylece bana yaslanabiliyor. Biraz daha manevra yapıp kıpırdanıyoruz ve sonra rahatlıyor, kavrayışıma yaslanıyor. Kokusu beni sarıyor ve sarhoş ediyor. Misk ve uyarılma gibi kokuyor ve ona dokunmadan ağzımı üzerine koymamın onu tahrik ettiğini biliyorum. Kendi aletlerim tamamen doldu, tatmin edilemeyecek bir ihtiyaçla zonkluyor. Bu yaklaşık Onu.

Bir elimi bacaklarının arasına götürüp başparmağımı amının dikişinde gezdiriyorum. Koyu renk buklelerden oluşan bir yuva tarafından örtülmüştü, ama buna aldırmiyorum. Hatta hoşuma bile gidiyor. Vücutlarımız arasındaki küçük bir fark daha ve ben onunkilerin hepsinden zevk alıyorum. Vali'yi keşfetmek yeni, taze sulara maceraya atılmak gibi... yine de onun formunun her parçasını öğrendiğimde bile, ona dokunmaktan ve okşamaktan hala zevk alacağımdan şüpheleniyorum.

Elimi kalçalarının arasında gezdirirken titriyor ve bu beni duraksatıyor. "Sen varsın Vali. Seni ayakta tutacak dört elim var. Düşmene izin vermeyeceğim."

Vali bana bakmıyor. "Beni düşürmenden korkmuyorum." Sesi gergin geliyor. Tedirgin. Belirsiz.

"O zaman korkacak ne var?" Ağzımı kalçalarının yumuşak tenine değdirmek istiyorum ama önce dokunuşumun istendiğinden emin olmak istiyorum.

"Ben... Bilmiyorum."

"Bana güveniyor musun, karıcığım?"

Sanki bu küçük tavizi vermekten bile nefret ediyormuş gibi sarsakça başını sallıyor. Onun tedirginliği içimi acıtıyor, çünkü zevk o kadar basit bir şey ki. Hiç kimse dokunmayı düşünmedi mi?

ona neşe getirecek bir şekilde? Etrafının onu sadece onlara verebilecekleri için kullanan insanlarla çevrili olmasından nefret ediyorum... ve ben de daha iyi değilim.

Bu bugün değişiyor.

Sanki huysuz bir hamariyi yatıştırıyormuşum gibi kendinden emin bir elle kalçasını okşuyorum. "Rahatla, karıcığım. Bunu deneyeceğiz ve eğer dokunuşumdan nefret edersen, bir daha asla yapmayacağız, söz veriyorum."

"Dokunuşundan hiç nefret etmedim," diyor yumuşak bir sesle. Eli kulağına gidiyor, sanki onun yanında dilimin tutulduğu ve orayı okşayarak nasıl hissettiğimi gösterdiğim tüm zamanları hatırlıyor gibi.

Bu beni daha da acıtıyor. "O zaman seni memnun edeceğime ve bunu yaparken eğleneceğime güven."

"Bu sadece... zor." Kavrayışıma karşı kıvranıyor.

"Çünkü vücudunun kontrolünü bana devrediyorsun," diyorum, neden bu kadar tereddütlü olduğunu tahmin ederek.

"Ben sadece... yatakta biraz kontrol sahibi olduğum tek yer. Üstünlüğü ele alabildiğim yer. Seni memnun edemeyeceğime emin misin?" Sesi çaresiz geliyor.

"Eminim."

Somurtkan bir ses çıkarıyor ve yumruklarını kalçalarına koyuyor. "O zaman bunu yapalım ve bitsin."

Eğer onu daha iyi tanımasaydım, ona dokunmama izin vermek istememesine gücenirdim. Ama suskunluğunun ardındaki nedeni biliyorum. Vali'nin kırılğanlığını gizlemek için nasıl cesur bir yüz takınmayı sevdiğini biliyorum. Davranışları beni rahatsız etmiyor. Bu sadece onun tadına bakma isteğimi daha da artırıyor.

Kalçasının iç kısmına sokulup onu ağzıma doğru çekiyorum.

"Eğer bacağın ağrıyorsa," diye başladı, "biz-"

"Sus," dedim ona. "Sadece sus, Vali'm."

"Sus." Yine titriyor.

Kalçasının iç kısmını öpüyorum, amını örten buklelere doğru ilerliyorum. Burada tuz ve tuzlu su, kadınsı misk ve narin ten kokusu çok hoş. Bu bir

İçimdeki vahşi tarafı, onu yatağa atıp iki siki de istekli bedenine sokmaktan başka bir şey istemeyen tarafı besleyen kombinasyon.

Ama bu gerçekleşmiyor. Bacağım tam olsa ve bunu yapabilecek durumda olsam bile, Vali'nin benimle birlikte olmak istemesini istiyorum çünkü bedenlerimizden eşit derecede zevk alıyor. Ondan sadece bana hizmet etmesini beklemiyorum. Bu bir eşin değil, istekli bir kölenin davranışıdır.

Ve ben kölelerle ilgilenmiyorum.

Bu yüzden tüm odağımı bu anı Vali için iyi hale getirmeye verdim. Her yerine dokunuyorum ve ondan iki kat fazla elim olduğu için bunu başarmak yeterince kolay. Kalçalarını ve karnının kıvrımlarını okşadığımda yumuşak küçük sesler çıkarıyor. Göğüslerine de dokunmak istiyorum ama kolları göğüslerinin üzerinde duruyor. Bir dahaki sefere o zaman. Yüzümü küçük adımlarla amına yaklaştırıyorum ve dudaklarımı teninde hissettiğinde artık gerilmediğinde, ona geçici bir yalama veriyorum ve sonra tepkisini görmek için bekliyorum.

Vali nefesini içine çeker.

"İyi miydi?"

Tekrar avucumun içinde kıvranıyor. "Ben... Bilmiyorum.

Hissettim

farklı."

Hm. Vali'nin sikimi dillerken ağzının iyi olup olmadığını düşünmeme gerek yok. Hepsinin iyi olduğunu biliyorum. Durup düşünmesi gerektiği gerçeği, bunu yapmam gerektiği gibi yapmadığım anlamına geliyor. Dilimi tekrar amının dikişi üzerinde sürüklüyorum, tadını daha fazla deneyimliyorum, ama ondan istediğim coşkulu inlemeleri alamıyorum. "Daha iyi mi?"

"Sanırım mı?"

Yalan gibi geliyor. Ağız evet diyor ama vücudu hala belirsizlikle dolu. Ve Vali gerçeği beğenmeyeceğimden korktuğunda yalan söyler... bu yüzden daha iyi değil. Dilimi tekrar üzerinde gezdiriyorum ve kıvrımları arayan dilimin altında nazikçe ayrılıyor. Bir elimle etini nazikçe ortaya çıkarıyorum, nemli ve teni burada daha koyu. Amcığının kıvrımlarının tepesinden küçük bir çıkıntı çıkıyor ve sonra kıvrımları

vücudunun açıklığına ve sonra anüsünün büzülmesine kadar. Hepsi büyüleyici ve hassas bir kıvrımın iç kısmına saygılı bir parmakla dokunuyorum. Tepki olarak sıçırıyor ve gerginlik vücuduna yeniden giriyor.

Keşke onu nasıl memnun edeceğim konusunda bu kadar cahil olmasaydım. Beni nasıl memnun edeceğini biliyordu. Hangi dokunuşlardan hoşlandığını göstermem gerekiyor.

Aha. İşte çözüm bu.

Elimi amından çekip bir parmağımı bir bacağına dış tarafına dokunduruyorum. "Göster bana."

"Ne?" Sesi titriyor ve kalçalarının arasına tünediğim yerden başıma bakıyor.

"Daha önce kendine dokunmuşsundur, değil mi?"

Yüzü renklenir ve utanmış bir ifade alır. "Bu özel bir soru."

"Tepkinizden cevabınızı zaten biliyorum. Neden bu kadar utangaçsın? Basit bir rahatlama için birçok kez kendime dokundum. Sizin de aynısını yapacağınızı umuyorum. Öyleyse... göster bana." Açılmış kalçalarını işaret ediyorum. "Kendine nasıl dokunduğunu göster bana."

İsteksiz olduğu her halinden belli. "Ne yani, istersem bana gösterecek misin?"

"Kesinlikle."

Bu onu sakinleştirir. Ağız kapanıyor ve dudaklarını büzüyor.

"Gel bakalım, nerede benim cesur, hevesli gelinim?"

Vali, "Dizlerinin arasında bir yüzle kendini becermesi isteniyor," diye mırıldanıyor.

Yanıtına kıkırdıyorum. "Bana gösterirsen çok memnun olurum karıcığım. Yine de seni rahatsız edecekse sormayacağım."

Vali yine dudağını çiğniyor, sonra dudaklarını yalıyor. Bir eli karnından aşağı kayıyor ve sonra amının üzerindeki buklelerin üzerinden geçiyor.

Ve tanrılar adına, daha önce hiç bu kadar muhteşem bir şey gördüğümü sanmıyorum - ağır göğüslerini ustalıkla sallarken

Birinci ve üçüncü parmağıyla kıvrımlarını birbirinden ayırıyor, en uzun parmağını yumrunun kenarı boyunca okşuyor. Büyülendim. Büyülendim.

Böyle devam ederse karnıma kadar harcayacağım.

Yine de öyle, bunun için tanrılara şükürler olsun. Gözleri dalgalanarak kapanıyor ve ben araya girecek bir şey söylemeyince devam ediyor. Eli daha hızlı hareket ediyor, orta parmağı içe doğru bastırıyor ve o et parçasının yanında ileri geri sürtünüyor, daha hızlı hareket ediyor. Kalçaları avuçlarımda bir kez sallanıyor ve sonra hareketsiz kalıyor, gözleri fal taşı gibi açılıyor.

"Devam et," diyorum kısık sesle. "Sen varsın."

Bu noktada hiçbir şey beni onu bırakmaya ikna edemez. Yüzümden bir el mesafesi uzakta kendine dokunmasını, ellerimin kalçalarını ve uyluklarını kavrayıp onu yerinde tutmasını büyük bir hayranlıkla izliyorum. Elini aşağıya doğru itiyor, orta parmağını vücuduna bastırıyor ve geri çekilip kayganlığı tenine yayarken uyarılmanın ıslak sesini duyuyorum.

Bunu görünce aletlerim zonkluyor ve nefes almaya cesaret edemiyorum. Şimdi ağzımı onun üzerine koymak istiyorum, ama bölmeye cesaret edemiyorum. Bu çok büyüleyici bir gösteri. Bu arada aletlerim ağrıyor ve tepki sızdırıyor, kesem sıkı ve ön dölüm heyecanımdan karnıma ve uyluklarıma damlıyor. Vali kalçalarını tekrar sallayarak elini bir kez daha aşağı daldırıyor ve kaygan sesler, onun tuzlu kokusu gibi daha da artıyor. Daha hızlı hareket ediyor, kıvrımlarını birbirinden ayırmaktan vazgeçiyor ve kısa süre sonra sadece o noktayı tüm gücüyle ovuyor

parmaklar, daha sert ve daha acil hale geliyor.

Geldiğinde titrer ve ürperir, dudakları sessiz bir çılgınlıkla ayrılır.

Büyülendim. Büyülendim ve bunu kendim deneyimlemek istiyorum. O nefesini tuttuğunda, elimi bacaklarının arasına kaydırıyorum ve çok fazla odaklandığı küçük yumrunun üzerinde gezdiriyorum. "Buna ne deniyor?"

"O benim klitorisim."

"Ve hassas mı? Siklerimin başları gibi mi?" Sarsıntılı bir şekilde başını sallıyor.

"Sadece bir tane mi var?"

Nedense bu onu kıkırdatıyor. "Çoğu insanın sadece bir siki var, Ranan. Senin iki tane olduğunu bilseler kıskanırlardı."

İlginç. Şimdiye kadar böyle bir şey düşünmemiştim. "Anlıyorum. Farklı bir yapıya sahip olmam seni rahatsız ediyor mu?"

"Ağzımı senin üzerinde dolaştırdığımı hatırlıyor gibiyim," diye düşünüyor, sesi uykulu ve lezzetli. "Yani hayır, bu beni rahatsız etmiyor."

Güzel. Tekrar onun güzel tenine odaklanıyorum. Şimdi kızarmış, teni kayganlaşmış ve sularıyla parlıyor. Başparmağımı klitorisinin üzerinde gezdiriyorum ve tepkisini izliyorum. Vali titriyor, dudakları ayrılıyor ve vücudu tepki olarak sarsılıyor.

"Hassas," diye nefes nefese kalıyor.

"Sanırım öyle," diye mırıldanıyorum ve birkaç farklı dokunuş deniyorum. O üstümde inleyip sarsılırken ben küçük tomurcuğun etrafında geziniyorum. Yine de artık gergin değil ve rahatladığından yeterince emin hissediyorum. Kalçalarını ağzıma doğru çekiyorum ve dudaklarımı o küçük boncuğun üzerine kapatıyorum.

Vali haykırıyor. "Tanrım!" Elleri başıma gidiyor, tepemin yanlarına doğru düzleşiyor.

Onun tadı inanılmaz ve şimdi uyarılmayla kayganlaştığı için çok daha fazlasını alıyorum. Dudaklarımı klitorisini hafifçe ısırmak için kullanıyorum, sonra bir kez daha aralarına alıp emiyorum. Nefes nefese kalıyor ve yüzüme karşı sallanıyor. Onu kucaklıyorum, başka bir orgazma neden olmaya kararlıyım, bu benim için. Dilim ve dudaklarımla klitorisini kızdırıyorum ve çok geçmeden bana doğru bastırıyor, ihtiyacını hıçkırarak haykırıyor, dilimi sürerken ellerini kafatasıma bastırıyor.

İnanılmaz bir şey.

Bu sefer boşaldığında, amından bir ıslaklık fışkırıyor ve ben ağ gözlülükle onu kucaklıyorum. "Çok güzel,"

Ben onu dillerken mırıldanıyor. "Mükemmel."

"Artık yok," diye inliyor, kıpırdanıyor ve benden uzaklaşmaya çalışıyor. "Çok hassas."

Orgazmindan memnun bir şekilde gitmesine izin verdim. Nefes nefese üzerimden yuvarlandı ve yanımdaki yatağın üzerine sırtüstü uzandı. Uzanıp kendimi elime alıyorum ve her bir sikime iki hızlı pompayla göğsümün üzerine püskürterek boşalıyorum. Kaslarım geriliyor ve bacağımla geri kalanıyla birlikte kasılırken acı içinde tıslıyorum.

"Ranan?" Vali telaşla .

"Ben iyiyim," diye inledim. "Sadece... kötü bacağımla. Esnedi."

"Seni aptal," diyor bana ama ses tonu sevecen. Ayağa kalkıyor ve yeni temizlenmiş bezden biraz alıp karnımı ve sikimi nazikçe siliyor, sonra da kendini temizliyor. "Kendini daha iyi hissedene kadar bunu yapmak yok."

"Mmm." Bu bir anlaşma değil. Onu tekrar tadacağım, karar verdim. Bu gece. Her gün. Onun tadını sevdim. Bundan daha çok, tepkilerini sevdim. Kontrolünü kaybetmesini izlemek hoşuma gidiyordu. Kumaşı bir kenara atarken elini yakaladım ve yüzüne baktım. "Hoşuna gitti mi?"

Önceki garip Vali gitmiş. Karım kıkırdıyor ve ellerini yüzümün yanlarına yerleştirip bana şapırdayan bir öpücük veriyor. "Sormana bile gerek var mı?"

Bacağımla zonkluyor ve yorgunluk beni yakalıyor olsa da küçük bir sırtısla idare ediyorum. "Seviyorum."

"Hoşuma . Bunu daha önce hiç yapmamıştım."

Gülümsüyor. "Tekrar yapmama izin verecek misin?"

"Evet, sanırım öyle." Utangaçlığının bir kısmı geri döndü ve bana parmağını salladı. "Ama kendini daha iyi hissedene kadar olmaz."

Bunu göreceğiz.

Chapter
TWenTY-One

RANAN

IO gece Vali'nin amını tekrar dilleyeceğim. Karım ikinci seferde o kadar utangaç değildi ve hevesle yüzüme tırmandı.

Artık ne yaptığımı bildiğim için onu çabucak boşaltabiliyorum ve bu sefer çok daha fazla ıslanıyor ve sesi yükseliyor, bu da gururumu bir balon balığı gibi şişiriyor. Onun tadını, teninin yumuşak sıcaklığını seviyorum, ama en çok, sanki vücudunun bu kadar iyi hissedebileceğini fark etmemiş gibi çıkardığı şaşkın küçük sesleri seviyorum.

Bunu onun için yapmayı seviyorum.

Ertesi gün boyunca üç kez daha dilimi onun üzerinde kullandım. Vali artık bana baktığında kızarıyor ve sık sık kıkırdıyor. Mutlu ve rahat görünüyor ve ben de rahatım. Bacağım ve yatağa bağlı olmam olmasaydı, bunu hayatımın çok mutlu bir dönemi olarak düşünürdüm.

Akşam yemeğinde karım bana bir kase balık yahnisi uzatır. Benim yaptığımdan çok daha iyi yapıyor ve balığın en iyi şekilde ortaya çıkması için nasıl baharatlandıracağını çok iyi biliyor. Pişirmek zorunda kalırsam, bu şekilde tercih ederim. Bacağımın üzerinde titriyor,

Bandajları değiştiriyor ve üzerinde durduğu yastığı ayarlıyor, sonra elini uyluğumun iç kısmına doğru kaydırıyor, yüzünde anlamlı bir ifade var. "Seninle ilgilenebilir miyim?"

Ne demek istediği çok açık. Onun isteği üzerine aletlerim kıpırdıyor ama başımı sallıyorum.

Suratını asıyor. "Neden? Ağzımı sevdiğini sanıyordum."

Oh, hoşlanıyorum. "Bundan çok fazla zevk alıyorum," diye itiraf ediyorum. "Ama şu anda kendi zevkim yerine senin zevkinin tadını çıkarıyorum."

Neden sürekli bana dokunmayı teklif ettiğini ve neden bundan zevk aldığını söylediğini anlayabiliyorum. Zevk almak bir hediye gibi hissettirir, ancak partnerinizi tatmin edip kendinize hiçbir şey almamakta farklı bir tür baş döndürücü zevk vardır. Bunu ikiniz için değil de onlar için yapmak.

Vali bana bir kaşını kaldırıyor, eli battaniyenin altından yarı kalkmış sikimi kavrarken bile. "İkimizin de boşalabileceğini biliyorsun, değil mi? Biri ya da diğeri olmak zorunda değil?"

"Biliyorum." Kaseyi sıkıca kavriyorum ve aynı anda elini durdurmak için aşığı uzanıyorum. "Ama ben sana odaklanmak istiyorum."

"Ve bunu seviyorum. Baylıyorum. Ama bana oral seks yaptıktan sonra otuz bir çektiğini fark ettim ve bunun senin için yapabileceğim bir şey olduğunu düşünüp duruyorum. Senin için yapmanın bana keyif vereceği bir şey." Elimi kayıtsızca uzaklaştırıyor ve sonra tekrar battaniyenin altına uzanıp alttaki sikimi okşuyor. "Aletlerinizle oynarken yüzünüze oturmamı hiç düşündünüz mü? Karnının üzerine uzanıp arkamı dönebilirim."

şimdi düşünüyorum. Düşünüyorum, hem de çok. "Bunu daha önce yaptın mı?"

"Hayır, ama bu bilmediğim anlamına gelmiyor. Deneyebiliriz, değil mi? Ne zararı var ki? Bacağın etkilenmez." Baştan çıkarıcı bakışları üzerimdeyken sikimi okşuyor.

Kaseyi bir kenara koydum.

Bir süre sonra, doymuş bir Vali karnıma yayıldı, ikimiz de nefes nefese kalırken yanları yüzümü çerçeveliyordu.

Nefes al. Tohumlarım saçlarına, yüzüne ve ellerine bulaşıyor ve kalçalarını okşadığımda, zevkimizin ardından titriyor.

O haklı. Bu çok güzeldi. Bacağım gerektiği kadar iyileşmese bile, yine de büyük bir zevk alabiliriz.

Ama ona bakamayacağım, onun için avlanamayacağım ya da onu koruyamayacağım. Ve insan dişilerinin korunmaya ihtiyacı olduğunu öğrendim, özellikle de insan erkeklerinden. Bacağımın iyileşmesine ihtiyacım var, hem de hemen. "Yarın gidiyorum."

Vali üzerimden sıyrılıyor, bana bakmak için dönerken bile yüzünü ve göğüslerini bir havluyla siliyor. "Az önce ne dedin sen?"

Sık sık yaptığım gibi yanlış bir şeyi ağzımdan kaçırdım ve aklımın yetişmesine izin vermediğim için dilime lanet ettim. "Benimle geliyorsun."

Bunun üzerine biraz rahatlıyor, yüzündeki acı kayboluyor. "Ah?"

"Seni terk etmem," diye onu rahatlatıyorum, sözlerimden utanarak. "Yanlış söyledim."

Vali parlıyor ve havluyla cildini ovalıyor. "Ben sadece... benden sıkılmış olabileceğini düşündüm."

"Sen benim karımsın. Senden bıkmak yok."

"Etrafınızda çok fazla evli insan yok o zaman," diye şaka yapıyor.

"Annemle babam çok uzun zamandır evliler ve hallerinden oldukça memnunar. Siz bana insanlardan bahsettikçe, onların değersiz olduğuna daha çok ikna oluyorum."

"Hepsi değil. Sadece... birçoğu." Vali saçındaki tohumlarımın bir kısmını ovalıyor. "Tanrım, bu sefer her yere püskürtmüşsün."

Benim kontrol eksikliğimle gurur duyuyor gibi görünmesi hoşuma gidiyor. "Ben de öyle yaptım."

Sırıtarak kalın, siyah saçlarını havluyla siliyor. "Ne olursa olsun, henüz bir yere gidemeyiz. Seyahat etmeye hazır değilsin."

"Hayır, hazırım. Sabah yola çıkıyoruz.
Birlikte."

Kızın ağızı şaşkınlıkla açık kalır. "Ama bacağın-"

"Akara'nın sırtında olacağız. Artık kanamam yok, bu yüzden kan izi bırakma gibi bir endişem yok. O bizi güvenli bir şekilde filoya götürecek ve ben de oradaki şifacıya bacağımı muayene ettireceğim."

"Ama-"

"Vali," diyorum nazikçe. "Sana söz veriyorum, eğer seni günde birkaç kez memnun edecek kadar iyiysen, bir kaplumbağanın sırtına binecek kadar da iyiyim."

Karım bu konuda hâlâ kararsız görünüyor. Dudağını kemiriyor, düşünüyor ve sonra elindeki kumaşı toparlıyor. "Hâlâ nasıl yüzüleceğini bilmiyorum. Öğrenmem söylemiştin."

"İkimiz de bir süre yüzemeyeceğiz." Özellikle de yakınlarda pusuya yatmış bir deniz ejderhası olduğunu düşünürsek, şimdi olmaz. Vali'nin balık yakalamak için suya girip doğrudan onun bölgesine gireceği düşüncesi bile beni dehşete düşürüyor. "Sabah ilk iş yola çıkıyoruz. İhtiyacınız olacak şeyleri toplayın."

"Neye ihtiyacım var?" Kekeliyor. "Yaralı olan sensin. Sizin için ne getirmemiz gerektiğini söyleyin."

Ama Akara'da seyahat etmeye zaten oldukça aşinayım. Ne getireceğimi biliyorum - üç çatallı mızrağım, derme çatma çadırım, kurutma askım, kurutulmuş balon balığı... ama hayır, bunların hepsine ihtiyacım olmayacak, değil mi? Bu sefer farklı şeylere ihtiyacım olacak. "Battaniyeler. Kurutulmuş yiyecek."

Ayağa fırlıyor ve mağaraya bakıyor. "Yeterince var mı bilmiyorum. Bir süre daha kalmalıyız, en azından bir ya da iki gün ve ihtiyacımız olan her şeye sahip olduğumuzdan emin olmalıyız."

"Ailemle tanışmak zorunda kalmamak için mi oyalanıyorsun?" Vali önerimle alay etti. "Hayır, tabii ki değil."

"Yalanlar." Ne zaman gerçeği söylemese yüzünde beliren ketum ifadeyi nasıl gözden kaçırdım? Daha ziyade

Büyüleyici, ağzını fazla tatlı bir gülümsemeyle kıvrırken bile bakışlarının etrafta dolaşması. "Bana gerçeği söyle."

"Neden? Bana şaplak atacak mısın?" Saçlarını meydan okurcasına savuruyor. "Yoksa yalan söylememin sevimli olduğunu düşünmeye mi başladın?"

Yavaşça sırtıyorum, çünkü beni anladı. Aslında onun yalanlarını çekici bulmaya başlıyorum. Bu benim için yeni bir şey.

Zafer kazanmış bir edayla parmağıyla yüzümü işaret ediyor. "Sırttığını görüyorum. Seni gülümsetebildiğime sevindim."

"Filoyu seveceksin Valessa. Çok güvenli ve ailem seni sevecek. Söz veriyorum." Filoya kalıcı olarak dönmeyeceğim için üzülmeyi bıraktıklarında yani. Ailem ilk başta anlamayacak. Akara vahşi dönemini atlattığında, eninde sonunda onların yanına yerleşmemi bekleyecekler. Klanımıza taze kan getirmek için başka bir filodan biriyle çiftleşmemi bekleyecekler, çünkü filomuz yakın akraba ve birbirleriyle çiftleşemezler.

Valessa'nın taze kan olduğu kesin. Sadece insan kanı.

"Ben sadece... Gerginim," diye geveliyor Vali. "Burası açık denizde bir kasaba, değil mi?"

"Bu tamamen güvenli. Bana yakın kalabilirsin."

"Sanki denizde dolaşacakmışım gibi mi? Hâlâ Lord Vor'a kurbanımı sunmam gerekiyor."

"Tanrılar biraz daha bekleyebilir. Nasıl olsa şu anda devam eden bir Beklenti var. Dualarınızı duymak için orada olmayabilir ve bir Beklenti yıllarca sürebilir."

Cevabıma homurdanarak karşılık veriyor ve ayağa kalkıyor, iri, koyu renk uçlu göğüsleri zıplıyor. Onlar hipnotik bir şekilde sallanırken her şeyi unutuyorum, ama sonra Vali vardiyalı bir elbise giyiyor ve görüşüm kayboluyor. Sade elbiseyi vücuduna yapııştırıyor, yüzünde paniklemiş bir ifade var. "Tanrılar, Ranan. Bu benim tek elbisem! Ailenin yanında giyecek hiçbir şeyim yok!"

"Giysiye ihtiyacınız yok. Benim halkım çıplaklık konusunda rahattır."

"Güneşin altında tavada yumurta gibi kızaracağım," diyor bana. "Kıyafetler sadece mütevazılık için değil."

Haklı, korunmadığı takdirde cildinin ne kadar kızardığını gördüm. Rengi kumlu bir tondan daha koyu bir bronz dönüşmüş olsa da, beni kurtardığı zamandan beri hala soyuluyor. Yine de aklıma bir fikir geldi ve yatakta doğruldum. "Giyebileceğin şeyler var."

"Ne gibi?" Çiftleşmemizden sonra havlu alabilmem için bana bir bez parçası uzatıyor.

Mağaranın etrafına bir göz attım. Eşyaları yeniden düzenlemeden önce, çaldığım birkaç etkileyici parçayı hatırlıyorum. Özellikle biri, kalın, mücevherli bir yakadan ağ gibi sarkan bir dizi altın kolyeydi. Vali'nin üzerinde mükemmel dururdu. Bu fikir beni o kadar heyecanlandırıyor ki, onu bulup taktığından emin olmak için yataktan kalkmaya çalışıyorum.

Kalkmaya çalıştığım anda Vali bir martı gibi ciyaklıyor. "Ne yapıyorsun?"

"Mücevherler nerede? Senin almanı istediğim bir parça var." Tekrar yatağa uzanıyorum çünkü bacağımda bir ağrı . Çok erken çok zorluyorum ama böyle bir yerde sıkışıp kalmaktan nefret ediyorum.

Yanıma geliyor ve omuzlarımı iterek olduğum yerde kalmamı sağlıyor. "Hepsini köşedeki sandığa koydum. Şu anda ona bakman gerçekten önemli mi?"

"Getir onu buraya," diyorum, güzel göğüslerinin altın tellerle çerçeveslendiğini hayal ederek. Bu onun takması için mükemmel bir şey ve o zaman kendini değerli hissedecek, değil mi? Ona olan sadakatimi bir kez daha kanıtlayacağım için heyecanlıyım.

"Orada bekle," diye homurdanıyor Vali ama sandığı duvara yaslandığı yerden çekip çıkarıyor. Oldukça büyük bir sandık ve sonunda kalçasıyla ona yaslanıp küçük adımlarla ileriye doğru itiyor.

Uzanabileceğim kadar yaklaştığında, yolun geri kalanını kendime doğru sürüklüyorum. Vali, kolyelerin benimkiler gibi birbirine karışmaması için kumaş bölücüler yaparak her şeyi düşünceli bir şekilde organize etmiş. Aradığım parçayı bulmak kolay - en gösterişli olanı. Gerdanlığı çıkarıyorum, altın teller su gibi akıyor. "Bu."

"Çok güzel," diyor otomatik olarak. "Teşekkür ."

Bir yalan daha. Ellerimi bırakıp yüzünü inceliyorum. "Beğenmedin mi?"

Vali yalanının ortaya çıkmasıyla irkilir. Tereddüt ediyor. "Çok pahalı görünüyor."

"Öyle ama ben senin pırıl pırıl ve ıslıl ıslıl olmanı istiyorum." Ona doğru itiyorum, ona verecek bu parçaya sahip olduğum için gurur duyuyorum.

"O..." Tereddüt ediyor, sanki bir deniz yılanıymış gibi bakıyor. Sonra bana baktı, gözleri yaralıydı. "Zincirlere benziyor, Ranan. Zincirler ve bir köle tasması."

Elimdeki parçaya, kalın gerdanlığa ve altın tellerden oluşan ağa bakıyorum. Hoşuna gitmeyeceği aklıma gelmemiştii ama daha önce hiç köle olmamıştım. Ama sanki gerdanlığın ağırlığını hissediyormuş ve bundan nefret ediyormuş gibi boynunu ovuşturduğunda başımı sallıyorum. "O zaman olmaz."

"Özür dilerim," diyor çabucak, sesinde endişeli bir not var. "Lütfen üzülme-"

"Vali, üzgün değilim." Onu sandığa geri koyuyorum ve başka neleri sevebileceğini, ailemin arasında yürürken kendini güvende hissetmesini sağlayacak başka nelere sahip olabileceğimi düşünüyorum. Parmaklarım yeni bir parçanın üzerinde geziniyor ve onu uzatıyorum. "Bu o zaman."

Yüzündeki endişeli, kısılmış ifade hemen kayboluyor ve yeni eşyayı elimden alırken kıkırdıyor. "Taç mı?"

"Evet. Boynunuzu rahatsız etmez ve parıldar. Beğendin mi?"

Tekrar kıkırdıyor ve metalin içine ustalıkla yerleştirilmiş büyük mavi taşlara dokunuyor. Örgü gibi görünen ince altın bir bant üzerinde kaplumbağa yumurtası gibi kümelenmiş üç tane taş var. "Ben kraliyet ailesinden değilim."

"Kimsenin umurunda olmaz."

"Çok gösterişli" diyor ama taşlara dokunmaya devam ediyor.

"Evet ve o gür muhteşem görünecek."

Gözleri parlıyor. Tacı takıyor ve başının üzerine yerleştiriyor, tacın kenarları dağınık, karışık saçlarının arasında kayboluyor.

"Sence de çok fazla değil mi?"

"Hiç de değil. Pırıl pırıl ve güzel olmanı istiyorum. Ailemin sana bakıp şanslı olduğumu düşünmesini istiyorum."

"Kendini şanslı hissediyor musun?" Sesi yine ürkekleşiyor.

Ona cevap vermek istiyorum ama dilimin bana bir kez daha ihanet etmesinden korkuyorum. Onun güzel, endişeli gözlerine bakıyorum ve sonra yavaşça uzanıp kulağını okşuyorum.

Vali gülümsüyor.

ÇAPTER TWEnTY-TWO

VALI

Günler Sonra

"'Yolun geri kalanını yüzmek zorundayız' da ne demek?" Panik yapmamaya çalışıyorum, gerçekten. Ranan'ın bazen stresli ya da telaşlı olduğu zamanlarda yaptığı gibi, eminim yanlış söylemiştir.

"Sadece bu. Yüzmemiz gerekecek. Oraya kadar." Ufuktaki karanlık çizgiyi işaret ediyor. "Akara bizi daha yakına götüremez."

İtiraz etmek için ağzımı açıyorum ama ağzımdan bir şey çıkmıyor. Onun yerine ayağa kalkıp sırtına demirlemiş güneş tentesinin gölgesinden çıkıyorum ve Akara'nın devasa kabuğunun kenarına yaklaşıyorum. Elimi alnıma götürüp gözlerimi kısıarak sulara bakıyorum, sanki bu bir şekilde uzaktaki lekeyi görmeme ve sihirli bir şekilde son birkaç gündür beklediğim filo köyüne dönüşmesine yardımcı olacakmış gibi.

Hayır. Bana hala bir leke gibi görünüyor.

Ranan'a dönüyorum, karnım düğüm düğüm. "Anlamıyorum. Neden daha yakına gidemiyoruz?"

Ayağa kalkmaya çalışıyor, yüzünü buruşturuyor ve zarifçe battaniyenin üzerine yığılıyor. Hemen yanına koşuyorum. Ranan hasta olma konusunda çok kötü. Her gün kendini zorluyor ve bacağıının iyileşmesine fırsat vermiyor. Akara'nın sırtındaki yolculuğumuz boyunca yapılması gereken her şeyi yaptım - kum filtreleme sistemiyle taze su yapmak, deniz yosunlarını kurutmak, ağları çekmek, yemek yapmak, Ranan'la ilgilenmek ve çadırımızı gelen sert rüzgarların yıkmaması için ayarlamak. Bu işleri yapacak iki kişi olsaydı sorun olmazdı ama Ranan yaralı olduğu için tüm işlerle ben ilgileniyorum.

Ve çok yorgunum. Gerçekten ve tamamen iliklerime kadar bitkinim. Halkının köyüne gitme konusundaki ilk sinirlerim geçti ve şimdi sadece ev işlerine yardım edecek başka birini bekliyorum. Ranan elinden geleni yapıyor ama hala zayıf ve kolayca yoruluyor. Ayrıca çoğu işin Akara'nın sırtının kenarında tamamlanması gerekiyor ve Ranan çadırın altında kalmak zorunda, bu yüzden hepsini ben hallediyorum.

Yolculuğumuz sırasında belki yüzme dersleri için zamanım olur diye düşünmüştüm ama hiç şansım olmadı.

Ranan tekrar yataktan kalkmaya çalışıyor ve ben de onun yanına gidip ellerimi omuzlarına koyuyorum. "Yerde kal! Nasıl iyileşmeyi bekliyorsun?"

"Şifacının ilgilenmesini bekliyorum," diyor bana asık suratlı bir ses tonuyla.

"Dikişlerini iki kez attırdığın için pek memnun olmayacaklar," diye çıkışıyorum ona, olmayı unutarak ve memnun etmeye çok hevesli bir şekilde. Kendimi kaybettiğimi fark ettiğim anda irkiliyorum.

Ama o sadece gülüyor, sesi dudaklarını çekiştiren gülümseme kadar paslı. "Hayır, bundan hiç hoşlanmayacaklar. Yine de sonsuza dek burada oturamam. Filoya ulaşmalıyız ve Akara daha yakına gidemez."

"Neden olmasın?" Paniği sesimden uzak tutmaya çalışıyorum. Elbette mantıklı bir açıklaması vardır. "Orada olacağını söylemiştin

yüzmek yok, unuttun mu?"

Bir an için üzölmüş gibi görünüyor. "Yalan söylemek istememiştım karıcığım. Bunun daha kolay olacağını düşünmüştüm. Akara filoya son gelişinden daha yaşlı ama eskisi kadar kavgacı. Düşünceleri giderek daha bölgesel bir hal alıyor. Akara ve benim filoyla birlikte olmamamızın nedeni, diğer dişilere karşı çatışmacı olduğu yaşta olması. Büyüdüğünde sakinleşecektir ama o zamana kadar daha fazla yaklaşamayız yoksa saldırganlaşır. Eğer hamarii bir dişiye meydan okuduğu için ayrılırsa, batacaklardır. Bu da sırtlarında bulunanların erzaklarını kaybetmesine neden olur. Akara burada kalacak ve sen ve ben yolun geri kalanını yüzmek zorunda kalacağız."

"Ama... bacağın."

"Suyun içinde yüzerim. Yüzmek bana acı vermeyecek. Her şeyden çok kollarımı kullanacağım." Uzanıp elimi avuçlarının içine aldı. "Ben daha çok senin için endişeleniyorum. Üzölme Valessa. Sana bir şey olmasına izin vermeyeceğim."

Tartışmak istiyorum ama parmaklarını benimkilerle birleştiriyor ve korkularımı yutuyorum. O da bu durumdan memnun değil, diye hatırlatıyorum kendime. Akara'nın daha sakin olacağını düşünmüştü. Bugün tedirgin göründüğünü ben de fark ettim; hareketleri dalgalı, barınağımızın yer değiştirmesine ve sallanmasına neden oluyor. Birleştirdiğimiz ellerimize bakıyorum, parmaklarımı onun iri eklemlerinde gezdiriyorum ve en büyük korkumu itiraf ediyorum. "Boğulmaktan endişelenmiyorum, Ranan. Bunun olmasına izin vermeyeceğini biliyorum. Sadece umutsuz olduğumu düşünmenden endişeleniyorum. Yüzme bilmediğim için beni hayal kırıklığına uğratacaksın ve ben de seni ailenin önünde utandıracağım."

Artık can sıkıcı bir insan eş istemediğimize karar vereceksiniz.

"Hayır," diye ağzından kaçırıyor. Sonra gözlerini kapatır, duraklar ve detaylandırır. "Beni utandırmayacaksın. Yapamayacağını biliyorum"

Yüz. Bu uygunsuz bir durum ama sizin hatanız değil. Bunu sana karşı kullanmayacağım. Lord Vor üzerine yemin ederim."

Ne söyleyeceğini çok iyi biliyor. Lord Vor'un adını anmak bana şu anda tanrının topraklarında olduğumuzu ve Ranan'ın halkının muhtemelen onun gözdesi olduğunu hatırlatıyor. "Lord Vor'a henüz balığını getirmediğimi hatırlatmayın yeter."

Ranan'ın kasvetli yüzünde bir gülümseme beliriyor ve elimi sıkıyor. "Tanrılar senin başka şeylerle meşgul olduğunu anlayacaktır."

Ben o kadar emin değilim. Tanrıların pek anlayışlı oldukları söylenemez. Vor of the Seas'e bir kurban sözü verdim ve sözümü yerine getirmeden haftalar geçmesine izin verdim. Birdenbire şu anda bir Beklenti olduğu için şükretmeye başladım - Ranan'ın dediği gibi, Vor kurbanımı kabul etmek için orada bile olmayabilir. Umarım.

İç çekerek dönüyorum ve ufkun kenarındaki karanlık lekeye bakıyorum. Hiç yüzmediğim kadar uzakta ve denizin ortasındayız. Günlerdir mavi sulardan başka bir şey görmüyoruz. Uçsuz bucaksızlığı biraz ürkütücü buldum ama Akara'nın sırtında güvende olduğum için korkularımı yenebildim. Şimdi tek ayağıyla benden daha iyi yüzen kocamın yanında iki ayağımla birden atlayıp yüzebileceğim.

Çok güzel.

"Erzaklarımız ne olacak?" Ranan'a soruyorum. "Onları burada mı bırakacağız?"

"Şimdilik. Filoya vardığımızda onları alması için birini geri göndereceğiz." Elimi bırakıyor ve yan dönerek bacaklarını arkasına doğru uzatıyor. "Ne kadar erken gidersek o kadar iyi. Kalkmama yardım eder misin?"

Durmak mı? Görünüşe göre gitmeye hazır. Ben hazır değilim. Asla hazır olamayabilirim.

Korkumu yutuyorum ve başımı sallayıp dişlerimin arasından yalan söylüyorum. "Harika. Hadi yapalım şu işi."

Ranan'ı ayağa kaldırmak için biraz manevra yapmak gerekiyor - dört kolu olabilir, ama sadece bir bacağı yaralı

denmesini bozuyor. Tüm ellerini üzerime koyuyor ve benim sağlam formumu kendini dik tutmak için bir kaldıraç olarak kullanıyor, sonra ağırlığını omzuma veriyor ve suyun kenarına doğru zıplıyor. Yeterince yaklaştığımızda suya dalıyor. Yüzeye çıkıp başını savurana kadar nefesimi tutuyorum ve gururlu baş yüzgecindeki suyu silkeliyorum. "Şimdiden daha iyiyim."

"Bacağın nasıl?" Çıplak ayak parmaklarımı Akara'nın sırtındaki yosunlara doğru kıvrırken oyalanarak soruyorum.

"Biraz acıyor ama kollarımı kullanacağım," diyor ve bana bir parça su fırlatarak gösteriyor.

Yeterince neşeli görünüyor, tamam. Sıra bende. Korkumu bastırarak burnumu tutuyorum ve Akara'nın kabuğunun kenarına doğru koşuyorum, sonra da suya atlıyorum. Sıcak güneş ışığına rağmen burası ısırtıcı derecede soğuk ve bunun şoku beni bir an için çırpınmaya itiyor.

Yüzeye çıkıyorum, çırpınıyorum ve sonra hemen tekrar batıyorum.

Hava almak için umutsuzca suyu tırmalıyorum ve sonra sert bir kol belime dolanıyor ve beni yüzeye çekiyor. Ranan'ın çatık kaşlı yüzüne doğru öksürüyorum.

"Çırpınmayı bırak," dedi bana. "Kendini yoracaksın."

"Yüzmeye çalışıyorum-"

"Bana tutun," diyor. Kollarımı boynuna doluyorum, titriyorum ama ikimizi de su üstünde tutmayı başaramıyorum. Bir kez daha batıyoruz, ağırlığım bir çapa gibi ona asılı.

Hemen onu serbest bırakıyorum, böylece ikimiz de hava emebiliyoruz ve onun yanında kürek çekerek su sıçratıyoruz. "Sadece git," diyorum ona. "Senin yanında elimden geldiğince iyi yüzeceğim ve idare edeceğiz."

"Elbiseni çıkar," diyor. "Uzuvlarını düzgün bir şekilde hareket ettirmeni engelliyor."

"Ve ailenizin kapısına çıplak mı geleyim? Hiç sanmıyorum!"

Hayal kırıklığı açıkça görülüyor ve bizi ileriye doğru iterken beni ayakta tutmak için tekrar tekrar deniyor. Asla

Uzun süre işe yarıyor ve sonunda, o yavaşça yanımda hareket ederken ben de onun yanında çırpınarak kürek çekiyorum. Hareketlerini taklit etmeye çalışıyorum ama o nefesini benden çok daha uzun süre tutabiliyor, bu yüzden uzun süreler boyunca dibe battığında bunun pek bir önemi kalmıyor... oysa benim için önemli. Yine de ilerlemeye devam ediyoruz ve bir şekilde Akara'dan uzaklaşmayı başarıyoruz. Yorulmaya başladığını söyleyebilirim çünkü hareketleri yavaşlıyor, nefes alıp vermesi zorlaşıyor. Onu endişeyle izliyorum, bu da daha fazla su yutmama neden oluyor. Yüzüyoruz, yüzüyoruz ve... Tanrım, filo hiç olmadığı kadar uzak görünüyor. Hayal kırıklığıyla ağlamak istiyorum çünkü uzuvlarıma yorgunluktan kramplar giriyor ama devam ediyorum çünkü başka çarem yok. Kürek çekiyorum, suyu tırmalıyorum, kürek çekiyorum, tırmalıyorum ve bir şekilde tekrar tekrar batmaya devam ediyorum.

"Vali?" Tekrar suya daldığımda Ranan sesleniyor, ancak bir kez daha öksürerek . "İyi misin?"

"Ben iyiyim," diye nefes nefese onu rahatlatıyorum. "Kendin için endişelen!"

Tekrar aşağıya iniyorum ve hayal kırıklığıyla hırlıyor, yanıma geçiyor ve bacaklarıma dolanan elbiseyi yırtıyor. O elbiseyi bacaklarımdan sıyrırken itiraz edemeyecek kadar yorgunum. Yardımı oluyor ama sadece biraz. Bu noktada uzuvlarım ağırlı düğümler gibi hissediyor ve her nefes acıtıyor. Saçlarım yüzümde, tuzlu su gözlerime batıyor ve o lanet olası filo hâlâ başparmağım kadar görünüyor.

Boğuluyor olabilirim. Birazcık. Ama Ranan da yorgun. Sadece idare etmek zorundayım.

Ayağımın altına bir şey sürtünüyor ve irkiliyorum, bunu yaparken bir ağız dolusu su yutuyorum.

Bir köpekbalgının beni yiyeceğini düşünerek suya giriyorum. Yine de yüzeyin altı çok huzurlu ve bir an için kürek çekmeyi bırakıp sadece sürüklenmek için hareket ediyorum. Sürüklenmek çok güzel...

Belli belirsiz, tekrar yüzeye çekildiğimi ve birinin sırtıma sert bir tokat attığını fark ediyorum. Su öksürüyorum ve

Ranan'ın kulağımın dibinde bağılıyor gibi görünen başka bir adamla tartışırken çıkardığı sesi duyuyorum. Odaklanamıyorum. Çok yorgunum ve sadece soğuk dalgaların altına geri dönüp biraz daha sürüklenmek istiyorum. Ama yüzmeye devam etmek zorundayım. Tekrar kürek çekmeye çalışıyorum, ancak bir el kolumu yanıma doğru itiyor.

"Yel değirmenini durdur, genç kız. Artık benimsin." Elini çeneme götürüyor, güneşe doğru eğiyor ve beni suyun üzerinde tutuyor.

Kurtarıcıma yaslanıyorum ve onunla Ranan arasında geçen su dolu konuşmaları dinliyorum. Hiçbir kelime kaydedilmiyor, sadece yeni gelenin sıcak, dostça sesi ve Ranan'ın daha keskin sesi.

Sonra bedensel olarak havaya kaldırılıyorum ve dünya etrafımda dönüyor. Sert bir yüzeye sırtüstü yatırılıyorum ve ellerim karnıma bastırılıp sertçe itilmeden önce bir an için gözlerimi kısarak güneşe bakıyorum.

Hemen tuzlu su kustum.

Kusarken biri beni yan çeviriyor ve bir ayak bileğinin etrafında ısıltılı bir bilezik olan narin ayaklara bakıyorum. Bir kadının ayakları. Tekrar sırt üstü döndüğümde, yüzlerinde endişe dolu bakışlarla başımda dikilen birden fazla insan olduğunu görüyorum. Hepsinin kafasında Ranan gibi yelkenler, dört güçlü kol ve tenlerinde aynı yeşilimsi renk var.

Ranan'ın ailesiyle bu şekilde tanıştım; sırtüstü yatarken, kusmuk içinde, yarı boğulmuş ve çıplak bir halde.

Lord Vor bugün bana çok fazla alçakgönüllülük öğretti.

CHapTer

TWenTY-THree

RANAN

T Şifacının evi kalabalık bir evdir. Daidu'nun çadırı genellikle mantar tıpalı kavanozlarla doludur

-Her biri deniz yosunu, çeşitli balık bağırsakları ve Vor'un bildiği başka şeylerden yapılmış fermente biralar içeriyor ve hepsi de onun şifasında kullanılıyor. Kavanozların arasına sıkıştırılmış küçük bir yastıklı yatak ve iyileşmesi gerekenler için ikinci bir yastıklı yatak var. Tek başına bu bile onun alanını doldurmaya yeter ama o gün uzun boylu annem şifacının üzerinde geziniyor ve bacağım üzerinde çalışırken kaşlarını çatarak onu izliyor.

Ve yanımda, Vali derin bir uykuda, eli bilinçsiz bir şekilde bile benimkine sıkıca tutunuyor.

Amcam Dorran ve arkadaşı Balo tarafından sudan kurtarıldıktan sonra, şifacının önce Valessa'mı muayene etmesi için ısrar ettim. Yaram eski ve yanımda yüzmeye çalışırken çok fazla su aldı. Artık yeterince iyi olduğuna kanaat getirildiği için benimle kalıyor ama o kadar yorgun ki bayıldı.

Zavallı karım. Uzanıp alnındaki hâlâ ıslak olan bir tutam saç tarıyorum. Ben yaralandığımdan beri

bir an bile dinlenmedi. Vali sadece yanıma sokuluyor, nefes alış verışı sabit.

"Seni ne ısırdı?" Daidu bacağıma iyice bakmak için yaklaşarak soruyor. "Köpekbaliğı gibi görünmüyor. Isırık çok derin."

"Deniz ejderhası. Bir tanesi mağaramın yakınına yerleşti."

Daidu dilini şaklatıyor, yaramı incelerken arkasına uzanıp taze havlu getiriyor. "Kötü şans, işte."

"Evet. Başka bir yere yerleşeceğim. Akara filoya dönmek için hâlâ çok vahşi." Vali'nin burada kalıcı olmak konusunda ne düşüneceğinden emin değilim. Mağarayı çok sevdi ve izole edilmiş olmasına aldırıyor gibi görünüyordu ama halkımın geri kalanıyla tanışmak konusunda pek de heyecanlı görünmüyordu. Belki de utangaçtır.

Daidu bacağıma dürtüp dürttüğçe annem volta atıyor. Sonunda sabrı tükeniyor ve ikimizin de üzerine eğilip yüzüme bakıyor.

"Bütün bunların anlamı ne oğlum?" Annem sesini alçak tutuyor ve buna rağmen uyuyan karımı uyandırmıyor. Yine de yüz ifadesi duygu dolu. Daidu'nun yaralı bacağıma dürtmesini izlerken ağzı öfkeli bir kaşla aşağı çekilmiş ve gözleri endişe dolu.

Şifacı annemi kenara itti. "Benim ışığımdasın, Ajinai."

Annem diğer tarafıma geçmek için bacaklarımın üzerinden geçiyor. Bu onu uyuyan Vali'ye daha da yaklaştırıyor ve yüzündeki ifade hoşnutsuzluğa dönüşüyor. "Bunun uygunsuz olduğunu biliyorsun. Diğer filolar ne düşünecek?"

Sanki umurumda? "Burada değiller."

"Ama bir ay içinde olacaklar! Laena filosunun reisinin senin yaşlarında sevimli bir kızı olduğunu biliyorsun. Bir eş arıyor olacak ve filomuzun yeni bir kana ihtiyacı var." Kollarını göğsünün üzerinde kavuşturup bana hayatı boyunca sahip olduğu o sert, anaç bakışını atıyor.

"Vali benim karım," diyorum tekrar. Geldiğimden beri bunu yirmi kez söyledim ve söylemeye devam etmem gerekiyor gibi görünüyor.

"Ama... neden?" Annem tekrar öne doğru eğiliyor ve şifacı ona sinirli bir bakış daha atınca geri çekiliyor. "Neden oğlum? Neden bir insan?"

"İnsan olup olmaması önemli mi? Ben onu seçtim."

"Ona olan sevgini sorgulamıyorum," diyor annem. Yüz ifadesi gerçekten şaşkın, sanki yabancı bir dilde konuşuyormuşum gibi. "Ama evlilik filoyu ve oradaki soyları güçlendirmekle ilgili olmalı. Fırtınalı mevsim için diğerleri arasında stratejik ittifaklar kurmakla ilgilidir. Bu güçlü çocuklarla ilgili, oğlum. Amcanın insan bir eşe sahip olması başka bir şey, senin için başka bir şey."

"Nedenini anlamıyorum." Sabırsızlığımı sesimden tutmaya çalışıyorum. Vali'nin saçlarını yüzünden geriye doğru okşamaya devam ediyorum, yumuşaklığına dokunma ihtiyacı hissediyorum, onun burada olduğuna ve iyi olduğuna dair kendimi rahatlatmak için. Dalgaların altına her dalışında kalbim neredeyse göğsümden fırlayacaktı. Bana ayak uyduracak beceriye sahip olmadığını bildiği halde çok çabaladı ama hiç şikâyet etmedi. Bir kere bile. "Amcam da filonun soyuna benim kadar kolay katkıda bulunabilirdi ama seçtiği kişiyle çiftleşmesine izin verildi. Hiç kimse Vali'den daha verici ya da düşünceli olamaz."

Annem bir elini kaldırıp sarkan küpelerinden biriyle oynuyor, bu onun telaşlı olduğunun kesin bir işareti. ", ama onu bir kenarda tut ve onun yerine denizcilerden iyi bir kadınla evlen."

Sabırsızlığımı bastırıyorum, çünkü annem hep böyleydi. Vali'yle evlenmemi kabul etmemesi hiç de şaşırtıcı değil. Bu konuda zorluk çıkaracağını biliyordum. "Ona onunla evleneceğimi söyledim ve yalan söylemiyorum."

Annem derin bir iç çekiyor, tam Daidu bir dikişi çekip çıkarırken acıdan sessizce yüzümü buruşturuyorum. Şifacı bana bakıyor, iki eliyle yaramı çimdiklerken diğer eliyle

diğer ikisi bir sonraki dikişini çekmek için hareket eder. "Bunlar eğri büğrü ve beceriksizce yapılmış."

"Eşim yaralandıktan sonra bana dikiş attı. Bunu daha önce hiç yapmamıştı."

"Belli oluyor." Daidu akan bir parça kanı siliyor. "Ama yine de bunu denemesi akıllıcaydı. Sanırım onun sayesinde bacağın sende kalacak."

Hızlı düşündüğü için karımı yanıma sıkıştırmak istiyorum. "Hayatımı birden fazla şekilde kurtardı," diyorum onlara. "Onunla evlenmeyi ona borçluyum."

"Pekâlâ, bu kadar o zaman." Annem hoşnutsuz görünüyor. "Babana haber vereceğim, o da reise söyleyecek."

İkisinin de annem kadar umursayacağından şüpheliyim ama o çadırdan çıkarken başımı sallıyorum ve Daidu bir dikiş daha atarken yüzümü buruşturuyorum. Kabuk bağlamış yaramın tırtıklı çizgisine bakıyor, şimdi de onun müdahaleleri yüzünden kanıyor.

"İyileşmeme yardımcı olacak bir şey verebilir misin?" Ona sordum.

"Bu kadar iyi iyileştiği için şanslısın." Yakındaki bir kavanozdan damlayan deniz yosununu çıkarıp kızgın yaranın üzerine yerleştiriyor. "Ama evet, yardımcı olacak bir şeyim var. Deniz solucanı özü ve pullu bir yılan balığının öğütülmüş kalbi, yüz gün boyunca mayalanmaya bırakıldı." Daidu duraklar. "Tadı güzel olmayacak."

"Asla olmaz." Yine de Daidu'nun iksirleri etkili.

"Senin için hazırlayacağım." Bir dikiş daha atar ve sonra doğrulur. "Annene aldırma. Kendisinden daha uzun baş yelkenleri olan torunların hayalini kuruyor. Bu onun görüşünü bulandırıyor."

Başımı sallıyorum. Vali ve benim hâlâ çocuklarımız olabilir - halflingler duyulmamış bir şey değil- ama bu benim için özel bir endişe kaynağı değil. Ben daha çok onun güvende ve mutlu olmasını önemsiyorum. Bir ay önce tek düşünebildiğim beni ne kadar yavaşlatacağı iken, şimdi onun ihtiyaçlarına odaklanmam çok garip. Fikirler ne kadar çabuk değişiyor.

Vali'yi yanıma yatırmış olarak uyanamama düşüncesinin geleceği inanılmaz derecede kasvetli göstermesine nasıl da aşık oldum? Ne zaman kendime onu göndermek için güzel ve güvenli bir insan yerleşkesi bulmam gerektiğini söylesem... bir türlü bunu yapmaya cesaret edemiyorum. Bencilce ama nereye gidersek gidelim onu yanımda istiyorum.

Daidu bacaklarını açıp ayağa kalkarak, "Temiz suya ihtiyacım var," diyor. Ayağa kalkarken iki elini sırtının alt kısmına koyuyor, kemikleri gıcırıyor. "Hemen döneceğim. Hiçbir yere gitme."

Şifacımız kendi şakalarını sever. İçimi çektim. "Komik."

Sonra Vali ile yalnız kaldım. Bir süreliğine her şey sessiz, deniz kuşlarının birbirlerine seslenmeleri ve dalgaların filodaki kaplumbağaların kabuklarına hafifçe vurmasından başka bir şey yok. Diğerlerinin, muhtemelen reisin ailesinin ve annemin uzaktan gelen mırıltılı sesleri var. Akara'nın düşünceleri ara sıra benimkilere geliyor, sakın ve mesafeli. Beklemeyi umursamıyor burada güneşlenip suların tadını çıkaracak. Burada uzun süre kalırsam huzursuz olacak ve aramızdaki bağ yakın temas olmadan zayıflayacak ama şimdilik tek yapmam gereken iyileşmek ve Vali'ye bakmak.

Vali'm.

Karıma bakıyorum. Gözleri açık ve endişe dolu. Karımın kendini korumak için yalan söyleme eğilimini biliyorum ama nedense annemle konuşmam boyunca uyuyormuş gibi davranmış olabileceği beni rahatsız etmiyor. "Uzun zamandır mı uyanıksın?"

"Her şeyi duydum," diye fısıldıyor. "Evlenmemeli miyiz? Bu yanlış mı?"

Başımı salladım. "Hayır, evleneceğiz. söyledim."

Tereddüt ediyor, parmakları kollarımdan birinin üzerindeki dikenli yüzgeçte geziniyor. "Ben sadece... beni getirdiğin için mutlu görünmüyorlar. Ailenin gelinin olarak benden memnun olmasını istiyorum. Senin de gelinden memnun olmanı istiyorum."

Sözleri beni sinirlendiriyor. Yaşadığımız onca şeyden sonra hâlâ emin değil mi? "Beni memnun etmiyorsun."

İrkilir, nefesi kesilir. Gözleri hemen yaşlarla dolar ve doğrulup oturur. "Ah."

Vor adına, ağzım başımı belaya sokmaktan vazgeçecek mi? Cevap vermeden önce düşünmeyi öğrenmeliyim. "Hayır-bekle. Yanlış söyledim, Vali."

"değil," diyor ama sesindeki gözyaşlarını duyabiliyorum. Ayakta duruyor ve bana bakmıyor, kolları göğsünü sarıyor, çok nefret ettiği çıplaklığını örtmek için beline bir balık derisi bağlı. "Bilmeliydim-"

"Başkalarını değil, kendinizi memnun etmelisiniz. Demek istediğim buydu."

"Ve sen değil." Sözlerinde büyük bir incinmişlik var.

"Sadece kendin," diye . "Başka kimsenin önemi yok."

"Belki sizin dünyanızda değil," diyor sesi kısık bir şekilde. "Ama benim hayatta kalmam başkalarını memnun etmekle ilgili oldu."

O haklı ve ben konuştukça bu işi daha da berbat ediyorum. "Anlamalısın Vali. Burada olmandan kimse memnun olmayacak. İnsan olduğun için ya da sen olduğun için değil. Basitçe anlamıyorlar. Halkım arasında gençler filoya yeni kan getirmek için evlenirler. Benden komşu kabile reisinin kabilesinden bir gelin almamı beklediler, hem de bir süre daha değil."

Vali dönüyor ve bana sinirli bir bakış fırlatıyor. "O zaman neden köle gemilerinden bir gelin talep ediyorsun? Yalnız olduğunu sanıyordum!"

Dilim ağzımın içinde taş gibi. "Rüşvet. Rüşvet demek istemiştım. O zaman da şimdi olduğu gibi yanlış söyledim."

Yüzü buruşuyor. "Ah. Ben bir aptalım." "Sorun değil, Vali-"

"Hayır, öyle değil. Hiçbir yerde istenmiyorum. Ve bu-" Bacağımı işaret ediyor. "Bir deniz ejderhası mı? Bana ne zaman söyleyecektin, Ranan? Yoksa istemediğin bir insan bunları anlatacak kadar önemli değil mi?"

Çenemi sıktım. Ona söylemeliydim ama bir türlü doğru zamanı bulamadım. "Endişelenmeni istemedim."

"Yani seni kurtarıyorum, ve yıkıyorum ama önemli konularda konuşacak kadar iyi değilim, öyle mi? Anladım. Sanırım kendimi karın olarak görmeyi bırakmalıyım. En azından bir köle olarak yerimi biliyordum." Öfkesinden saçlarını savuruyor ve hışımla çadırdan çıkıyor.

Vali bir an sonra ellerini yumruk yapmış bir şekilde geri dönüyor. "Nereye gideceğimi bilmiyorum."

"Amcamın kocasını bul, bir insan. Adı Balo ve gür bir sakalı var. Sana bir çadır bulmada yardımcı olacaktır." Bunu onun için yapmak istiyorum ama burada, hasta yatağında sıkışıp kaldım ve bundan nefret ediyorum. Yine de kalkmaya çalışıyorum, çünkü Vali halkımın meraklı ve davetkâr olmayan gözleriyle tek başına yüzleşmek zorunda kalmamalı.

Elini kaldırıyor. "Yerde kal. Şu anda seninle konuşmak istemiyorum ve düşersen sana yardım etmek istemediğimden eminim."

O da haklı bir öfkeyle tekrar dışarı fırlıyor.

ÇAPTER YİRMİ DÖRT

VALİ

I Tam bir aptalım.
Rüşvet.
Gelin değil.

Ranan çok fazla şeyi çok hızlı hissettiğinde zaman dili tutulur ve tabii ki gemi soygunu gibi tehlikeli bir durumda ağzının kontrolünü kaybedecektir. Yanlış konuştuğunu ve bu kadar acıtmaması gerektiğini biliyorum.

Ama Tanrım, çok acıyor. Beni hiç istemedi. Bunu en başından beri anlamıştım ama sonra itiraz edip kendimi özel hissetmemi sağladı ve ben de içgüdülerimin bana ne söylediğini unuttum. İçim paramparça ve uyuşmuş hissediyorum.

Geri çekilecek bir yerim bile yok çünkü denizin ortasında yabancılarla çevriliyim. En yakın kaplumbağanın yanından atlasam bile, Lord Vor muhtemelen bana hızlı bir ölüm vermezdi, çünkü ona hala bir kurban borçluyum.

İçinde bulunmak için berbat bir nokta.

Çevremdekilerin meraklı bakışlarını görmezden gelerek dikleştiriyor ve gözyaşlarımı yutuyorum. Görmek

Bu kadar çok deniz canlısının bir arada olması bana ne kadar farklı olduklarını hatırlatıyor. Bazen Ranan'ın dört kolu olduğunu ya da dirseklerinin ve baldırlarının arkasında dikenli yüzgeçleri olduğunu unutuyorum. Pürüzsüz kafasının üstündeki dikenli yelkene alıştım. Ranan böyle görünüyor. Ama etrafımdaki köye baktığımda kendimi daha da yalnız hissediyorum. Çoğu tek ya da her iki kolunu kavuşturmuş bana bakıyor.

Hoş karşılanmadım.

Ama daha önce de böyle durumlardan kurtulmuştum. En yakın kişiye doğru yürüyorum ve ona kibarca gülümsüyorum. "İnsan adamı arıyorum. Bana onu gösterebilir misiniz?"

Bana bakıyorlar ve sonra biri diğerlerinin arasına sıkışmış bir çadırı işaret ediyor. Sıradan görünüyor ve üzerimdeki şal ile aynı garip malzemeden yapılmış. Girişin üzerinde bir kapak var. Yaklaşıyorum ve kapıyı nasıl çalıp birinin dikkatini çekeceğimden emin olamadığım için dışarıda tereddüt ediyorum. "Alo?"

Perde geri çekilir ve bir adam dışarı çıkar. Peştamaldan başka bir şey giymiyor ve insan olduğu çok açık. Onunla ilgili ilk fark ettiğim şey kıllı olduğu. Koyu renk saçları ve derin bronzlaşmış bir teni var ve sanırım bir erkekte gördüğüm en fazla kıl göğsünde. Yüzünü çerçeveleyen dolgun bir sakalı var ve sakalının en kalın kısmını kuyruk şeklinde sıkıştıran küçük bir altın yüzük bulunuyor. Gözleri parlak mavi ve bana saf bir nezaketle bakıyor. "Herkesin bahsettiği insan gelin sen olmalısın!"

"Buradaki diğer tek insan sen olmalısın," diye şaka yapıyorum, yüzündeki neşeli ifadeyle kendimi biraz daha az yalnız hissediyorum.

Gülüyor, sesi gür ve derinden geliyor. "O benim! Ben Balo. Sizinle tanıştığıma memnun oldum. Kocam balık tutmaya gitti, yoksa sizi tanıştırdırdım." Balo öne doğru yürürken bana gülümsüyor. "Filodaki herkesle tanıştın mı?"

Tanrım, şu anda yapmak istediğim son şey bu. "Henüz değil!"

Yüzümde bu konuda ne hissettiğime dair ona ipucu veren şey olmalı. Gülüyor ve dostça, kıllı bir kolunu omuzlarıma doluyor. "Ah, dostum. Yabancılar karşı ne kadar misafirperver olmadıklarını biliyorum. Söz veriyorum bunu atlatacağsın. Ben olsam bunu kişisel algılamazdım."

"Bunu kabul etmenin başka bir yolu olup olmadığından emin değilim." Beni dışarı çıkarıp çadırdan uzaklaştırmasına izin veriyorum ve birlikte yürüyoruz. Onun rahat ve neşeli hali beni sakinleştiriyor ve daha az umutsuz hissetmemi sağlıyor.

"İlk geldiğimde kocam bana deniz insanların diğer insanlarla aynı şekilde düşünmediğini söyledi. Pek sayılmaz. Ya filosofunuzdur ya da ötekisinizdir. Filoya girdiğinizde aileden sayılırsınız. İnsanlar sizin için hayatlarını ortaya koyarlar. İhtiyacınız olan her şeyi filo sağlayacaktır. Kabul edildiğinizde her zaman bir yeriniz olacaktır. Ama o zamana kadar, siz bir yabancısınız." Kıkırdıyor, sesi hırıltılı. "Filo toplantılarını görene kadar bekle. Hepsi bir araya geldiğinde çok sıcak bir ortam varmış gibi konuşuyorlar ama gerçekte bu daha çok savaşan uluslar arasındaki barış görüşmelerine benziyor."

Bu...uyuyor. "Öyleyse neden yapıyorsun? Neden bir araya geldiniz? Neden sadece kendi işinizi yapmıyorsunuz?"

Balo yürürken kolunu omuzlarımdan ayırmıyor ve diğerlerinin artık bana şüpheyile bakmadığını fark ediyorum. Sanki onun onayı yavaş yavaş çarkları yağlıyor gibi, ki bu çok saçma. Ranan yanımda olmalı, onun karısı olduğum için herkese iyi hissettirmeli ve bunun yerine burada bir yabancıyla birlikte olmak içimi acıtıyor.

"Filoların bir araya gelmesi herkes için faydalıdır. İnsanlar ticaret yapar ve birbirlerinden zanaat öğrenirler. Evlilikler yapılır. Balıkçılık ya da insanların neyin peşinde olduğu veya hangi bölgelerin artık baskın için güvenli olmadığı hakkında bilgi paylaşılır."

"Yani herkes baskın mı yapıyor? Sadece Ranan değil mi?"

"Oh, herkes," diyor Balo gülerek. "Genç erkeklerin çoğu için bu bir geçiş töreni. Kaplumbağalar vahşi dönemlerinde tek başlarına kıyı şeridini yağmalar ve ganimetleri ailelerine geri getirirler. ile

Filonun sağlayamadığı çelik bıçaklar ya da özel lezzetler gibi şeyleri karşılayabiliyorlar." Bir sırrını itiraf ediyormuş gibi eğiliyor. "Kocamın korkunç bir tatlı düşkünlüğü var ve şurup karşılığında ticaret yapmayı seviyor."

Buna gülümsüyorum.

"Seni herkesle tanıştırmamı ister misin?" diye soruyor, köyün içinde yürürken ve üzerimizdeki gözleri görmezden gelirken. "Yoksa bir süreliğine saklanacak bir yer mi bulmak istersin? İlk geldiğinizde bunaltıcı gelebileceğini biliyorum."

"Yürümeye devam edebilir miyiz?"

Kalın bıyığı seğiriyor. "Tabii ki yapabiliriz."

Beni yönlendirmeye devam ediyor ve bir kaplumbağa ile diğeri arasında köprü görevi gören dokuma hasırlar olduğunu görünce şaşıyorum. Bir kaplumbağanın üzerinden başka bir kaplumbağaya geçiyoruz ve bu kaplumbağanın üzerinde o kadar kalın yosun büyümesi var ki ağaçlar bile var. Koca bir ağaç bahçesi. Büyüleniyorum, çünkü Akara'nın sırtı çoğunlukla çıplak, ama bu kaplumbağa çok daha yaşlı olmalı. Ağaçlardan birine bakıyorum ve kum tükürüğünde gördüğüm büyük ağaç fındıklarının aynısını görüyorum. "Bütün kaplumbağaların üzerinde ağaçlar mı yetişiyor?"

"Eskiler öyle, evet. Yaşlandıkça daha az suya batıyorlar ve bizim sağladıklarımız için filoyla birlikte sürüklenmekten memnunar." Beni köprü'nün yanına götürüyor ve iki kaplumbağanın arasındaki yarığı işaret ediyor. Aralarındaki boşluktan su akıyor, sıçırıyor ve minik minnoşlar havaya sıçırıyor. "Filoya çekilen çok sayıda küçük balık var ve bunlar kaplumbağaların altlarını temiz tutuyor. Kaplumbağalar yiyeceklerini sudan ve içindeki parçacıklardan alırlar. Bana nasıl olduğunu sormayın. Ben sadece güzel görünmek için buradayım."

"Büyüleyici," diye itiraf ediyorum. "Ama benim geldiğim dünyadan çok farklı."

"Ben Yshremi'yim," diye kabul ediyor gülerek. "Denize kıyısı olmayan bir halk. Bu yüzden ne demek istediğinizi çok iyi anlıyorum."

Şaşırdım. Yshrem dünyanın öbür ucunda. "Buraya nasıl geldin?"

"Bu uzun bir hikaye." Sırıttıyor, bronzlaşmış yüzü gözlerinin kenarlarından kırışıyor. "Beni balık derisi kazırken izlerken dinlemek ister misin?"

Tereddüt ediyorum, çünkü tüm içgüdülerim bana gidip Ranan'ı kontrol etmemi, bacağının nasıl olduğunu görmemi söylüyor. Rahat mı, yoksa beni özlüyor mu diye. Ama sonra onun sözlerini hatırlıyorum.

Beni memnun
etmiyorsun. Rüşvet.
Gelin değil.

Ranan bu kadar sık yanlış konuşurken sözlerinin arkasına saklanmadığını nereden bileceğim? Acımı -ve kocamla ilgili düşüncelerimi- bir kenara itiyorum. "Biliyor musunuz? Balık derisini nasıl yaptığınızı öğrenmeyi çok isterim. Bu o mu?" Şalıma dokunuyorum. Başını salladığında devam ediyorum. "Ayrıca nasıl yüzüleceğini de öğrenmem gerekiyor. Herhalde bir insana deniz insanlarına nasıl ayak uyduracağını öğretemezsin?"

"Eminim yapabilirim," diyor Balo, sesi dostça. Omzumu sıkıyor. "Yüzmeyi öğrenmek buraya uyum sağlamamanın yarısıdır."

Ve umutsuzca uyum sağlamaya ihtiyacım var. "Güzel, çünkü alabileceğim tüm numaralara ihtiyacım var."

ÇAPTER YİRMİ BEŞ

RANAN

DAidu'nun iksirlerinin tadı hamarii kaplumbağasının alt tarafı gibi, ama onlar Etkili. Onlar Ayrıca yapmak Halsizim ve günün çoğunu şifacının çadırında uyuyarak geçiriyorum. Uyandığımda bacağım artık yanmıyordu ve derim eskisine göre daha az şişmişti. Midem şiddetle gurulduyor ve şifacının nerede olduğunu merak ederek yatağında doğruluyorum.

öyle.

Ben kalkamadan çadır açılıyor ve Vali elinde büyük bir kâseyle içeri giriyor. Saçları kurumuş ve başının üzerine yığılmış, burnu da bütün gün açıkta kaldığı için pembeleşmiş. Hâlâ daha önce kendisine verilen şalvarı giyiyor ama etrafında yeni bir kemer var ve daha iyi oturuyor. Büyük göğüslerini ve uzun bacaklarını vurguluyor. İyi görünüyor. Taze. Güzel.

Onunla konuşmak için sabırsızlanıyorum. Filo hakkındaki düşüncelerini duymak için. Benden hâlâ nefret edip etmediğini öğrenmek için. "Nerelerdeydin?"

Kaşları kalktı.

Yüzüm ısınıyor. Belki de kulağa talepkâr geliyordu. "Senin için endişelendim."

"Senin işin burada yatıp dinlenmek" diyor hafif, neşeli bir sesle. Yanıma oturuyor ve yemek kasesini uzatıyor. "Benim için endişelenme. Kendi başımın çaresine bakabilirim."

"Hâlâ senin için endişeleniyorum." Kaseyi alırken parmaklarımı kasıtlı olarak onunkilerin üzerinde gezdiriyorum. "Nasıl hissediyorsun? Ciğerlerin ağrıyor mu? Çok fazla su içtiğinden endişeleniyorum."

"Ben iyiyim. Sen ye." Eliyle kaseyi işaret etti. Ona geri uzattım. "Paylaşalım mı?"

"Ben zaten yedim. Balo'nun kocası büyük bir balık yakaladı ve birkaç kişiye yetecek kadar vardı." Ellerini kucağında kavuşturmuş, beni izliyor.

"Balo'yu buldunuz o zaman? Onun hakkında ne düşünüyorsun?" Bu yemek annemin en sevdiği yemeklerden biridir; kurutulmuş deniz yosununa sarılmış fermente balık. Bana genç bir minnow olduğumu ve babam gibi güçlü ve uzun boylu büyüebilmek için önüme konan her şeyi yediğimi hatırlatıyor. Halkım için çok tipik ve lezzetli bir yemektir. Aynı zamanda Vali'nin sevmeyeceğinden şüphelendiğim bir yemek, çünkü Balo ilk geldiğinde nefret etmişti. Annemin beni filoya katılmaya ikna etmek için kullandığı sessiz bir yöntem.

Güzel bir düşünce ama ben Akara'nın sırtındaki hayatımı seviyorum... ve sanırım Vali de bunu filoyla birlikte olmaya tercih ederdi. Onun ne istediği benim için önemli.

"Balo çok iyi biri. Ondan hoşlanıyorum. Hoşlanmamak mümkün değil." Gülümsüyor. "Beni kanatları altına aldı ve etrafı gezdiriyor. Bana yüzme dersleri de verecek."

Bunu duymak tüylerimi diken diken ediyor. Vali'yi düşünüyorum, ıslak kıyafetleri göğüslerine yapışmış, ona ders vermeye çalıştığımda bana sürtünüyordu. Balo kadınlarla ilgilenmiyor ama bu karımla bu kadar çok vakit geçirecek olmasını kıskanmadığım anlamına gelmiyor. "Sana öğreten ben olmalıyım."

Bana ihtiyatla bakıyor. "Öyle olmalı, ama ben kendimi memnun ediyorum."

Sözleri beni yaralıyor. Bunlar benim sözlerim ve ben de en az onun kadar nefret ediyorum. "Seni asla incitmek istemedim."

"Bunu çok söylüyorsun Ranan, ama yine de canımı yakmaya devam ediyorsun. Bir noktada elimi ateşe sokmamayı öğrenmem gerekiyor, değil mi?" Gülümsemesi parlak ama doğal değil. "Ağzımdan kaçan şeylerin gerçek olup olmadığına güvenemiyorum. Öyle olmadıklarını söylüyorsun ama olmaya devam ediyor. Sana nasıl inanabilirim?"

"Bunun yerine beni hareketlerime göre yargılıyorsun." Ona bir el uzattım.

O almıyor. Kendi elleri yumruk şeklinde kıvrılmış, kalçalarının üzerinde duruyor. "Düşünmem gerek, Ranan."

Bunu söylerken sanki ona vurmamı bekliyormuş gibi omuzları geriliyor ve kendime onun karım olmadan önce bir köle olduğunu hatırlatmak zorunda kalıyorum. Benimle aynı fikirde olmasa bile güvende olduğunu öğrenmesi gerekiyor. "İstedığın kadar zamanın var Vali'm. Anlıyorum."

Bunun üzerine biraz rahatlıyor ve çadırın etrafına göz gezdiriyor. "Şifacı nerede? Ona ihtiyacınız var mı?"

Homurdanıyorum. "Muhtemelen boğazıma tıkmak için başka bir iğrenç iksir hazırlıyordur."

Dudakları seğiriyor. "Ama kötü iksirler işe yarıyor mu?"

"Evetyarıyor." Sesim kendi kulaklarıma bile kederli geliyor.

"Bu demek oluyor daha fazla içmem gerekecek."

Kıkırdıyor ve elimde unuttuğum tabağı işaret ediyor. "Ye. Gücüne ihtiyacın var. Yaralandığından beri zayıfsın."

Büyük bir ısırk daha alıyorum.

"Bir deniz ejderhası, hm?" Vali soruyor. "Neden bana söylemedin?" "Deniz Ejderhalar ses korkutucu ama onlar vardır Onların bölgesine girmediğin sürece tehlikeli değiller. Korkmanı istemedim çünkü korkma şansın yoktu."

ona rastlarsın. Yeterince derine yüzemezsiniz." "Ama sen yüzebilirsin."

"Evet." İç çektim. "Mağaramın taşınması gerekecek. Kimse kendi bölgesi için bir deniz ejderhasıyla savaşmaz."

"Özür dilerim."

"Olur böyle şeyler. Sağ salim kurtulduğuma sevindim. Birkaç ıvır zıvır taşımak bir şey değil. Onları geride bırakabilirim."

Kekeliyor. "Hayır, yapmayacaksın! Orada çok para var! Onu terk edemezsin."

"Eğer saklamamı istersen, saklarım."

". Kesinlikle. Tüm o ganimeti almak için bir sürü bencil puştı soydun."

Bir kahkahayı ısırarak geri çekiyorum. Aramız kötüyken bile burada oturup konuşmak bizim için neden bu kadar kolay? Elini tutup anlaması için yalvarmak, hiçbirini kastetmediğime yemin etmek istiyorum ama yine de dinlemeyeceğinden şüpheleniyorum. Söylediği gibi düşünmesi gerekiyor. Ben de ona doğrularımı hareketlerimle göstermeliyim.

Yatalakken bunu yapmak kolay değil.

Yemeğimi bitiriyorum ve bana bir içki getiriyor ve şu anda bile beni beklemesinden nefret ediyorum. "Teşekkür ederim Vali. Her şey için. Bunu yeterince söylemedim ama sen benim hayatımı kurtardın. Ve benimle ilgilenerek kurtarmaya devam ediyorsun. Bunun kolay olmadığını biliyorum."

Sözlerim onu duraksattı. Yüzümü inceliyor ve yüzüne küçük bir gülümseme yayılıyor. "Ben her kadının kocası için yapacağı şeyi yapıyorum. Birbirlerine kızgın olsalar bile." Sonra bir şey hatırlayınca ifadesi değişiyor. "Ama sen bir eş istemiyordun, değil mi?"

"Başlangıçta bir tane istememiş olabilirim ama şimdi hayatımı onsuz hayal edemiyorum."

Gülümsemesi biraz daha zoraki, biraz daha üzgün görünüyor. "Başka bir şeye ihtiyacın var mı? Balo uyumam için boş bir çadıra yatak kurmayı teklif etti. Burada mı uyuyacaksın?" Balo'yu ve yardımseverliğini tekrar tebrik etmek istiyorum. "Evet,

Şifacı bana göz kulak olabileceği bir yerde olmamı istiyor. Ve bir çadır diğerinden farksız... ama benimle kalmanı isterim. Seninle uyanmak hoşuma gidiyor."

"Burada uyuyabilirim," diye kolayca kabul ediyor.

Tartışmasını bekliyordum. Kolay teslimiyeti beni şaşırttı. "Sevindim."

Vali bana yaklaşıyor ve battaniyenin üzerine yerleşiyor. Bacağıma dikkat ederek bedenimi kaydırıyorum ve ona yer açıyorum. Yanımda sıkışıyor ve sonra yanımda rahatlıyor ve bu o kadar tanıdık ve doğru hissettiriyor ki otomatik olarak kolumu omuzlarına koyuyorum, onu bana doğru sıkıştırıyorum.

"Şimdiden daha iyi," diyorum.

"Battaniyeleri paylaşmanın iyileştirici gücünü görün," diye takılıyor Vali. "Benim yatağı işgal etmemden o kadar yorulacaksın ki mucizevi bir şekilde daha hızlı iyileşeceksin."

"Daha çok yanımda güzel bir eşin olması, çaresiz olmaktan ne kadar nefret ettiğimi fark etmemi sağlıyor." Kolunu ovuyorum ve onunla birlikte olmak çok kolay geliyor. Bu beni mutlu ediyor. Vali beni mutlu ediyor. Ona, o güzel, kalkık yüzüne bakıyorum. "Seni öpebilir miyim?"

"Eğer istersen."

Cevabı beni rahatsız ediyor. Onunla ilk tanıştığım zamanki gibi temkinli, tarafsız ve müsamahakâr. Beni memnun etmeye çalışırken. "Bu benim ne istediğimle ilgili değil, Vali-"

"Ama öyle. Sen bir eş istemedin ve benden kurtulursan gidecek hiçbir yerim yok, bu yüzden ne olmamı istersen o olacağım. Beni öpmek istiyorsan, öp."

Dikkatsiz ağzım sayesinde en başa dönmüşüz gibi hissediyorum. "O zaman öpücüğümü isteyip istemediğin konusunda bana karşı dürüst olamayacaksan öpüşmeyelim."

" "

Öpüşmeyiz. Ama ayağa da kalkmıyoruz. Vali'yi yanımda tutuyorum ve bunu düzeltmek için ne yapabileceğimi düşünüyorum. Hasta yatağımdayken nasıl kur yapabilirim ve kendimi nasıl kanıtlayabilirim?

Yapmamayı göze alabilir miyim?

Chapter
YİRMİ ALTI

RANAN

A Bir hafta geçti ve Vali'yle aramızdaki rahatlık kayboldu. Her gece yanımda kıvrılmış uyuyor ve her sabah kollarımda uyanıyor... ama bir şeyler eksik. Birbirimize karşı duyduğumuz o spontane sevgi yok oldu. Hızlı öpücükler ve kahkahaları yok. Ondan yüzüme oturmasını istemedim ve o da aletlerime uzanmadı.

Biz çok dost canlısı yabancılarız ve bundan nefret ediyorum.

Ancak yatakta oturup bacağımı dinlendirmek zorunda kaldığım için bir şey yapmam çok zor. Bir de Daidu sürekli boğazımdan aşağı iksir dökerek günün büyük bölümünde uyumamı sağlıyor. Yine de uyanık olduğumda hep Vali'yi arıyorum. Onu görmeye, yumuşak ve aşağı baktığında kirpiklerinin tatlı yelpazesine açlık duyuyorum. Daidu'nun bana yedirdiği şeyi kokladığında burnunun sevimli bir şekilde kırışmasını.

Karıma sıırılsıklam aşığım ve o bana gerçek anlamda evli olmadığımızı gösterdi. Gururum toza dönüştü.

Birkaç gün daha geçip Daidu iyileşmemi hızlandırmak için artık iksirlere ihtiyacım olmadığını söylediğinde, yapacak hiçbir şey olmadan günler daha da uzuyor. Şifacının yardımıyla çadırın dışına çıkıyorum ve ağları onarmaya çalışıyorum, çünkü bu sadece el gerektiriyor.

Bugün şifacı çadırının dışında güneşin altındayım. Dün yağmur yağdı ve projeleri olanların işlerini yapmalarını engelledi. Bugün filoya dağılmış durumdalar, nemli hava seslerle dolu. İnsanlar derilerini seriyor ve birileri balık kurutuyor. Babamın babası dokuma yapıyor, babam günlük yemek için balık tutmaya gitti, benim de ağlarım var.

Çok fazla ağ var.

Ağları onarıyor, ipleri düğümlüyor ve dokuyorum ve eşimin yakınlarda Balo ve amcam Dorran ile gülüşüp konuşmasını izliyorum. Dorran'ın çadırının önünde, filonun merkezine yakın bir yerde duruyorlar ve esinti Vali'nin saçlarını yakalayıp yüzüne doğru savuruyor. Dikkatsizce geri itiyor ve ben onun zarif hareketlerini ve narin ellerini izliyorum.

Aletlerimi okşayan o elleri ve bunu yaparken yüzünde beliren gururlu gülümsemeyi düşünüyorum. Ve iç çekerek kadınıma iki erkekle birlikte izliyorum ve kızgınlık hissetmemeye çalışıyorum.

Deneyin ve başarısız olun.

Bu üçü çok iyi arkadaş oldular. Amcam da en az kocası kadar iyi huylu ve insanlara karşı büyük bir sevgi besliyor. Vali'nin babası olacak yaşta ve ona babası gibi bakıyor. Yine de en çok vakit geçirdiği kişi Balo ve onun ağarmış, rahat sırtışını görmekten nefret ediyorum. Her zaman onun yanında olmasından, yardımcı olmasından nefret ediyorum.

Ona benim yapmam gereken her şeyi öğretmesinden nefret ediyorum ve bunun yerine annemin annesinin babası gibi güneşin altında oturup ağ onarıyorum, o kadar yaşlı ki düz yürüyemiyor bile ve günlerinin çoğunu bir ceviz ağacının altında oturup uyuyarak geçiriyor.

"O ağ sana ne yaptı?" diye soruyor annem, yanıma çöküp oturarak.

"Eh?" Şaşkınlıkla ona baktım.

Meyve suyu dolu bir konkayı yanıma getiriyor, yanıma çöküyor ve ikram ediyor. "O açı tamir mi ediyorsun yoksa ellerinle parçalamaya mı çalışıyorsun emin değilim. Seni rahatsız eden bir şey mi var?"

Üzerinde alıştığım ağa kaşlarımı çatıyorum, çünkü düğümlerim olması gerekenden biraz daha sıkı olabilir ve ip birazcık gerilmiş olabilir. "Dikkat etmemiştim."

"Oh, öyleydin. Sadece ağa değil." Annem elindeki kabuğu gösteriyor. "İ bunu. Sana iyi gelir."

Onun ısrarcılığına gözlerimi deviriyorum ama kabuğu alıp boşaltıyorum. Vali'nin kahkahası filoda yankılanıyor ve onu izleyebilmek için içkiyi indiriyorum. Elinde bir sapan mızrağı var ve Dorran ona sapanın bileğine nasıl takılacağını göstermeye çalışıyor, böylece mızrağı suyun içinden büyük bir hızla fırlatabiliyor. Vali tekrar deniyor ama mızrak kendini fırlatmak yerine yere çarpıyor. Balo ve amcam kahkahalara boğuluyor ve Vali yanlarını tutarak çılgınca kıkırdıyor.

Elimdeki kabuğa kaşlarımı çatarak bakıyorum. Onunla konuştuğumda bu kadar parlak mı gülüyor? Görünüşe göre Balo onu sürekli kıkırdatıyor.

"Ondan hoşlandığıma karar verdim," diyor annem sanki düşüncelerimi sezmiş gibi yüce bir ses tonuyla.

"İsteseniz de istemeseniz de o benim gelinim," diyorum anneme buruk bir şekilde. Vali beni evliliğe kabul ettiği sürece. Bu konuyu bir daha açmadım.

"Biliyorum, ama ondan hoşlanmam işimi kolaylaştırıyor." Annem sinirlenmiyor. "Yüzmeyi öğrenmek için her gün Balo'yla birlikte çalışıyor ve bu konuda büyük adımlar attı. Sormadan su toplar ve görürse doldurur. Balıkların temizlenmesine yardım ediyor ve asla

Şikayet eder ya da kendisine daha kolay işler verilmesini talep eder. Çok çalışkandır. Bu bir eşte olması gereken iyi bir şey."

"Mm." Vali tembel olabilir ve ben yine de onu yatağında isterim, bu yüzden annemin güvenceleri beni rahatsız ediyor. Vali'nin insanları memnun eden biri olduğunu bilmiyor ve bu nedenle herkesin ondan memnun olmasını sağlamak için canla başla çalışıyor. "Ona çok fazla iş verme anne. O hala bir misafir. Deniz insanların onu sınıdığını düşünmesini istemiyorum."

"Ama öyleyiz," diyor annem hafifçe. "Babanın beni kazanmak için ne kadar balık tuttuğunu biliyor musun? Ancak bir günde üç kılıçbalığı getirince yumuşadım ve onun gelini olmayı kabul ettim. Senin işin daha kolay. Bence parmaklarını şıklatsan, insan kadın ayaklarının dibine düşer."

"Bundan emin değilim."

"Hayır mı?" Annem başını eğiyor, bunu yaparken küpeleri cınlıyor. Elini uzatıp bir bileğindeki bileziği incelerken yüzündeki ifade son derece rahat. "Bakmadığını sandığın zamanlarda seni izliyor. Ve iyi uyuduğundan, uyanmadığından ya da bir şeye ihtiyaç duymadığından emin olmak için günde birçok kez çadırına geliyor."

Bunu duyduğuma çok şaşırdım. "Öyle mi?"

"Artık daha uyanık olduğuna göre o kadar da değil. Ama Daidu'nun iksirleri onu endişelendiriyordu sanırım. Senin üzerinde geziniyordu ve bir keresinde onu parmağını burun deliklerinin altına sokup nefes alıp almadığını kontrol ederken yakaladım."

İlginç. Hiçbir anlamı olmayabilir, ama bu sefer Balo içten güldüğünde, artık elimdeki kabuğu yüzüne tıkmak istemiyorum.

"Ona nasıl hissettiğini söyledin mi?" Annem soruyor. Uzanıp kulağıma dokunuyor, bir ebeveynin telaşıyla. "Onunla konuşmakta zorlandığını fark ettim. Kelimelerle aranda hep bir zorluk olmuştur oğlum. Tıpkı baban gibi."

Ona söyledim mi? Denedim ama kelimeler durumu daha da kötüleştiriyor. "Vali'nin dinleyeceğini sanmıyorum."

"O zaman ona dinletmelisin."

Annem bunu çok basitmiş gibi anlatıyor. Sanki Vali'nin omzuna bir el koyup sözlerimi dinlemesini istemekten başka bir şey gerekmiyormuş gibi.

Başından beri sorun kelimelerimdi. Onlar olmadan da ona nasıl değer verdiğimi göstermeliyim, yoksa mahvolurum. "Teşekkür ederim anne."

Kolumu okşadı. "Bırakayım da ağlarınızı boğmaya devam edin."

ChapTer

TWenTY-SeVen

VALI

I Sapanla balık tutmanın bu kadar eğlenceli olabileceğini hiç bilmezdim. Bu hiç aklıma gelen bir şey değildi, balık tutmanın her zaman bir ağ ya da gerçekleştiğini düşünürdüm. I

Ranan'ın üç dişli mızrak kullandığını biliyorum ama o su altında yüzüyor, bu yüzden kuralların onun için farklı olduğunu düşünüyorum. Ama sapanla balık avlamak bana kendimi güçlü ve kuvvetli hissettiriyor, balık avlayan bir su tanrıçası gibi.

Yaşlı kaplumbağalardan birinin yanında suya girerken Balo bana "Bu işte gittikçe ustalaşıyorsun" diyor. Kaplumbağanın kafası denizde sürüklenen tüylü yosunlarla kaplı ve bana adının Sjaata olduğunu ve çenesinin kaşınmasından hoşlandığını söylediler. Mızrağımı havaya kaldırırken kocaman çenesini okşuyorum, çatallı ucunda kıpır kıpır mavi bir balık var.

"Buna bayıldım," diyorum ona ve bunu içtenlikle söylüyorum. Balığı öldürüyorum ve Sjaata'nın yanındaki büyük delikli sepete atıyorum. Orada diğer balıklar suda yüzüyor ve birinin gelip onları hazırlamasını bekliyor. Yaşlıların ve bazı çocukların gidip balıkları temizlemek ve bağırsaklarını temizlemek için aldıklarını gördüm. Kimse bir avı sahiplendiğini beyan etmez. Bu varsayılır

Eğer sepete atılırsa, herkes kullanabilir. Hepsi de kullanılıyor.

Ben de katkıda bulunduğum için mutluyum. Diğerleriyle birlikte filoda geçirdiğim bir haftanın ardından, işleri kavramaya başlıyorum. Artık yüzebiliyorum ve Dorran ya da Ranan gibi suda yırtınamasam da idare ediyorum. Balo'nun kürek çekmesine yardımcı olması için ayağına bağladığı bir çift uzun, güçlendirilmiş deri kanadı var ama bende henüz yok. Zaten mesele yüzüş hızım değil. Hızlı ya da yavaş olmam kimsenin umurunda değil, sadece beni kurtarmak zorunda kalmayacaklarından emin olmak istiyorlar. Artık yüzmeyi bildiğime göre, Balo bana bazı işleri nasıl yapacağımı öğretiyor. Balık derisi konusunda pek iyi değilim; son derece dikkatli kullanım ve çok ince kesim gerektiriyor ve bir deriyi parçaladıktan sonra başka şeylerde daha iyi olacağıma karar verdik. Son birkaç gündür Balo'nun sapan mızrağıyla pratik yapıyorum. İnce bir mızrak, ucunda iki uçlu bir çatal var ve diğer ucunda da özellikle iğrenç bir derin deniz kalamarının bağırsaklarından yapıldığı söylenen kauçuk bir kayış var. Kayış kolun alt kısmına ve dirseğe sarılıp gergin hale getiriliyor ve mızraklamak istediğim bir şey gördüğümde onu bırakıyorum ve mızrak kristal sularda uçuyor. Mızrağın üzerinde onu derinliklerde kaybetmemi önleyen ikinci ve daha uzun bir tasma var, yoksa birkaç "atış" hatası yapmadan önce kaybolurdu.

Ama bugün, bir balık zıpkınladım. Bugün harika. Sadece küçük bir tane ama suda daha rahat oldukça daha derinlere inip daha büyük balıkları yakalayabilirim.

Belki yeterince çalışırsam buradaki insanlar beni kabul eder. Zaten bana daha kolay bakıyorlar, ama ben bundan daha fazlasını istiyorum. Sevmek ve kabul edilmek istiyorum. Eğer onlar beni severse, belki Ranan da sever.

Ranan. Askıyı tekrar koluma sarıyorum ve pek de iyi olmayan kocamla olan başarısız ilişkiyi düşünüyorum. Her gece birlikte uyuyoruz, ama aramızda bir şeyler var. Beni sevmesi, beni affetmesi için ona yalvarmak istiyorum.

Onun sözlerine üzüliyorum... ama aynı zamanda bundan daha güçlü olmaya çalışıyorum. Daha cesur. Çünkü Ranan her zaman kendim için bir şeyler istemem gerektiğini söylüyor.

Ben beni seven bir koca istiyorum ve eğer Ranan bize acıdığı için evlenmeye karar verdiyse, bunu istemiyorum.

Yeni planım, karaya oturduğum süre boyunca burada öğrenebileceğim her şeyi öğrenmek ve filonun güçlü, değerli bir parçası olmak. Sonra bu filo bir buluşma için başka bir filoyla birleştiğinde, başka bir filoya geçeceğim ya da beni kıyıya götürecek birini bulacağım. Burada Ranan'la kalmak zorunda değilim, ona bakmak bile kalbimi yerinden sökecekse olmaz.

Çünkü sahip olduğumuzu düşündüğüm şeyi istiyordum. Birlikte çok iyi olmaya başlamıştık. Ve şimdi bunca zamandır her şeyin aklımda olduğunu düşünerek kahroluyorum. Benim ona değer verdiğim gibi o da bana değer vermemiş olabilir. Sadece benimle dalga geçiyordu.

Bunca zamandır rüşvet istediğini. Ugh. Bunu düşünmek bile içimde bir ıstırap yumağına dönüşme isteği uyandırıyor.

"Vay, vay. Bakın kim ayağa kalkmış," diye neşeyle sesleniyor Balo. Islak kalın saçlarını geriye atıyor ve bir elini yüzünde gezdirerek suyu siliyor. "Görüşmeyeli uzun zaman oldu, dostum."

Sanki düşüncelerim onu çağırmış gibi, Ranan topallayarak Sjaata'nın kenarına geliyor. Bir mızrağı baston olarak kullanıyor ve yaralı bacağı bükülmüş, bu yüzden üzerine ağırlık vermiyor. Yaranın etrafında deniz yosunu sargısı var ama kendi incelemelerimden biliyorum ki eskisinden çok daha iyi durumda. Yine de iyi görünüyor. Sağlıklı. Harcadığı efordan dolayı hafif bir ter tabakası var ama bu bana ona dokunmanın ne kadar güzel bir his olduğunu hatırlatıyor. Sert kaslarının parmak uçlarımin altında nasıl hissettirdiğini.

Tanrım. Beni istemediğini bildiğim halde hala onu arzuluyorum. Berbat haldeyim.

"Evet," diyor Ranan ağır ve memnun bir iç çekişle. Ağırlığını kaydırır, sonra beceriksizce sağlam bacağının üzerine eğilir

Sanki bir an için yarasını unutmuş gibi. "Sonunda kuyruğumdan kalkmama izin verildi. Bacağıma fazla ağırlık veremiyorum ama umarım her geçen gün daha da güçlenir."

"Kendini zorlama," diyorum. Bir yerini yırtacağından ve en başta ona doğru şekilde bakmadığım için sorumlu olacağımdan endişeleniyorum.

Bakışları üzerime dikildi, öylece kaldı. "Yapmayacağım."

Güzel. Güzel. Yutkunuyorum, söyleyecek bir şey bulmaya çalışıyorum. Normalde Ranan'ın yanındayken dilim tutulmaz ama şu an filo ya da bugün kaç balık avladığım hakkında gevezelik etmenin zamanı gibi görünmüyor. Bana neredeyse okşayıcı bir ifadeyle bakarken değil, sanki sadece bana bakmak bile hoşuna gidiyormuş gibi. Keşke bana hep böyle baksa. Belki o zaman yanlış konuştuğunda bu kadar dehşete düşmezdim.

Ranan gözlerindeki o yumuşak bakışla bana bakmaya devam ediyor, sanki benimle ziyafet çekiyormuş gibi. "İyi yüzüyorsun."

Telaşlanıyorum çünkü şimdi o da benimle gurur duyuyor. "Her geçen gün daha da güçleniyor, tıpkı bacağın gibi."

Kıkırdıyor, karşılık verdiğimde bakışları eğlenceyle parlıyor. "Gerçekten de öyle." Ama Balo'ya baktığında ifadesi buz tutuyor ve mesafeli bir hal alıyor. "Yüzmeyi yeni öğrenmişken ona zıpkınla balık tutmayı öğretmek tehlikeli görünüyor. Yaralanabilir."

Balo bunun üzerine başını sallıyor ve yanıma doğru yüzüyor. "O doğuştan yetenekli. Harika bir iş çıkarıyor ve çok çabuk kavlıyor. Onunla gurur duyardınız."

Ranan kolları.

Aslında kollar.

"Onunla her zaman gurur duyuyorum," diyor sesi sertleşerek. "Vali güçlü ve akıllı. Kendine nasıl bakacağını biliyor. Nasıl hayatta kalacağını. Onun çaresiz olduğunu asla ima etmem."

Verdiği sert tepki beni biraz ürküttü. Balo zıpkınla balık avlamam konusunda övgü ve teşvikten başka bir şey yapmadı. Dalgınlıkla esnek kordonu zıpkınının etrafında sıkıca büküyorum.

Sanki mızrağımı fırlatacaktım gibi. Ranan'ın sözlerinden ne anlam çıkaracağımı bilmiyorum. Balo'yu kıskanıyormuş gibi davranıyor ki bu hiç mantıklı değil. Balo'yu benden çok daha uzun süredir tanıyor. Balo amcasıyla evli. Yine de onun bana bir şeyler öğretmesi fikrinden nefret mi ediyor? "Sadece öğrenmeye çalışıyorum," diyorum sessizce. "Böylece filoya katkıda bulunan bir üye olabilirim."

"Seni buraya bunun için getirmedim," diye Ranan.

Sokulmuş gibi geri çekiliyorum, sessizce içinde yürürken bile sulara bakıyorum.

"Kimseye bir şey kanıtlamak zorunda değilsin," diyor Ranan uzun ve isteksiz bir anın ardından. "Bu yüzden burada değilsin. Eğer bir şey varsa, o da benim..."

Tam o sırada ayaklarımızın altından büyük bir gölge geçiyor, altımızda yüzüyor. Ranan uzaklaşıyor.

Balo sakın bir elini omzuma koyuyor. "Köpekbalığı değil. Bir gök gürültüsü balığı. Lezzetli bir yemek-"

Mükemmel. Bilmem gereken tek şey bu.

O sözünü bitiremeden suyun altına dalıp gök gürültüsü balığına doğru ilerliyorum. Aradığım cevap buydu. Lord Vor için ihtiyacım olan kurban bu. Belki bunu ona sunarsam şansım döner. Ranan bana hep o sevecen, yiyip bitiren bakışlarla bakacak.

Beni sevecektir.

Balıklara doğru suya dalıyorum. Balo arkamdan sığıyor, muhtemelen beni durdurmak için. Bir anda kocaman olduğunu fark ediyorum. Bedenimden daha uzun ve yavaş yüzüyor. Bu denizler tanrısı için gerçek bir ziyafet olacak. Mızrağımı fırlatıyorum.

Her şey bir nefeste olup bitiyor. Suyu dalmak, balığa doğru bir dalış, mızrağımın saplanması. Zaman yavaş ilerliyor ve mızrağımın suda süzülüşünü izliyorum. Büyük balığın böğrüne batarken ve sularda kan kabarırken çıkardığı gümürtüyü neredeyse duyabiliyorum.

Sonra ipten bir sarsıntı oldu. Büyük balık sarsılıyor ve ben de peşinden suyun içine çekiliyorum.

CHAPTER YİRMİ SEKİZ

RANAN

B Vali'nin mızrağı saplanmadan önce ne olacağını biliyorum. Balık son hızla yüzerek uzaklaşırken ve onun küçük halini de beraberinde sürüklerken bile bağıriyorum.

"-eğer yakalaması bu kadar zor olmasalardı," diye bitiriyor Balo, sesi panikle yükseliyor. "Hayır!"

Değneğimi bir kenara atıp suya dalıyorum. Düşünecek zaman yok; balık o kadar derine ve uzağa yüzmeden önce Vali'ye ulaşmalıyım ki o boğulsun. Dört kolumu da kullanarak suyun içinde olabildiğince hızlı ilerliyorum. Balo onu kurtarmaya çalışmak yerine yardım çağırarak - yeterince hızlı olamayacağını biliyor - ama o zamana kadar çok geç olabilir. Bacağımdan yukarı fırlayan sıcak acı şokunu görmezden gelerek suya tekme atıyorum. Balığın peşinden yüzüyorum, o kadar hızlı hareket ediyor ki suda bir bulanıklıktan başka bir şey değil.

Ve arkasında sürüklenen, çılgınca suyu tırmalayan benim Vali'm. Balık ileri geri sallanırken o da sallanıyor, onu kurtarmaya çalışıyor ama güvenlik halkası ona bağlı

Ayak bileği. Balık onu ayaklarından önce sürüklüyor ve okyanus tabanında ileri geri zigzaglar çiziyor. Bu balıkları tanıyorum, ürktüklerinde kaçıp daha derin sulara yöneldiklerini biliyorum ve bu Vali için ölüm fermanı demek. Balık bir mercan kayalığına çok yaklaşıarak dalarken kendi paniğimle savaşıyorum. Bacağım acıyla zonkluyor ama bunu görmezden geliyorum çünkü inanılmaz derecede hızlı olan gök gürültüsü balığına .

Kalan tüm enerjimle ileri atılıyor ve Vali'nin suda fırl fırl dönen kollarından birine uzanıyorum. Onu kavriyorum ve o da bana yapışıyor, boğazından kabarcıklı bir çığlık çıkıyor. Balık sarsılıyor ve yavaşlıyor, oltaya daha fazla ağırlık vererek kaçmak için farklı bir yol deniyor ve ben de vücuduna tırmanıp rahatsız edici manşete doğru ilerlerken bile eşimi tutuyorum. Ona ulaştığımda, sıkı düğümü çözmek birkaç dakika alıyor ve sonra ayağı serbest kalıyor. Hemen yüzeye doğru fırlıyor ve ben de elini tutup onu kendimle birlikte çekiyorum. Bu kadar derinde ve bu kadar uzun süre kalmamıştı, yavaşça yüzeye çıkması gerekiyordu. Şu anda havaya her şeyden çok ihtiyacı var.

Yüzeyi kırıp Vali'yi yukarı doğru sürüklediğimde rahatlatarak bağlamak istiyorum. Hemen öksürüyor ve boğuluyor, ağzından ve burnundan su kusuyor.

"Yanımdayım," diyorum ona, başını suyun üstünde tutacak bir kolu beline sabitleyerek.

Öksürürken hıçkırıyor, bana yapışıyor ve çırpınıyor. İçinden daha fazla su akıyor ve hırıltılı nefesleri ıslak geliyor. Her tarafı titriyor ve onu neredeyse kaybettiğimi fark ediyorum. Eğer orada durmasaydım, Vali gitmiş olacaktı. Ölmüş olacaktı. Balo - ya da herhangi bir insan- paniklemiş bir gök gürültüsü balığına yetişecek kadar hızlı yüzemez. Bir daha görülmek üzere ortadan kaybolurdu.

Bu fikir beni korkutuyor. Çılgınca onu sarsıyorum. "Ne düşünüyordun, Vali?!"

Daha sert öksürüyor ve "Tanrım... Vor..." diye mırıldanmayı başarıyor.

"Seni götüreceğimi söyledim! Ne yani, bir mızrakla birkaç gün geçirince ve birkaç yüzme dersi alınca birdenbire her istediğini yapabileceğini mi sanıyorsun? Aptal olma, Vali!"

Beni itiyor, bir hıçkırık daha boğazını parçalıyor. "Bana kızmak için filoya dönene kadar bekleyemez misin?"

"Neredeyse geri dönemiyordun! Neredeyse seni kaybediyordum!" Onu biraz daha sarsıyorum. "Bunu anlıyor musun?"

Vali bana su sıçratıyor, en az benim kadar sinirli. "Artık yanlış olduğunu biliyorum! Bağırmayı kes!"

"Bağırmıyorum!" Ben bağıriyorum.

"Ben sadece değerimi kanıtlamaya çalışıyorum!"

"Senin değerin ne?" Kükrüyorum, sol kollarım filonun güvenliği için çılgınca yüzerken sağ kolumla onu su yüzeyinin üzerinde hapsediyorum. Kısa bir bakış Vali'nin ne kadar uzağa çekildiğini gösteriyor ve onu bu kadar çabuk ne kadar uzağa götürdüğünü görmek bile bacaklarımı ağrıtıyor. "Hiçbir şey kanıtlamana gerek yok! Kimseye!"

Vali öfke dolu bir çılgılık atar... öksürerek bunu mahveder. "Seni anlamıyorum, Ranan! Eğer buraya kendimi halkına kanıtlamak için gelmediyse, o zaman neden buradayız?"

Tartışırken bile bana yapışiyor ve her öksürüğünde yüzüme su püskürtmesine aldırmiyorum. Aldığı her düzensiz nefesi memnuniyetle karşılıyorum. Öfkeli olsam da kendime de kızmaya başlıyorum. Vali onu buraya halkıma nasıl uyum sağlayacağını görmek için getirdiğimi mi düşünüyor? Onlara uyup uymamasının umurumda olmadığını anlamıyor mu?

"Buradayız," diyorum, sırtüstü dönüyorum, böylece o titreyip sarsılırken vücudunun üst kısmını karnıma yaslamasına izin verebiliyorum, "çünkü kendimi sana kanıtlıyorum. Seninle tüm halkımın önünde evleneceğim, böylece artık senden kurtulmaya çalıştığımı düşünmeyeceksin. Böylece aramızda gerçek olacak ve seni ele vereceğim korkusuyla rol yapma ihtiyacı hissetmeyeceksin. Böylece ne yaptığının farkına varacaksın.

sana söylemeye çalışıyordum. "Sen benim karımsın, şimdi ve sonsuza dek."

Karnıma yapışmış bana bakıyor ve ben de kolumu beline daha sıkı doluyorum. Hâlâ ısrarla giymek istediği o aptal elbiseyi giydiğini fark ediyorum ama artık belinde toplanmış ve kemerine yapışmış durumda. Muhteşem göğüsleri göğsümde kabarıyor ve kasılıyor. Eli göğsüme çarpıyor ama acıtmıyor. "Seni... salak! Ciddi misin sen?"

"Çok."

Vali gözyaşlarına boğuldu ve bana daha sıkı sarıldı.

Umarım bu iyiye işarettir. Filoya giden uzun yolu sırt üstü yüzmeye devam ederken bile parmak eklemlerimi bir yanağımda gezdiriyorum. "Yaralanmadın, değil mi? Yaralandığın düşüncesine katlanamıyorum."

"Ben iyiyim," diye hıçkırıyor, ben bizi güvenli bir yere doğru yüzdürmeye devam ederken bile. "Bana söyleyebilirdin."

"Denedim. Bu işte berbatım. Bize karşı. Sana nasıl hissettiğimi söylemekte. Daha iyisini hak ediyorsun."

Vali sadece başını sallıyor ve bana daha sıkı sarılıyor. "Daha iyisini istemiyorum. Seni istiyorum. Benden nefret ettiğini sanıyordum. Seni halkının önünde utandırdığımı."

"Asla. Ve ne düşündükleri umurumda değil. Sadece seni istediğimi anlamanı istiyorum."

"Rüşvet değil de gelin olsam bile mi?" Sertçe burnunu çekiyor, başını kaldırıyor.

"Sen bir tekmeden çıkardığım en büyük ödölsün. Başta seni istediğimi fark etmemiştim ama şimdi sana sahip olduğum için mutluyum." Onu bir kez daha hafifçe sallıyorum, gök güröltüsü balığı tarafından çekilerek suyun altında kayboluşunu gördüğümde hâlâ dehşete kapılıyorum. "Ve tüm tanrılar aşkına, bensiz balığa çıkma!"

"Olamaz, bacağın!" diye mırıldanıyor, elleri çılgınca üzerimde geziniyor ve neredeyse onu suya geri atmama neden oluyordu. "Bacağın iyi mi?"

"Ben iyiyim. Yaşayacağım. Bunun bir önemi yok. Önemli olan tek şey seni kurtarmaktı."

Islak göğsüme yapışıyor ve karanlık, acıyan gözlerle bana bakıyor. "Lütfen bana bunun senin yanlış konuşman olmadığını söyle. Bana gerçeği söyle, Ranan. Bununla başa çıkabilirim, yemin ederim."

Bıkkınlıkla öne doğru yuvarlanıyorum ve onu dört kolumla kavrayıp sıkıca tutuyorum. Bacağım zonkluyor ve ağrıyor ama gözlerinin içine bakabilmek için bunu görmezden geliyorum. "Kadın, seni halkımın önüne sürükleyeceğim ve seninle evleneceğim çünkü seni seviyorum. Benim gelinim olur musun, Vali? Karım olur musun?"

Ciyaklıyor ve kollarını boynuma doluyor.

Chapter İKİ-Nİne

VALİ

M Düğün günümüz büyülü bir gün. Henüz Lord Vor'a balığını verememiş olsam da, sanki tanrılar bana ve Ranan'a gülümsüyor gibi hissediyorum. Hava güzel, güneş parlıyor ve hafif bir esinti sıcaklığı hoş hale getiriyor. Ranan'ın annesi Ajinai çadırımızda benimle birlikte. Tacımı saçıma yerleştirdim ve Ranan'ın bana verdiği kurdeleleri buklelerimin arasından geçirdim. Ajinai denizci bir kadının geleneksel kıyafetlerini giymeme yardım ediyor; deniz kabukları ve incilerden yapılmış uzun, kalın kolyeler ve balık derisinden yapılmış uzun, inci astarlı bir şal etek. Bu giysileri Ranan'ın müstakbel gelini için hazırlamış ve bu yüzden hepsi biraz büyük. Etek o kadar uzun ki arkamda yerde sürükleniyor, çok daha uzun boylu bir kadın için yapılmış. Ama umurumda değil. Ajinai bana onay ve mutlulukla bakıyor ve ben de kendimi güzel hissediyorum.

"Bunları saklayacaksın," dedi bana. "Bunları örnek olarak kullan, böylece yeterince büyüdüğünde kızın için de yapabilirsin."

Çocuk isteyip istemeyeceğimizden emin değilim ama bunun benim olması hoşuma gidiyor. Hiç takmayacağım için ona örümcek ağından altın tasmayı veriyorum ve o da ısıltılı bir mutlulukla gülümseyerek hemen takıyor.

Şimdi ikimiz de düşünüm için süslendik ve ben kendimi Ranan'ın annesine biraz daha yakın hissediyorum.

Çadırdan çıkıp toplanan filo sakinlerinin karşısına çıkıyoruz ve herkes bizi gördüğüne sevinmiş görünüyor. Kolyelerin altında üstsüz olmama bile aldırmıyorum, kendimi ortama uyum sağlamış gibi hissediyorum. Yanına geldiğimde Ranan beni ateşli bir bakışla süzüyor ve birkaç adım ötede babası arkasında duruyor. Lakos bana iki kelime bile etmedi, yüz ifadesini okumak Ranan'inki kadar imkânsız. Lakos utangaç olduğunu ve oğluyla aynı dil sürçmesinden muzdarip olduğunu söylüyor, bu yüzden başkalarının yanında nadiren konuşuyor. Bugün elimi Ranan'ın elinin içine koyduğumda bana küçük bir onay işareti yapıyor.

Sonra kalabalığa bakmayı bırakıp dikkatimi damadıma veriyorum, çünkü muhteşem görünüyor. Bacağında bandaj yok, sadece çirkin, sivri, parlak pembe bir yara izi var. Tören için süslenmiş bir koltuk değneğine yaslanıyor ve benimkiyle uyumlu birkaç kolye takıyor. Kalçasına sargı yerine deniz kabuklarıyla süslü, balık derisinden ince bir peştamal giyiyor. Cildi yağla ovulmuş ve güneş ışığında parlıyor, tüm muhteşem kasları ve parlayan cildi. Tüm bunlardan daha çekici olan şey ise bana bakarken ağzını kıvıran gülümseme, mutluluk ve sahiplenme arasında gidip gelen ifadesi.

Şu anda hissettiğim sevinçle uçup gidebilirim.

İki elimi de onun ellerine koyuyorum ve sadece iki elim olduğu için her birini iki kez tutuyor. Geleneklere göre Belara rahibine bir kese para rüşvet olarak veriliyor ve ardından yeminler ediliyor. Ranan geleneklere uygun olarak beni sonsuza dek gelini olarak onurlandıracağını ilan ettiğinde adeta uçuyorum. Ama sonra nefesimi bir cümle daha ekliyor. Gözlerimin içine bakıyor, başparmağı kayıyor

elimin tersiyle. "Vali'm. Her zaman bir yere ait olmak istediğini, asla bir evin olmadığını söyledin. Ama bilmeni isterim ki evin benim yanımda, benimle. Senin yerin benim kollarım. Sen benim evimsin ve umarım ben de senin."

Birleştirdiğimiz ellerimizi kaldırıp parmak eklemlerini öpüyorum, mutluluk gözyaşlarım taşmakla tehdit ediyor.

Rahip, "Tanrıların gözünde artık birleştiniz," der.

Ranan beni yakınına çekiyor, şüphesiz iffetli bir öpücük için. Kollarımı boynuna doluyor ve dudaklarımı dudaklarına bastırıyorum, ona ne kadar sevgi vermem gerektiğini göstermeye hevesliyim.

Ciyaklamamı duymazdan gelerek beni ayağımdan kaldırdı.

"Bacağın!"

"Seni bacağımla kaldırmayacağım," diyor ve beni daha sert öpüyor.

Kahkaha ve tezahürat sesleri arasında beni filodan geçiriyor ve düğün kutlamamız için kurulan çadıra geri götürüyor. Biraz topallıyor ama öpüşürken, öpüşürken ve öpüşürken itirazlarım unutuluyor. Deniz insanların geleneği olduğu üzere, yeni çift özel bir ziyafet çekiyor ve ertesi gün şafak vakti Belara ve diğer tanrılara yeni bir sunu sunmak için ortaya çıkıyor. Ziyafetle pek ilgilenmiyorum ve yeni kocama dokunmakla çok ama çok daha fazla ilgileniyorum.

Beni çadıra taşırken öpmeye devam ediyor ve sonunda ayaklarımın üzerine yatırıyor. "Vali'm," diye mırıldanıyor. "İstediğin insan gelenekleri var mıydı? Tören hoşuna gitti mi?"

"Mükemmeldi," diyorum, yaklaşıp kolyeleri kenara itiyorum, böylece çıplak göğsüne öpücükler kondurabiliyorum. "Hadi şimdi seks yapalım."

Kıkırdıyor, sesinde biraz gerginlik var. "Önce yemek yemek istemiyor musunuz? Annem ve babam ziyafetimizi hazırlamak için saatler harcadı-"

"Umurumda değil," diyorum ve özellikle baştan çıkarıcı bir meme ucunu yalamak için başımı çeviriyorum. Birbirimize sarılmayalı çok uzun zaman olmuştu.

Öpüştük ve dokunduk. Yüzüne oturmamalı ya da sikini içime almalı çok uzun zaman . Karnımın derinliklerinde kocam tarafından doldurulmaya ihtiyacım olduğunu söyleyen bir sızı var. Kollarından birini belime doluyorum ama beni daha fazla yaklaştırmıyor ve bu beni endişelendiriyor. "Şimdi seks yapmak istemiyor musun, Ranan? Yeterince beklediğimizi düşünmüyor musun?"

"Hiç seks yapmadım," diye itiraf ediyor. "Nedense bu düşünce beni geriyor. Bugünün senin için mükemmel olmasını istiyorum."

Utangaç mı? Şu anda mı? Az önce halkının ve tanrıların önünde birleştikten sonra mı? "Bütün organlarımı gördün," diye , ellerimi gövdesinde gezdirerek. "Ben de seninkileri gördüm. Her şeyin nereye gittiğini bulmak için yardıma ihtiyacın olursa sana yardım edebilirim, ama eminim bir fikrin vardır."

"Sen... Benim iki sikim var Vali. İnsanlarda olmadığını biliyorum." "İkisinin de ilgi görmesini sağlayacağız," diye onu rahatlatıyorum, ellerimi kabukla kaplı peştamalına doğru kaydırıyor ve ona dokunabilmek için kenara itiyorum. Çoktan sertleşmiş bir siki kavriyorum ve onu hissedince zevkle iç çekiyorum. Çok güzel bir siki ağırlığını hissetmek gibisi yoktur.

ve ait olduğu erkeğin tepkisi.

Ranan elime bastırırken bile boğuk bir ses çıkarıyor. "Sen... her zaman... çok heveslisin..."

"Tabii ki hevesliyim. Şu haline bak." Diğer elimi kullanıyorum ve sert karnından etkilenerek yan tarafına doğru gezdiriyorum. Ona dokunmaktan heyecan duymadığımı nasıl düşünebilir? Vücuduyla ilgili her şey mükemmel. Göğsü bir kas duvarı gibi, dört kolu da gergin ve damarlarla dolu. Kıcının baloncğunu ve bacaklarındaki narin yüzgeçleri bile seviyorum. Sikini okşarken bile yan tarafını okşuyorum.

...ve sıçrayıp elimden kurtuldu.

Yüzünde mahcup bir ifadeyle yan tarafını ovarken irkilerek ona bakıyorum. "Gıdıklanıyorum."

Ne? Bu nasıl ? Daha önce hiç elimi yanında gezdirmedim mi? ben bir şekilde kaçırdım bu mükemmel,

(kuşkusuz büyüleyici) siklerine odaklanmamda dokunulabilir bir nokta? Bunu tekrar denemeliyim. Şaftıyla oynamayı bırakıyorum ve ellerimi tekrar yan tarafındaki o noktaya koymaya çalışıyorum, ama onları uzaklaştırıyor.

Bu beni cesaretlendiriyor.

Ben onu gıdıklamaya çalıştıkça ve o bunu yapmamı engellemek için dört kolunu birden kullandıkça okşamalarımız güreşe dönüşüyor. Yine de kıvrak biriyim ve o beni durdurmaya çalışırken bile birkaç gıdıklama yapmayı başarıyorum. Parmaklarım her temas ettiğinde homurdanıyor ve ben de zevkle gülerek tekrar gıdıklamak için onun elinden kurtuluyorum. Bu en iyisi.

Ranan dört koluyla beni sarıyor ve çadırın uzak tarafındaki yatağa itiyor. Sonra sırtüstü yatıyorum, ağır bir erkek kollarımı yanıma sabitliyor. İkimiz de sırtıyoruz ve hafifçe terliyoruz ama muhteşem kocamın hâlâ yaralı olduğunu hatırlayınca gülümsemem kayboluyor. "Bacağın..."

"Şu anda kullanmıyorum." Eğilip boynuma öpücükler kondururken bile kollarımı bağlı tutuyor.

Sıcak ağzına karşı kıpırdanıyorum ve boğazımı istediği kadar öpebilmesi için çenemi eğiyorum. "Sadece kendine zarar verme."

Ofluyor ve başını benden kaldırmıyor bile. Hassas dişleri ve dudaklarıyla kulağımı kemiriyor, beni inletiyor ve sonra boynuma ve çeneme dönüyor. Beni tahrik eden hafif, yumuşak öpücüklere boğuluyorum ve kollarımı ona dolamak için çaresizce kıvrıyorum.

"Sana dokunmak istiyorum," diye fısıldıyorum.

"Yapabilirsin, ama sonra, yan tarafımdaki o noktayı unuttuktan sonra." Ağzı köprücük kemiğimi sıyrıyor.

"Gıdıklamayacağıma söz veriyorum."

Cevap olarak bir huff daha alıyorum ve sonra kolyeleri kenara itiyor, böylece göğsümün ucuna sokulabiliyor. İnliyorum, sıcak arzu bedenimi yalıyor. Tanrım, bu çok iyi hissettiriyor. Böyle dokunmayalı uzun zaman olmuştu ve

Okşamalarına ne kadar bayıldığımı unutmuşum. Kaçmaya çalışmayı bırakıyorum ve sırtımı eğerek öpmek istediği her şeye serbestçe erişmesine izin veriyorum. Dudakları, dili, coşkusu dünyadaki en güzel hisler. Onun dokunuşunu binlerce altın kolyeye, beni okşarken çıkardığı yumuşak onay seslerine, yüzlerce güzel elbiseye tercih ederim. Onu ve bu anı istiyorum, başka hiçbir şeyi değil.

Ben onun altında nefes nefese ve muhtaç kalana kadar göğüslerimle ilgileniyor. Meme uçlarım onun ilgisinden dolayı gergin ve ağrıyor ve onlara daha fazla şefkat göstermek için eğildiğinde, bir protesto mırıldanıyorum. "Sana dokunmama izin ver, Ranan. Sikini emmeme izin ver."

"Sonra," diye mırıldanıyor ve sonra meme ucumu ağzına alıp emiyor. Duyulabilir bir patlamayla bıraktığında, göğsüm en iyi şekilde ağrıyor ve neredeyse durması için protesto ediyorum. "Bu sefer senin içinde olmak istiyorum Valessa'm."

Benimkinden bile daha iyi bir fikir. Düşüncesi bile içimi sızlatıyor, sanki bedenim de aynısını istiyormuş gibi. "Bunu ben de istiyorum."

Vücudumda ilerliyor ve beni bu kez dudaklarımdan öpüyor. Bana bakarken ağzında küçük bir gülümseme belirliyor ve o aç, sahiplenici bakışları üzerine çöküyor. "Emin misin?"

"Neden ki?"

"Ben bir insan erkeğinden daha büyüğüm. Ve iki tane var."

"Fark ettim, evet." Kararsızlığı çok sevimli ve biraz da can sıkıcı. "Bununla neden bir sorunum olsun ki?"

"Gelinim düğün gecesinin tadını çıkarmalı. Ben sadece ikimizin de eğlendiğinden emin olmak istiyorum."

"Her şeyden zevk alıyorum, yemin ederim." Artık özgür olan elimi omuzlarında gezdiriyor, gücünü takdir ediyorum. "Daha önce de seks yaptım, Ranan. Yapacağımız hiçbir şey beni şaşırtmayacak ya da korkutmayacak."

Başını sallıyor. "Ben kutsal kabı getireyim o zaman."

Az önce beni şaşırtmayacağını mı söyledim? Sanırım yanlışmışım, çünkü kutsal çömleğin ne işe yaradığı hakkında hiçbir fikrim yok. Ama Ranan'ın devam etmesini istiyorum, bu yüzden dirseklerimin üzerinde duruyorum, kolyelerim yanlarıma kayıyor ve çadırı geçmesini izliyorum. Küçük bir toprak çömlek alıp yanıma dönüyor, yüzünde rahatsız olduğu zamanki ifade var. Neden bu kadar kararsız olduğunu merak ediyorum, bu yüzden kavanozun küçük kapağını çekişini ilgiyle izliyorum. Hafif, parfümlü bir koku havayı dolduruyor ve parmaklarını içine daldırıyor. Pırıl pırıl ve kaygan çıktılar.

Yağ.

Damadın iki siki varsa düşün gecesinde tabii ki yağ olur. Bu bana çok mantıklı geliyor ve Ranan'a gülümseyerek onaylıyorum. Çok düşünceli bir davranış - bir bakire olarak, ilk seferde işleri kolaylaştırmak için birinin beni yağlaması için neler vermezdim ki? "Ne kadar düşünceli bir gelenek. Ben hiç böyle bir şey kullanmadım."

"Hayır mı?" Yağlanmış parmaklarını esnetiyor; parmaklar o kadar büyük ve küt ki, bu küçük hareket içimde sıcak bir uyarılma iğnesi yaratıyor. Kaygan elleriyle kendine dokunmasını izlemek için sabırsızlanıyorum. Aletlerinin üzerinde sıcak bir rulonun üzerindeki tereyağı gibi kayacaklar ve bu düşünce bir açlık iniltisini ısırmama neden oluyor. Kendini içime sokmadan önce bunu izleyeceğim ve bu bana en güzel hediye gibi geliyor.

Ama Ranan kendine dokunmuyor. Kaygan bir elini amıma koyuyor ve başparmağıyla cinsel organımın dikişlerini okşuyor. "Beni acı çekmeden alabileceğinden emin olmak istiyorum Vali."

"Biraz acıya aldırmam." Bazen heyecan verici olabiliyor. Ve beni incitmeye çalışmıyor. Eğer biraz fazla hevesli olur ve olabildiğince yavaş gitmezse, bunu ona karşı kullanmam. Sadece bir sonraki sefer için ona koçluk yapardım.

Ranan'ın bakışları benimkilerle buluşuyor. "Acını önemsiyorum."

Bu şimdiye kadar birinin bana söylediği en tatlı şey olabilir. Ona bunu söylemek için ağzımı açıyorum, ama sonra kaygan, yağlı parmakları klitorisimin üzerinde geziniyor ve neredeyse kendimden geçiyorum.

Bedenim, içimde yükselen yoğun zevk dalgasıyla sarsılıyor. "Ranan!"

"Sana sahibim," diye mırıldanıyor ve parmaklarını aşağıya doğru indirerek ikisini içime sokuyor. Vücudum zaten ıslak ve elindeki yağ beni parmaklarken ıslak, gıcırtılı bir ses çıkarıyor, ama tanrılar, çok iyi hissettiriyor. Amımdan gelen yüksek ve utanç verici sesler umurumda bile değil. Tek umursadığım bunu yapmaya devam etmesi.

Battaniyenin üzerine düşüyorum, kalçalarım daha da açılıyor. "Ne... peki ya çocuklar? Onları engellemek için bir şey yapmalı mıyız?"

Omuz silkiyor. "Hamileliği önleyen deniz bitkileri var, eğer böyle şeyler istiyorsan. Ben her halükarda mutluyum."

"Ben de öyleyim."

"Benim güzel, hevesli gelinim," diye mırıldanıyor ve sesinde öyle bir gurur var ki içim acıyor. Parmakları dikkatli ve hassas bir ritimle içime girip çıkıyor. İçime birkaç kez vuruyor, sonra bir parmak daha ekleyerek bedenimi geriyor.

Hiç bu kadar kaygan, ıslak ve sevgilim için bu kadar istekli olmamıştım. Adını inliyorum, ellerim meme uçlarıma gidiyor ve o içime girerken onları kızdırıyor. "Ranan, lütfen."

İnliyor, dört parmağıyla içime girerken bile beni öpmek için vücudumda ilerliyor. "Beni kaldırabileceğini düşünüyor musun, tatlı Valessa?"

"Evet," diye sızlanıyorum, o uzaklaşırken ağzını ısııyorum. "Bana her şeyi ver."

"Her şeyi değil. Henüz değil." Beni tekrar öpüyor, dili benimkiyle hafifçe oynuyor ve sonra beni ters çevirmek için ellerini üzerime koyuyor.

Yuvarlanıyorum, yardım ediyorum ve ellerimin ve dizlerimin üzerine çökerken kalçalarımı havaya kaldırıyorum. Çok istekliyim, tamam mı? Onun üzerimde, içimde olması, beni doldurması için çok istekliyim...

Ranan'ın iri vücudu kışıma baskı yapıyor ve ben izlerken, bir sikini eline alıp

Kalçalarımın arasına kaygan bir şey sokuyor, kayganlaştırıyor. Kendini giriş yerimde çentikliyor ve sonra içeri bastırıyor. Ve...tanrılar. Bu muhteşem. Kanalıma doğru iterken nefesim kesiliyor ve siki kocaman ve kalın geliyor. Diğer kalçama sürtünüyor ve ona dokunmak için bacaklarımın arasına uzanıyorum ve diğerini içime beslerken bile uzunluğunu amıma bastırıyorum.

Onaylarcasına tıslıyor, sonra kabzasına kadar içime otururken homurdanıyor. Diğer siki elimi itiyor ve dirseklerimi indirip yanağımı battaniyeye bastırıyorum, böylece elimi onun üzerinde kullanabiliyorum.

"Nasıl bir his?" diye soruyor.

"Şok edici derecede iyi," diye nefes alıyorum. Kalçalarımı esnetmek, dünyanın en devasa aletinin içime girmesi gibi bir hisle rahatlamaya çalışmak istiyorum ama onun hissi kendi duygusunu da beraberinde getiriyor. Tenimin her yeri farkındalıkla karıncalanıyor ve onun her seğirmesini hissedebiliyorum. Sanki bir bütün olmuşuz gibi.

Ve kutsal kap için çok ama çok minnettarım.

Ranan tekrar itmek için geri çekilirken bile bir eliyle sırtımı okşuyor. "Benim karım."

"Senin." Mutluluktan rüya gibi hissediyorum ve tekrar içime girdiğinde, sonsuza dek bu anda kalmak istiyorum. Kendimi iyi hissediyorum. Seksi. İstedığimi. "Hepsi senin."

Tekrar alt sikine dokunuyorum ve inleyerek elimi itiyor. Açı nedeniyle tutuşum garip ve yeterli gelmiyor. "Bacaklarımı birleştirebilir miyim?" Ona soruyorum. "Bu seni rahatsız eder mi?"

Acı dolu bir ses çıkarıyor ve bir eli kalçamda sıkılıyor. "Filo dağılabilir ve bu beni şu anda rahatsız etmez."

Bu düşünceye gülümseyerek bacaklarımı yavaşça birleştiriyorum ve bunu yaparken sikinin kaygan uzunluğunu kalçalarımın arasına sürterek kavıyorum. Bu her şeyin nasıl hissettirdiğini değiştiriyor-şimdi içimde derin olarak daldıramıyor, ama o ittiğinde

İleri doğru, ikinci siki sıkıca bir araya getirilmiş bacaklarımın arasında mekik dokuyor. "Bu daha mı iyi?"

"Hepsi... iyi," diye cevap veriyor, sesi kalın. "Çok iyi..." Tekrar derine batıyor, bunu yaparken kıcımı sıkıyor.

"Ama sizinkiler böyle mi yapıyor?" Soruyorum, içimde dibe vurduğunda ayak parmaklarım kıvrılıyor.

Nefesimi kesiyor ve bunu onun için olabildiğince iyi hale unutuyorum, çünkü kendi zevkim araya giriyor. Kalçalarımı sertçe bir arada tutmak amımdaki sürtünmeyi artırıyor ve ikinci sikini öne doğru ittiğinde amıma sürtünüyor. Baş kalçalarımın arasına itiyor ve tekrar hareket ettiğinde klitorisime sürtünebilmesi için yukarı doğru bastırıyorum. Beni acımasızca çalıştırırken inlemelerim boğuk çığlıklara dönüşüyor ve bir orgazm bacaklarımda titreyip vücudumda spiraller çizdiğinde, onu memnuniyetle karşılıyorum. Adını haykırıyorum, sikiğin etrafında kenetleniyorum ve Ranan'ın gıcırdayan laneti bana vücudumun tepki verdiğini hissettiğini söylüyor. Uyluklarımın arası o kadar hassaslaşana kadar onun itişlerinden alabildiğim her zevki alıyorum ki onu uzaklaştırmak zorunda kalıyorum yoksa bu beni delirtecek.

"İnanılmaz," diye mırıldanıyorum, nefesimi topladığımda.

"Sen... Bunu hissettim," diyor Ranan, elleri sırtımda gezinirken. "Bu inanılmazdı."

Tanrılar adına, kesinlikle öyleydi. İçimde seğirdiğinde ayak parmaklarım tekrar kıvrılmak istiyor ve her bir parçasını hissediyorum. Parmaklarımı bacaklarımın arasında gezdirip ikinci sikini arıyorum. Baş tohumla kayganlaşmış ama boşalması için yeterli değil. O da hâlâ içimde sert. "Boşalmadın."

"Henüz değil. Keyfime bakıyorum." Başparmağı kıcımın yarığını sıyrıyor.

"Sizinkiler böyle mi yapıyor?" Uykulu bir merakla tekrar soruyorum.

Ranan duraklar. "Deniz insanların kadınları... eşlerini kabul etmek için iki girişe sahiptir."

İki rahim. İki kanal. Ne derseniz deyin, bende sadece bir tane var... ama aynı zamanda güzel, erotik bir hayal gücüm de var. "Benim de öyle, eğer düşünürsen. Ve bol miktarda yağımız var."

Hareketsiz bir şekilde üzerime geliyor. "Bu senin isteyeceğin bir şey mi Vali?"

"Deneyebiliriz. Denemek benim için sorun değil. İkimizin de hoşlanacağı bir şey olup olmadığını görebiliriz. Tabii sen de istersen."

Sanki bu düşünce ona çok ağır geliyormuş gibi acı dolu bir ses çıkarıyor. "Denerdim, evet. Kendimi ikinizin de ıslak sıcaklığına gömmek mi? Çok isterim." Bir elini yine kalçamda gezdiriyor. "Sana zarar vermez mi?"

Kıkırdıyorum. "Her şeyi düzgünce yağlarsak olmaz."

"Sen gerçekten de eşlerin en harikasisin," diyor bana. "Beni, her şeyimi almaya bu kadar hevesli ve istekli birini bulduğumu düşünmek..."

Sanki yakışıklı, güzel, zengin ve düşünceli değilmiş gibi şaşırmış görünüyor. Kendimi şanslı biri gibi hissettiğimin farkında değil. Ranan'ı hayatıma soktuğu için minnettarlığımdan her gün Vor'a bir düzine balık göndermem gerektiğini. Hâlâ birbirimizi anlamaya çalışıyoruz ama bunda yanlış bir şey yok. Hayatımın önümüzdeki elli yılını onu anlamaya çalışarak geçirmek istiyorum. "Şanslı olan benim."

"Dili bağlı, hödük bir eşe sahip olmak için mi?" Bu düşünceyle alay ediyor.

"Elinde değil," diye mırıldanıyorum, kıcımın kıvrımına bir parça yağ damlatılırken dokunuşuna karşı eğiliyorum. Bir an sonra parmakları orada, arka girişimi okşuyor. "Ve birbirimizi anlamada gittikçe daha iyi oluyoruz... ooooh."

Kıçıma bir şey bastırıyor. Bir parmak olabilir. Başparmak da olabilir. Aynı anda büyük, istilacı ve ilgi çekici hissettiriyor. Ranan bir süre kıcımın büzgüsüyle oynuyor, önce bir parmağını hafifletiyor, sonra ekleyip geriyor. Bir yandan da bana nasıl

Ne kadar güzel olduğumu, ne kadar hevesli ve zeki olduğumu ve onun için nasıl mükemmel bir gelin olduğumu. Tüm bunlar olurken parmaklarının altında kıvranıyor ve inliyorum.

"Beni almaya hazır olduğunu düşünüyor musun?" diye soruyor ben bir kez daha kıvrandıktan sonra.

Başımı salladım.

Sikini vücudumdan çekerek beni boş ve ağırlı bırakıyor. Arkamda, siklerinin üzerine sürülen ıslak yağın sesi tekrar duyuluyor ve sonra siki vücudumun girişinde... ve arka tarafımın girişinde. Yavaşça bastırıyor, ben gevşemeye ve iniltilerimi bastırmaya çalışırken bile vücudumun doğal direncine karşı itiyor. Kötü hissettirmiyor, sadece... garip. Farklı. Vücudum gevşiyor, içine girmesine izin veriyor ve sonra diğer siki amımı dolduruyor.

Ranan ileri doğru bastırıyor ve ben kendimi çok dolu hissediyorum. Belki de aşırı doluyum, ama içime doğru ittikçe her hissin arttığını fark ediyorum. Nefes almak bile bir sinir patlaması gibi geliyor. Ranan'ın her seğirmesini, vücudunun nabzını hissedebiliyorum. Ve ileri doğru hareket edip sonra yavaşça içime girmek için geri çekildiğinde, hıçkırarak nefes alıyorum.

"İyi mi?" diye soruyor, sesi gergin.

Bir an düşünmem gerekiyor. Bu yeni hisleri seviyor muyum? Tuhaflığı eriyip gidiyor ve geriye titreyen, nefessiz bir zevk kalıyor. Vücudumun gerginliği. Yeni evlendiğim adam tarafından iki kez delinmek. Bu çok kötü ve büyüleyici bir his.

Evet, hoşuma . Başımı sallayabiliyorum.

Ve Ranan kısa, sık itişlerle içime pompalarken klitorisimi nazıkçe ovmak için bir elini önüm boyunca kaydırdığında, çözülüyorum. Bir his denizinde yüzüyorum, o içime iki kez daha girerken tekrar doruğa ulaşıyorum.

Hareketlerinin düzensizleştiiğinin, kalçalarının sarsıldığının ve kontrolünün bozulduğunun belli belirsiz farkındayım ve boşaldığında tüm vücudu benimkinin üzerinde titriyor. Ranan düşünür,

Klitorisimi çalıştırmaya devam ederken bile vücutumu kollarına hapsediyor. Durmasını sağlamak için elini tutup parmaklarını benimkilerle birleştirmem gerekiyor.

"Ben... geldim..." diye açıkladı, nefes nefese. Sesi benim hissettiğim kadar şaşkın geliyor. "Bu... inanılmazdı, Vali. Sen inanılmazsın." Parmaklarımı sıkıyor. "Sen... hoşuna gitti mi?"

Hoşuma gitti mi? "Sanırım bir noktada o kadar sert boşaldım ki neredeyse bayılıyordum, yani evet, keyif aldım."

Kıkırdıyor ve beni daha sıkı sıkıyor. Sonra iç geçiriyor ve battaniyeye gömüldüğüm yerden yavaşça üzerimden kalkıyor. Vücutu benimkini terk ettiğinde kendimi biraz ham, biraz ağırlı ve kullanılmış hissediyorum. İyi kullanıldığımı karar verdim. Sırt üstü yuvarlanıyorum, seks sonrası kalkıp temizlenecek gücü bulmaya çalışıyorum. Sürpriz bir şekilde Ranan bana bir havlu ve su getiriyor. "Seninle ben ilgilenirim, gelinim. İzin ver seninle ilgileneyim."

Bana iki kez söylemesine gerek yok. Geriye yaslanıyorum, sevişmemizin pisliğini temizleyebilmesi için uysalca kalçalarını açıyorum. "Bunu tekrar yapmalıyız," diyorum. "Belki her seferinde değıl, çünkü düz yürüyemeyeceğim, ama kesinlikle daha fazla yapmamız gerekecek."

Ranan'ın yelkenleri açıldı ve sessizleşti. Yine utangaç hissediyorum. Parmaklarını kulağımanın üzerinde gezdiriyor ve o küçük dokunuş bana her şeyi anlatıyor.

Battaniyelerin üzerine kıvrılıyorum ve ellerimi yanaklarımın altına koyarak ona doğıru dönüyorum. Suyu ve havluları bir kenara bırakıyor, sonra battaniyelerden oluşan palete yaklaşıyor ve bana katılıyor. Uzanıp yüzünü bana döndüğünde gülümsüyorum. "Bacağıın nasıl?"

"Her geçen gün daha iyi."

Ne zaman sorsam aynı cevabı veriyor. "Yani şu anda. Acıyor mu?"

"Hayır." Bakışları üzerimde geziniyor. "Pişmanlıkların var mı?" "Neden pişman olayım ki?"

Yüz ifadesi ciddileşiyor. "ünkü artık bana mahkumsun."

Uzanıp burnuna bir fiske vuruyorum. "Saçmalama. Burada olmak istediğim için buradayım. Yoksa iltifat mı bekliyorsun? Eğer öyleysen, seksin inanılmaz olduğunu ve tüm bunları tekrar tekrar yapmak istediğimi söylemekten mutluluk duyarım."

Ranan'ın sert ağzı alaycı bir gülümsemeye dönüşüyor. Karışmış bir tutam saçımı alnımdan geriye doğru tarıyor. "İltifat peşinde değilim. Ben sadece... bunun işe yaramasını istiyorum. Gerçek olamayacak kadar iyi hissettiriyor."

"Her gün balık yediğim için huysuzlandığımda bunu söylemeyeceksin," diye şaka yapıyorum.

"Evet, yapacağım."

Tanrım, onu tekrar öpmek istememe neden oluyor. Yine de bunu yapmamı engelleyen hiçbir şey yok. Eğilip ağzına bir öpücük konduruyorum ve bunu yaparken çenesine dokunuyorum. "O kadar endişelenme. Senin karın olmaktan mutluyum." Parmaklarımı çenesinin üzerinde gezdiriyorum ve çenesinin çizgilerini takip ediyorum. "Peki şimdi ne olacak? Burası yeni evimiz mi?"

Duraklıyor. "Filoyla kalmak istiyor musun?"

"Bilmiyorum. Sen istiyor musun?"

"Seni mutlu edecek şeyi istiyorum."

Belara adına, hâlâ birbirimizin duyguları etrafında dans ediyoruz, değil mi? Ona biraz daha yaklaşıyorum, ta ki burunlarımız birbirine değene ve uzanıp birbirimize bakarken nefeslerimiz birbirine karışana kadar. "Birbirimize karşı dürüst olmamızı istiyorum."

Ranan bir an düşündükten sonra, "Annem filoyla birlikte kalmamızı istiyor ama Akara'yı terk etmeye hazır olduğumdan emin değilim. Filoya katılmak için çok genç."

"Ben de Akara'yı terk etmek istemiyorum," diyorum ona. "Onun sırtında dolaşmak benim için sorun değil ama kalıcı bir eve sahip olmak güzel. Mağarada kalamaz mıyız?"

Başını hafifçe sallar. "Bölgede bir deniz ejderhası varken olmaz. Büyük balıkların çoğunu kovalar ya da yutar ve yüzmek için tehlikeli olur. Ama orada

sahil boyunca bir sürü mağara var. Yeni bir tane seçip orayı evimiz haline getirebiliriz."

"Peki ya eskisinde olan eşyalar?" Onu öylece terk etmek bana çok garip geliyor. Oradaki tüm heykelleri, eşya dolu sandıkları, mücevherleri, madeni paraları, narin yemek takımlarını düşünüyorum...

Daha da yaklaşıyor, burnu burnuma sürtünüyor, sanki bana daha da yakın olmak istiyormuş gibi. "Hızlı olduğumuz ve daha sığ sulara kaldığımız sürece ihtiyacımız olanı alabiliriz. Orada ihtiyacım olan bir şey yok. Eğer özel bir şey istiyorsan, daha sonra da alabiliriz."

Parmaklarımı pürüzsüz çenesinde gezdirerek ve tenini okşayarak bunu düşünüyorum. "Sanırım o şeyleri daha sonra da alabiliriz. İstedğim bir şey yok. Sadece terk edilecek çok fazla hazine varmış gibi görünüyor."

"Kimse onu bulamayacak. Mağaraya su altı dışında erişmek imkânsız. Orada güvende."

Doğru. "Peki gemi soymaya devam edecek misin? Korsanlık yapmaya?"

Bana sırtıyor. "Bunu yapmayı seviyorum. Bu kıyıdaki gemilerin çoğu tüccar ya da köle taciri ve ben onları soyarken kendimi kötü hissetmiyorum."

Ben de onları soymak konusunda kendimi kötü hissetmezdim. "Yardım edebilir miyim?"

"Tehlikeli olabilir."

"Bu konuda akıllı davranırsak olmaz." Gururlu burnunun ucuna dokunuyorum. "Hazır olana kadar gebe kalmamam için bahsettiğin deniz otlarından getireceğim ve birlikte çalışacağız. Senin kölen olduğum ve sana yardım etmeye zorlandığım gibi bir hikâye bulabiliriz. Ben senin yerine konuşurum, sen de orada durup asık suratlı ve korkutucu görünebilirsin."

Heyecanıma şaşırdı. "Konuşmayı sen mi yapmak istiyorsun?"

"Evet, çünkü başka bir gelin daha istersen, saçlarını yolacağım."

Ranan kıkırdıyor ve sonra kulağıma dokunuyor. "İstediğim tek geline sahibim."

Uzun bir süre birbirimizin gözlerinin içine bakıyoruz ve eğilip beni öptüğünde doğal geliyor. Dudaklarımız birleşiyor ve zaman akıp gidiyor; kocam ve onun aç, şefkatli ağzından başka bir şey yok. Geri çekiliyor ve burnunu bir kez daha benimkine sürtüyor.

"Lord Vor için balığımı hâlâ ihtiyacım var," diye fısıldıyorum. Ranan inliyor ve sonra elleri üzerimde, gıdıklıyor.

EPİLOG

RANAN

Haftalar Sonra

"Bunu yapmaya hazır mısınız?" Yeni mağaramızın dışındaki sularda yüzerken Vali'ye soruyorum. Buradaki sular deniz ejderhasının yuvasının yakınındaki kristal sulardan biraz daha bulanık ama buradaki mağaraya insan gelinimin erişimi daha kolay. Sarp ve yasak kayalıklardan oluşan bir sahildeki kayalıkların arkasına gizlenmiş büyük bir açıklık. Kayalar çok sivri olduğu için hiçbir gemi bu mağaraya yeterince yaklaşamaz, ancak bu kayalar aynı zamanda bizi güvende tutmak için doğal bir bariyer sağlar. Mağaramızın içi bir öncekinden daha küçük ama daha rahat ve Vali burayı bir yuva haline getirmek için çok çalışıyor.

Elinde bir sapan mızrağı ve güneşte kızarmış vücudunda yeni yüzme takımıyla yanımda suda yüzüyor. Aptal elbiseleri yerine balık derisinden göğüs bantları ve küçük bir peştamal yaptık, böylece hareket özgürlüğü olacak. Ona Balo'nun yüzerken kullandıklarına benzer bir çift güçlendirilmiş ayak yüzgeci yaptım, ama bu

Mızrağında geri getirme ipi yok. Eğer çok uzağa fırlatırsa, onun yerine ben alırım. Güzel gelinimin başka bir balık tarafından sürüklenmesine izin vermeyeceğim.

"Ben hazırım," diyor Vali bana. Gözleri heyecanla parlıyor. "Sence kalkan balıkları hâlâ burada mıdır? Yoksa okulun yüzüp gittiğini mi düşünüyorsun?"

"Yakında olacaklar," diye onu rahatlatıyorum. Sularda serin bir akıntı var ve kalkan balıkları bu akıntıya girip çıkmayı seviyor, bunu yaparken de daha küçük balıkları avlıyorlar. "Neyi hedefleyeceğini biliyorsun, değil mi?"

"Yüz." Mızrağını saplama hareketi yapıyor. "Ve eğer yüzerek uzaklaşırsa, bırak uzaklaşsın."

"Aynen öyle. Denizde çok ama çok balık var, benim tatlı karım. Eğer bugün Lord Vor için mükemmel olanı yakalayamazsan, yarın yakalayacaksın."

Vali başını sallıyor ve kısa mesafeyi yüzerek yanıma geliyor. Islak kollarını boynuma doluyor ve beni bir öpücük için kendine çekiyor. "Hadi yapalım şunu."

"Tüm bu süre boyunca senin yanında yüzeceğim," diyerek fazla hevesli karıma güvence veriyorum. Ben her zaman bir şeyi iki kere düşünen, tereddüt eden biriyim. Vali, sonuçlarını düşünmeden kendini bir işe seviyor. Beni korkutsa da onun bu yönünü seviyorum. "Endişeleriniz varsa yapacağınız işareti unutmayın, ben hemen ortaya çıkacağım-"

Konuşmamı kesmek için beni öpüyor. "Biliyorum, Ranan. Hadi gidelim."

"Gidelim o zaman."

Yine de karım dalıp derinlere yüzene kadar onu izliyorum, sonra da peşinden gidiyorum. Onun üzerinde gezinmemek ya da balık tutması konusunda endişelenmemek için elimden geleni yapıyorum. Son birkaç haftada çok yol kat etti. Vali artık çok daha uzun süre yüzüyor ve nefesini eskisinden iki kat daha uzun süre tutabiliyor... ama o hala benim kırılgan, sevimli karım ve onun için endişeleniyorum. Denizcilerin ciğerlerine ya da gücüne sahip değil. Sık sık hava almaya çıkması gerekiyor. Ama o

Lord Vor'un balığı için daha fazla beklememesi konusunda çok kararlı, bu yüzden bugün bir tane arıyoruz.

Yüzey sularında yüzüyoruz ve kayalıklardan uzaklaşıp derinliklere doğru ilerlerken Vali'nin hareketlerini dikkatle izliyorum. Uzaktaki bir köpekbalığını işaret ediyor ve ona gösterdiğim gibi hareket etmesinden memnun oluyorum - dikkatli, hassas kulaçlarla ve onu yaklaştıracak avın çırpınılarıyla değil. İlgisiz bir şekilde yüzerek uzaklaşıyor ve biz devam ediyoruz. Çok geçmeden bir kalkan balığının yüzerek geçtiğini görüyorum ve ona gösteriyorum. Başını sallıyor, yüzeye çıkıp derin bir nefes alıyor ve sonra daha derinlere, mercan yataklarına doğru dalıyor, böylece gerçekten avlanmaya başlayabiliyor.

Elinden mızrağı alıp onun yerine işleri halletmemek için her şeyimi veriyorum. Evliliğimizden bu yana geçen haftalarda aramızdaki her şey yolunda gidiyor ve her gün gelinime daha da aşık olarak uyanıyorum. Vali yanımda olmadan bir hayat düşünemiyorum. Onu her gün her saat yanımda istiyorum ve onunla sevişmeyi saplantı haline getirdim. Bir de onun konuşmasını duymak. Gülüşünü. Gülüşünü.

Hepsine takmış durumdayım, gerçekten.

Avını kovalamamak için ona yeterince yer bırakarak arkasından takip ediyorum, ancak bir sorun olduğunda hemen yanında olamayacak kadar da uzakta değilim. Kalkan balığını bilinçli olarak seçtim çünkü daha yavaş tepki veren bir balık. Bir gök gürültüsü balığı gibi fırlamıyorlar, ağır ve yassı vücutları manevra yapmalarını zorlaştırıyor. Bir tanesi sürüden ayrılıp bir mercan çıkıntısının üzerinden süzülüyor ve bana onun peşinden gideceğini işaret ediyor. Yavaş, güçlü vuruşlarla tekme atmasını, yüzgeçlerinin yardımıyla ilerlemesini ve mızrağını kaldırmasını izliyorum. Başının üzerinde yüzüyor, sonra aşağı dalıyor ve mızrağını ucuruyor.

Sularda süzülerek hedefi zıpkınıyor. Balık çırpınır ve hemen sürüklenir, mızrağın çatallı ucu

Balığın kafasını delip diğer taraftan çıkmış.

Vali bana bakıyor, kollarını suyun altında heyecanla sallıyor. Dalgaların altında sevinç çığlıkları atabilseydi, atardı. Yüzeye çıkmasını işaret ediyorum ve avını almak için aşağı yüzüyorum. Bu mükemmeldi. Lord Vor'un bugün bize gülümsediği kesin.

Ağır bir avla yüzeye çıktığımda Vali sevinçle ciyaklıyor. "Gördünüz mü? İyi atıştı, değil mi?"

"Kusursuzdu," diye kabul ediyorum, mızrağın ucunu ona uzatarak. İri balık diğer ucunda, sularda kan izleri bırakıyor. Bu kadar ağır bir yükte geri yüzmesine izin vermeyeceğim ama şimdilik zıpkını tutabilir ve zaferinin tadını çıkarabilir. "Çok iyidindin."

Mızrağı şikayet etmeden alıyor, ağırlığıyla suyun altında sallanıyor ve o şeyin boyutunun dostumdan daha büyük olabileceğini fark ediyorum. Bir kıkırdama ve bana alaycı bir bakışla tekrar yüzeye çıkıyor. "Bunu benim için kıyıya taşısan tanrılar kızar mı sence?"

Ona sırtıyorum. "Böyle şeyler için olmasa sana neden güçlü bir koca versinler ki?"

"Neden olmasın." Vali bana şakacı bir şamar attı. "Bunu kıyıya çıkaracağız, bir ateş yakacağız ve Lord Vor için yakacağız. Ondan sonra..." Bana anlamlı bir bakış atıyor ve dudaklarını yalıyor.

"Kutlama mı yapacağız?"

"Kesinlikle." Vali gülümsüyor, yüz ifadesi baş döndürücü bir vaatle dolu.

Karımın düşünme şeklini seviyorum.

İKİNCİ EPİLOG

VALİ

Beş Yıl Sonra

Yaklaşan gemiyi ilgiyle izliyorum, çalıntı bir dürbünü gözüme tutuyorum. Akara yerinde duruyor, iri gövdesiyle dar boğazı kapatıyor ve yaklaşan gemi de bunu anlamak üzere. Kanalin diğer ucunda bir salın üzerindeyiz ve iki gemi yavaşça kanala doğru ilerlediğinde, arkalarına geçerek geçişlerini düzgün bir şekilde engelliyoruz.

"Daha çevik bir gemi tüm bunlardan kaçınabilirdi," diye yorum Ranan. "Aventinian'ların öğreneceğini düşünürdünüz."

"Soymadıkları için memnunum," diyorum kocama. "Onların gemileri soyulması en kolay gemiler."

"Ve bahşiş vermesi en kolay olanı," diye kabul ediyor, coşkuma gülümseyerek. "Binmeye hazır mısın, benim tatlı karım?"

Bu tür maceralar için yaptığımız sahte köle tasmaını takıyorum ve yırtık pırtık giysilerimi düzeltiyorum. En çok da rol yapmayı seviyorum. "Hazır."

Bir elini omuzlarıma koyuyor, ağzı seğiriyor. "Bu kadar mutlu görünmeyi bırak. Senin bir köle olman gerekiyor."

Yüz hatlarımı düzeltiyor, yüzüme uygun bir surat ifadesi yerleştirmeye çalışıyorum. Gerçek şu ki, bunu seviyorum. Kötü insanları soymanın heyecanını seviyorum. Onların ganimetlerini ellerinden alıp sevdiğimiz insanlara vermeyi ya da o parayı kendimiz için kullanmayı seviyorum. İşimiz bittikten sonra kocamın kanının ısınmasını ve vahşi iblisler gibi sevişmemizi seviyorum.

Yani evet, korsan bir hayatı kesinlikle seviyorum.

Gemilerin kıvrım boyunca gelişini, sivri kayalıkları aşır kayalıklara yaklaşmasını izliyoruz. Boğazlar burada dar ve arkalarında olduğumuzu henüz fark etmediler. Uzun, ağır geminin sularda ne kadar alçakta kaldığına gülmek istiyorum. Bir küçük tekne ve kürekçileri olan çok daha büyük tekne var. Bütün yükü taşıyan bu. Kelleleri sayıyorum. Gemide çok fazla insan var ve hepsi de kürek çekmiyor. Kocama "Köle gemisi" diye işaret ediyorum.

"Evet, ."

"Onları kurtarabilir miyiz? Köleleri?"

"Her zaman."

Adamı sevmemin bir başka nedeni daha. Gemidekiler arkalarında olduğumuzu fark edip bizi işaret etmeye başladıklarında vahşi sırıtışımı gizliyorum. Rol yapma zamanı geldi. Ayağımın dibindeki büyük bakır çanı alıp tokmağıyla çalışıyorum. Bunu yaparken "köle" ifademi takınıyorum. İleriye doğru adım atarken yüzümü endişeli ve tedirgin yapıyorum. İki kayık yavaşça Akara'ya yaklaşırken çanı tekrar tekrar çalışıyorum. Teknelerden biri dönüp arkalarındaki bizim salı işaret ediyor ve bir çığlık yükseliyor.

"Olduğun yerde kal," diye sesleniyorum. "Efendimi dinleyin ve kimse zarar görmesin!"

Ona yardım etmek için gönüllü olduğum anda onun kölesiymişim gibi davranma fikri aklıma gelmişti. Onun suda yapabildiği şeyleri ben yapamam ve onun sahip olduğu güce sahip değilim. Ama insanlar beni isteksiz bir hizmetçi olarak görürlerse

muhtemelen öfkelerini benden çıkarmak yerine Ranan'a odaklanmaya devam edeceklerdir.

Bu da işe yaramazsa, kostümümün altına stratejik olarak yerleştirilmiş birkaç bıçağım var. Denize atlamaktan korkmuyorum ve bu da çoğu insanın beni takip etmesini engelliyor.

Gemiler Akara'ya yaklaşıyor ve birinin kaptanı küçük teknenin pruvasında ayağa kalkıyor, adamlar küreklerini sudan kaldırıyor. "Yolu kapatan bir kaplumbağa var! Geçemiyoruz!"

"Kaplumbağa efendime ait," diye cevap veriyorum. "Onun dediğini yaparsan kimse zarar görmez!"

Kaptanın yüzü çirkinleşir. "Aventinian gemilerine müdahale ediyorsunuz. Efendine geçmesini söyle."

"Vermeyecek," diye sesleniyorum, öne doğru adım atarak. "Değerli eşyalarınızı ve kölelerinizi bize verene kadar olmaz. O zaman kaplumbağaya hareket etmesini emredecek."

"Deniz canavarlarını soymak," diye hırlıyor adam, parmağını Ranan'a doğru uzatarak. "Bunu yapamazsın!"

Kaba.

Ranan eliyle suyu işaret ederek alternatif bir rotaları olduğunu gösterir. Her zaman Aventine'e kadar yüzebilirler.

"Lütfen," diyorum sesime çaresizlik katarak. "Efendimin sözünden çıkmayacağım. Sadece değerli eşyalarınızı size getirdiği sepete koyun ve kölelerinizi gönderin, o da geçmenize izin versin."

"Yoksa seninle dövüşürüz-"

"O zaman yine de geri dönmeniz gerekecek," diye belirtiyorum. Pes etmeden önce hep çaresiz kalırlar. "O kaplumbağayla konuşabilir, ben konuşamam. Sadece o söylerse hareket eder. Eğer ona zarar verirsiniz, o da size saldırabilir ve gemilerinizi batırabilir."

"Neden dediğinizi yapalım ki?" diye bağırır kaptan. "Gemilerimizi geri döndürüp yanınızdan geçip gidebiliriz."

Adamlar buna panikle bakıyorlar. Mal yüklü ağır gemilerin sularda kolayca ilerleyemeyeceğini onlar da benim kadar iyi biliyor. Ya bizim ya da Akara'nın içinden geçmeleri gerekecek. Ranan sepeti elimden alıyor ve ben dramatik bir şekilde korkmuş gibi davranıyorum. Suyu dalıyor ve ben titreyip korkmuş bir aptal gibi davranırken, o yüzeye çıkıyor ve kendini çekmek için hemen teknenin pruvasını çekiyor. Adamlar bağılıyor ve denge sağlamak için hemen diğer tarafa geçiyorlar ve kaptan neredeyse kendisi de düşüyor.

Ben de suya atlayıp küçük tekneye doğru ilerliyorum. Kemerimde bir çanta, dişlerimde bir bıçak var. Tekneye tırmandığımda hepsi vebalı gibi teknenin uzak tarafına kaçıyor. Çantayı çıkarıp elimle işaret ediyorum. "Değerli eşyalar burada."

"Bu çok saçma," diye haykırır diğer geminin kaptanı.

"Efendimi üzme," diye bağıyorum. "Muhtemelen çok sert bir şey yapacak."

Kaptan buna inanmıyor. Kürekçilerin arasındaki dar koridorda ilerleyerek Ranan'a doğru yürüyor. Parmağını kocamın çatık kaşlı yüzüne koyuyor. "Sen-"

O daha sözünü bitiremeden Ranan onu kaldırır ve sanki hiçbir ağırlığı yokmuş gibi denize atar.

Biri çığlık atar. Bir başkası yüksek sesle hıçkırır.

Adamlardan biri ayağa kalkarak, "Yüzme bilmiyor," diyor. "Ona yardım edin, biz de size elimizdekileri verelim."

Ranan kollarını kavuşturur, isteği görmezden gelir.

Suyun içindeki adam sıçrar ve çırpınır, kafası yüzeyden hiç ayrılmaz.

Bu da rol yapmanın bir parçası. "Lütfen efendim," diyorum, zırlı adamın burada olduğuna dair tek işaret olan suyun yüzeyindeki kabarcıklara bakarak. "Canını bağışlamak mı? Eminim şimdi hepsi dediğinizi yapacaktır."

Bana ters ters bakıyor. "Köle..."

Ellerimi çenemin altında birleştirdim. "Lütfen, lordum. Lütfen! Fonları ve köleleri toplayacağım ve bu konuda hızlı olacağım!"

Ranan ağır bir iç çekişle bana doğru kaşlarını çatıyor ve itiraf etmeliyim ki bu beni tahrik ediyor. Huysuz ve otoriter olmakta çok iyi. Tahrik olduğum gerçeğini saklamakta giderek daha iyi oluyorum, ama bu çok uzun sürerse, soğukkanlılığımı kaybedeceğim. Baskınlarımızın hilesi herkesi korkutmak, hızlıca içeri girip istediğimizi çalmak ve sonra onları yollarına göndermek.

Daha sonra Ranan ve ben ganimetimizi gözden geçirdikten sonra çılgınca seviştik, kanımız heyecandan deli gibi akıyordu.

Ranan bana ters ters bakmaya devam ediyor ve herkes endişeli görünüyor. Denize düşen adam suda biraz çırpınıyor ama yüzeye çıkmıyor.

"Lütfen!" Tekrar ağlıyorum. Ranan'ın onun boğulmasına izin vermeyeceğini biliyorum ama gergin görünmekten zarar gelmez.

Kocam gemideki insanlara bakıyor. Önündeki adam hemen ağır bir altın kolyeyi çıkarıp sepete atıyor. "Sadece Bridic'i kurtar."

Bununla birlikte, Ranan iç çeker ve denize dalar, teknenin sallanmasına ve insanların bir kez daha tutunmak için çabalamasına neden olur.

Oyun oynama sırası bende. "Hepiniz onun dediklerini yapmak zorundasınız," diye dramatik bir şekilde bağıríyorum. "Son gemide ona itaat etmediğı için bir adamı parçaladı! Lütfen onu kızdırmayın!"

"Sepetin içinde," diyor adam yüzüklerini çıkararak. "Sahip olduğunuz her şey."

Oh güzel. Ne de olsa kolay olacak.

Değerli eşyalarını çabucak çıkarıyorlar ve ayaklanma olmayacağından emin olduktan sonra teknemdekilere dönüp çantayı uzatıyorum. Bana en yakın olan adam kaşlarını çatıyor ama mücevherli bir broş çıkarıyor ve hiçbir soru sormuyor. Arkamı dönüyorum ve sürpriz bir şekilde önümde iri yarı bir muhafız duruyor.

"Bunu yapmak zorunda değilsin. Sana yardım edebiliriz."

Ağız hareket etmiyor ve onun değil olduğunu anlamam bir anımı alıyor konuşuyor sonuçta . Biri var

onu canlı kalkan olarak kullanıyor. Korkak.

"Göster kendini," diyorum çantayı uzatarak. "Efendim tüm mücevherleri istiyor. Lütfen bunu kendiniz için kolaylaştırın ve kimse zarar görmesin."

Kadın muhafızın arkasından çıkıyor ve beni şaşırtıyor, tanıdığım bir yüz. Leydi Dywan'ın sert, alaycı yüzüne bakıyorum. Merak ettiğim gibi bir köle değil ama mücevherlerle kaplı ve güzel bir elbise giyiyor. Ve bunları giyerek bir köle teknesine biniyor, bu da bana servetini geri kazanmanın bir yolunu bulduğunu söylüyor. Neden kötü insanlar her zaman bir şekilde hayatta kalmanın bir yolunu bulur?

O da bana aynı şaşkınlıkla bakıyor. "Sen."

"Ben," diye kabul ediyorum ve çantayı uzatıyorum.

"Canavar seni tuttu mu? Bunca zaman?"

"Evet, öyle. Saçlarınızı kıvrıracak kadar korkunç şeyler gördüm. Lütfen Leydi Dywan, onun dediğini yapın."

Mücevherlerini çıkarmıyor. Onun yerine bir adım öne çıkıyor ve ellerini bana uzatıyor. Elleri gösterişli yüzüklerle kaplı, parmaklarını uzatırken bilezikleri şingirdiyor. "Bunu yapmak zorunda değilsin," diyor bana. "Seni kurtarabiliriz. Ben seni kurtarabilirim."

Duygulandım... ilk başta. Beni kurtarmayı teklif etmesi çok nazik bir davranış. Beş yıl önce denizköpüğüne verilmeme karşı çıkan tek kişinin o olduğunu hatırlıyorum. Ama şimdi biliyorum ki Leydi Dywan'ın kurtarması aslında bir kurtarma değil. Bileklerime kelepçeler takılırken bile sırtım sıvazlanacaktı. Leydi Dywan başkalarının üzerine basarak ilerleyen bir tip. Şu anda bir köle taciri olması bana her şeyi anlatıyor.

Teklifini kabul edeceğimden değil. Narin, kemikli parmaklarını kendi parmaklarımla kavradım... ve elindeki en büyük yüzüğü çıkardım, altın düğümlerle çevrili kocaman bir yakut. "Ben iyiyim."

Bir süre sonra, kaplumbağa tembel tembel denize doğru yol alırken yedi köle balık derisinden çadırda Akara'nın sırtında toplanıyor. Köle gemileri, tüm küreklerini alıp suya attıktan sonra onları bıraktığımız kanalda yerlerde yüzüyor. Eğer akıllılarsa, onları geri alıp yollarına devam ettiler. Değilse... şey. Lord Vor, kendi başının çaresine bakanlarla ilgilenir.

Ranan'ın kolları etrafımda, suyun kenarında dinleniyorum. Köle tacirlerinden çaldığımız zenginlikleri aylak aylak karıştırıyoruz ama ben daha çok kurtardığımız zavallı ruhlarla ilgileniyorum. Kocamın çenesi başıma yaslanıyor ve onlara verdiğimiz depolanmış malzemeleri açgözlülükle parçalamalarını, eski, kuru balık eti parçalarına kadar her şeyi yemelerini izliyoruz.

Parmakları kolumu okşarken kocama, "O gemilerde karınlarının doyduğunu sanmıyorum," diyorum. "Tüm bu aç karınları doyurmak için yarın balık tutmanız gerekecek."

"Bunu yapabilirim." Şakağıma bir öpücük konduruyor. "Bugün eğlendin mi? Çok ikna ediciydin."

"Çok eğlenceli. Bana öyle geliyor ki bu altına yeni dostlarımız kadar ihtiyacımız yok." Kurtarılan köleleri işaret ediyorum. "Asıl eğlence çalmakta zaten." Korsanlığımızdan gelen tüm zenginlikleri gördükten sonra, güzel, ışıltılı şeyler beni daha az heyecanlandırıyor. Onları başkalarına vermek ve onların sevinçle ışıldamalarını izlemek daha eğlenceli. Balo için bir kenara ayırdığım özellikle yeşim taşı kaplı birkaç parçam var. Onun bana yakutlu mücevherler vermesi, benim de ona yeşim taşı ya da zümrüt vermem bir gelenek haline geldi. Kırmızı mücevherlerin saçlarımla uyumlu olduğu şakasını yaptığında başladı, ben de aynı nedenle ona yeşil verdim. İkimizin de saç renginin aynı olmasına aldırmaın.

Filo muhtemelen bir araya geldiğimizde tüm insanların ikimiz kadar aptal olduğunu düşünüyor.

"Bütün haram mallarımızı kölelere mi vermek istiyorsun?" Adam sadece kıkırdıyor. "Eğer böyle yapmaya devam edersek, sevgili karıcığım, tüm denizlerdeki en fakir korsanlar olacağız."

Kollarına sarılıyorum, onun kucağında kozalandığımı severek. Dört kolla sarılmak kadar insanı güvende hissettiren başka bir şey yok. "Bunu senden önce önerdiğim için kızgınsın."

"Rahatsız olmadım." Kulağımı ısıırıyor ve sonra parmağında hâlâ takılı olan büyük yakutu fark ediyor. Elimi kaldırıyor ve yüzüğe hayranlıkla bakıyor. "Bunu saklıyor musun?"

Leydi Dywan'ın parmağındaki yüzüğüne hayranlıkla bakarken düşüncelere dalıyorum. "Olabilir. İyi bir hatırlatma."

"Neyin?"

Dönüp kocama bakıyorum. Beş yıldır birlikteyiz ve ben ona bakmaktan hiç bıkmadım. Başındaki gururlu yelken biraz daha uzamış, yanakları biraz daha zayıflamış, ama bunun dışında onunla tanıştığım günkü kadar sert ve boyun eğmez görünüyor. Ranan hâlâ zaman zaman yanlış konuşuyor ama ben onun yanındaki yerimden eminim ve en kötüsüne bile gülüp geçebiliyoruz. "Bu bana güzel sözlerin hoş olduğunu ama bazen deniz canavarını seçmenin daha iyi olduğunu hatırlatıyor."

"Sana deniz canavarını göstereceğim, karıcığım," diye hırlıyor ve sonra beni vahşice gıdıklıyor.

YAZARIN NOTU

Merhaba!

Eminim bu kitabın hiç çıkmayacağını düşünmüştür! BEN DE DOSTUM, BEN DE. Şaka yapıyorum... sayılır. Mesele şu ki, her kitabın yazılması gerektiği gibi yazılmak istediğini ve her kitabın farklı olduğunu hep söylerim. Çoğu zaman sürecim çok akıcıdır. Aklıma bir fikir gelir. Taslağını çıkarıyorum ve birkaç sahne ve oradan nereye gidecekleri hakkında fikir sahibi oluyorum. Üzerinde çalışmaya başlıyorum ve hikaye aşağı yukarı bitene kadar taslağın üzerinden geçiyorum.

(Arada zaman içinde yavaş yavaş el attığım birkaç kitap var, ancak bunların %80'ini baştan sona ana kitap olarak hazırlıyorum).

Bu hikayenin konseptini 2022 yılında buldum ve çalışma dosyamı o zaman oluşturdum. O anda ilgimi çeken birkaç şeyin çarpışmasıydı. Bir süredir büyük bir Truva Savaşı okuma hevesindeydim ve şehir ele geçirildikten sonra köleleştirilen kadınlardan birine ne olduğunu takip etme fikri hoşuma gitti. Savaşları erkekler yapar ama acı çekenler kadınlardır ve Troyalı kadınların başına iyi bir şey gelmemiştir.

Bu ve romantizmde iki penisli kahramanlar hakkında bir söylem vardı. İki çok mu fazla? İkisini de kullanmalı mı?

Neden ya da neden olmasın? Ve kendime meydan okumayı sevdiğim için, aşağıdaki olay örgüsünü buldum:

- A - Köleleştirilmiş kahraman o çaresiz için kaçış onun koşulları
- B - Büyük korkunç deniz devi
- C - Tanıdığı şeytanın en iyisi olduğuna karar verir ve onunla gitmek için yalvarır ve HER ŞEYİ yapacağını söyler.
- D - Onu iki penisle şaşırtıyor
- E - Seks???

Gördüğünüz gibi, bu açıkça ödül kazanan bir taslak. Açıkça. Yine de hemen sorunlarla karşılaştım. Vali'yi sevdim. Ranan'ı ve onun aptal, beceriksiz halini sevdim. Aralarındaki güç dinamiğini sevmedim. Kafamda bu, bir deniz cini tarafından sikilen ve herkesin mutlu bir şekilde uzaklaştığı bir kız hakkında kısa, müstehcen bir hikaye olacaktı. Ama aralarındaki güç dinamiğini aşamadım. Tüm bu efendi/köle olayı benim leydimi öldürüyordu. Tüm güç onun elindeyken ve o değilken onunla nasıl mutlu olabilir ki? Bu nasıl sonsuza dek mutlu olmak?

Bu yüzden bunu bir kenara koydum ve bir süre düşündüm. Sonra Bull Moon Rising'in yazılması gerekti. Birkaç başka kitabın da öyle. Biraz toparlandıktan sonra bu hikâyeyi tekrar elime aldım ve aynı sorunla karşılaştım; Ranan'ın tüm hikâye boyunca kendine sorduğu bir soruydu bu. Yetkili kişiyi memnun etmek için hislerini bastırmaya alışmışsa Vali'nin gerçekten mutlu olduğunu nasıl bilebilirsiniz?

Vali'ye biraz güç ve yetki vermek zorundaydım. Ranan'ı yaraladım ve hayatını onun ellerine bıraktım. Ailesine gitmelerini sağladım ve Vali'nin ona ihtiyacı olmadığını farkına varmasını sağladım. Onsuz da hayatta kalabilir ve gelişebilirdi. Günün sonunda, işlerin bu şekilde sonuçlanmasından çok daha mutluydum. Bu ikiliyi kayalık kıyılarda korsanlık yaparken, sağda solda insanları soyarken hayal etmek hoşuma gidiyor.

Akara'yı merak edenler için, onun üzerinde çok düşündüm. Eğer bir kaplumbağa asla suya batmıyorsa

Besleniyor mu? Onu güneşlenen bir köpekbalığı gibi düşünmek istiyorum, besinini sulardaki görünmez planktonlardan alıyor. Bir şeyleri zorlayan büyük, korkunç görünümlü bir ağzı olurdu ki bu da devasa bir kaplumbağanın görsel dehşetini daha da artırırdı. Şimdi korkunç bir ağzı var! Ama ben Akara'nın diğer insanların saçmalıklarından bıkmış bir şekilde hayatının içinde sürüklendiğini hayal etmeyi seviyorum... bu yüzden yalnız gitme ihtiyacı duyuyor.

(Ben de kızım, ben de.)

Umarım bu hikayeyi beğenmişsinizdir!

- Ruby Dixon

DAHA FAZLASINI İSTİYOR MUSUNUZ?

Daha fazla okumak ister misiniz? Kindle Unlimited'ta çok geniş bir geçmiş listem var! İşte bu hikayeyi beğendiyseniz hoşunuza gidebilecek birkaç öneri!

Ana Aspect & Anchor serisi

[Savaş Tanrısına Bağlı](#)
[Gölge Yeminli Tanrısına](#)
[Vahşi Tanrıya Evli](#)

A&A evrenindeki bağımsızlar

[Yarı-Ork'un Bakire Gelini Kız](#)
[Kralın Gelini](#)
[Spidae'nin Hizmetkarı](#)

Tek başına fantastik romantizm (KU değil ama yine de eğlenceli)

[Gölge Prens'e Bağlı](#) (A&A serisi
ile ilgisi yok) [Boğa Ayı](#)
[Yükseliyor](#)

İyi eğlenceler!

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
<https://t.me/cevirigilleryorum>

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi.

